

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

鳳求凰

ผู้ดูแล
สอนรัก

Jamsai

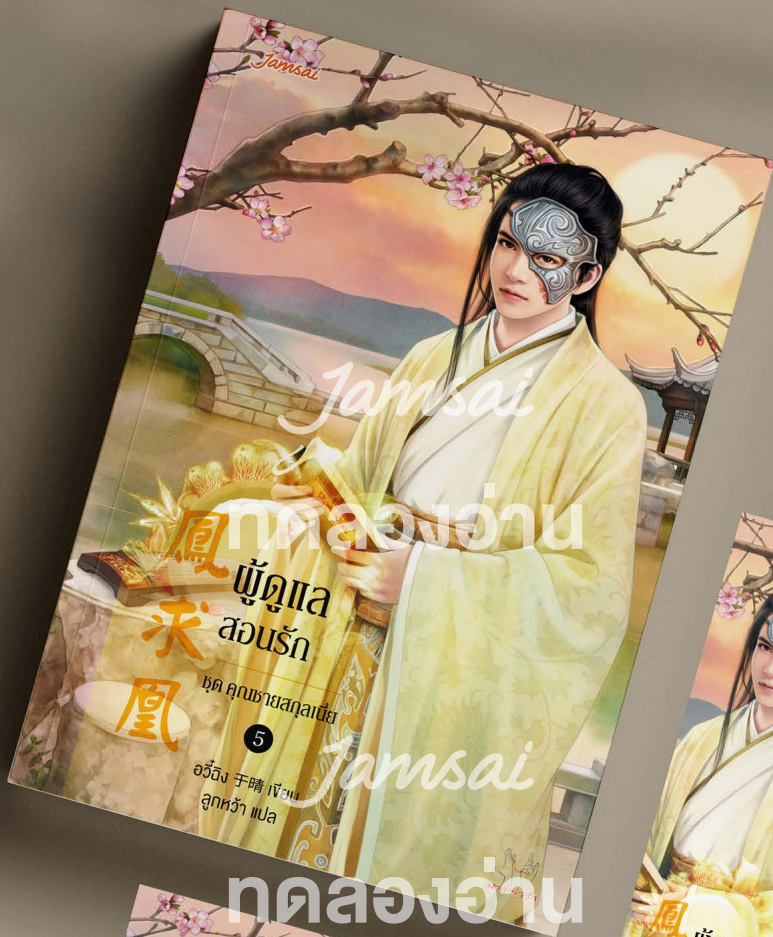
ทดลองอ่าน

ชุด คุณชายสะกดใจ

5

อวี้ดิง 于晴 เขียน
ลูกหว่า แป

ภาพวาดรัก

คือสิ่งที่เขารักจริง ๆ ใจผู้รัก

"ก็ข้าขอบ! พ่อข้าชี้เห่ แม่ข้าชี้เห่ พี่เสียนชูกับน้องขุนเสียนก็ไม่สวดย แต่พวกเขาเป็นคนที่รักข้าที่สุด คุณชายแปด ถ้าเจ้ารูปงาม ข้าไม่มีทางขอบเจ้าแน่นอน"

นี่มัน...เหตุผลอะไรกัน พ่อแม่ของนางไม่ได้ถูกไฟลวกเสียโฉมเหมือนเขาเสียหน่อย

"เจ้าหลอกข้าแน่ๆ สิ่งสวยงามผู้ใดต่างชื่นชอบ ถ้าเจ้าทนรับใบหน้าข้าได้จริงๆ เช่นนั้นก็ไม่ต้องเคลื่อนไหวสายตาของเจ้าย้ายไปที่อื่น มองหน้าข้าตลอดทั้งคืน รับรองว่าพรุ่งนี้เจ้าจะฝืนร้ายต่อเนื้อเป็นแน่"

นางแสดงสีหน้าลำบากใจ ครุ่นคิดอยู่นาน แล้วจู่ๆ ก็เอนลงนอนหนุนแขนของเขา

"ข้าเหนื่อยมาก คุณชายแปด อย่าให้ข้ามองเจ้าทั้งคืนเลยได้หรือไม่ ข้าจะแนบพิงศีรษะเจ้าอย่างนี้ เมื่อข้าตื่นขึ้นมา ในดวงตาข้าก็เห็นเป็นใบหน้าเจ้าแล้ว" นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม

พอตื่นขึ้นมาก็เห็นหน้าเขา? ทำเช่นนั้นอาจะ...ตกใจตายทั้งเป็นได้

"เจ้า...เจ้าไม่กลัวจริงๆ หรือ"

"ไม่กลัว"

แม้แต่เขาก็ก้มลงใบหน้าตนเอง นางจะไม่กลัวได้อย่างไร

เขาพลันนึกถึงที่พี่รองพูด เพราะนางเกิดมาหน้าตาสวย จึงถูกขาย

มากกว่ารัก

ผู้ดูแลสอนรัก ชุต คุณชายสกุลเนี้ย

อวี๋ฉิง เซียน ลูกหัว แป

鳳求凰 于晴 (Yu Ching) 著

Copyright © Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2540-6

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

พับพับ

กร:ดาชนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'ผู้ดูแลสอนรัก' เป็นอีกเล่มหนึ่งในชุดคุณชายสกุลเนี้ยที่น่าสนใจไม่แพ้เล่มอื่น และมีเอกลักษณ์ความเป็นผลงานของท่านอวีจิงอย่างชัดเจน โดยในชุดนี้มีทั้งสิ้น 6 เล่ม ได้แก่

ทันฮวาในดวงใจ

สาวใช้ประพันธ์รัก

องครักษ์เคียงคู่

แม่ครัวเคียงรัก

ผู้ดูแลสอนรัก

และ คุณหนูหลงใจ

ซึ่งเราเรียงลำดับจากอาวุโสของคุณชาย เหตุการณ์ในแต่ละเล่มมีความเกี่ยวโยงกัน มากน้อยแตกต่างกันไป สามารถอ่านแยกได้ แต่อ่านทั้งชุดจะได้รรถรสมากกว่า โดยจะออกเดือนละ 2 เล่ม ไม่ทำให้นักอ่านต้องรอนานค่ะ

ซึ่งในเล่มนี้ตัวเอกของเราคือ 'เนี้ยยวนเสวียน' คุณชายคนที่แปดแห่งสกุลเนี้ย กับผู้ดูแลของเขา 'จวินเลียนยาง' ทั้งสองต่างมีปมในเรื่องรูปลักษณ์หน้าตาที่คนหนึ่ง งดงามหยาดเยิ้ม ส่วนอีกคนกลับเรียกได้ว่า 'อัปลักษณ์' เมื่อต้องอยู่ด้วยกันเนิ่นนาน บวกกับความเอาใจใส่และเห็นใจอีกฝ่าย ความรักจึงค่อยๆ ก่อตัวขึ้น ทว่าหากจบลง อย่างสุขสมหวังง่าย ๆ ก็ไม่ใช่ผลงานของท่านอวีจิงแล้ว ทั้งสองจึงมีเหตุต้องพลัดพวจาก มิหนำซ้ำเหตุที่ว่านี้คือฝ่ายหนึ่ง 'หนี' ไป หากเป็นเช่นนั้นแล้วอีกฝ่ายจะยอมโดยง่ายหรือ ทั้งในเล่มนี้ยังมีเรื่องราวของเหล่าพี่น้องในสกุลคนอื่นๆ ที่เข้ามาสร้างความปั่นป่วน อีกมากมาย หากนักอ่านสนใจแล้วละก็ เข้าไปสัมผัสกับความสนุกและน่าติดตาม ในคฤหาสน์ตัวเออร์ของสกุลเนี้ยที่ถูกทิ้งร้างมานานแห่งนี้พร้อมกันเถิดค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เนี่ยวนเสวียน คุณชายแปดสกุลเนี่ย ถูกแยกตัวมาอยู่ที่คฤหาสน์ตัวเออร์ซึ่งถูกทิ้งร้างตั้งแต่เด็ก
- * จวินเลียนยาง บิดามารดาขายให้กับเนี่ยซังหมิงเพื่อมาเป็นสาวใช้เนื่องจากมีใบหน้าดึงดูดงามผิดกับเหล่าพี่น้อง
- * เนี่ยหยวนเฉียว คุณชายสิบสองสกุลเนี่ย น้องเล็กสุดของตระกูล อารมณ์เขาเรียบง่ายไม่ซับซ้อน รูปร่างน่ามองที่สุดในบรรดาพี่น้องทั้งสิบสองคน
- * เนี่ยสื่อเออร์ คุณชายสิบสกุลเนี่ย ถนัดการแปลงโฉม มักจะแปลงโฉมให้อาจารย์และน้องชายของเขาอยู่บ่อยๆ พุดเก่ง ขาดความสุ่ม
- * เนี่ยสื่ออี คุณชายสิบเอ็ดสกุลเนี่ย สื่ออีกลาง มินัยน์ตาสีเขียวที่สามารถมองเห็นได้ในระยะไกล มีความห่วงใยในพี่น้องร่วมสายเลือด
- * ต้าอู่ ผู้รักขาของเนี่ยมีหยาง มีวรยุทธ์แกร่งกล้าและเป็นผู้สอนวรยุทธ์แก่จวินเลียนยาง
- * เนี่ยมีหยาง คุณชายสี่สกุลเนี่ย หล่อเหลามีสง่า แต่ร่างกายบอบบางยิ่งดูแลคฤหาสน์สกุลเนี่ยและคอยช่วยเหลือสนับสนุนเหล่าพี่น้อง

* เนียเออร์

คุณขายรองสกุลเนีย ผู้ไม่มีสัมพัสด้านทิศทาง มีหู
ทั้งดงาม ทว่าหูด้านขวากลับสูญเสียการได้ยิน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ไม่ต้องลืมหาก็รู้ว่าฟ้าสว่างแล้ว

แสงอาทิตย์ลอดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างประตูสะท้อนบนเปลือกตาเขา
ไออุ่นแผ่มา ทว่าไม่อาจทำให้หัวใจของเขาอบอุ่นได้

เขายังปวดบริเวณใบหน้า ความปวดแสบปวดร้อนแสนทรมานนั้น
ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจได้ เขากัดฟันแน่นหน้าอกร้อนวียขึ้นมาท่ามกลาง
ความมืด

เกลียดนัก เขาจะไม่เกลียดได้อย่างไร คนผู้นั้นทำลายอนาคต
ของเขา ทำลายชีวิตของเขา เขา...เกลียดยิ่งนัก!

เสียงแกรกดังขึ้น ประตูค่อยๆ เปิดออก น้ำเสียงสุขุมของเนียซังหมิง
ผู้เป็นพี่ใหญ่ดังขึ้น

"จากนี้ไป เจ้ารับหน้าที่ดูแลความเป็นอยู่ของคุณชายแปด"

"อ้อ"

"จริงสิ ข้ายังไม่ได้ถามว่าเจ้าชื่ออะไร"

"ข้าชื่อเลียนยาง" เสียงนุ่มนวลของเด็กหญิงด้านนอกทำเอา
เนี่ยวนเสวียนที่นอนอยู่บนเตียงตกใจ

เด็กหญิง?

"เลียนยาง? บิดาเจ้าตั้งชื่อได้ดี อีกสักครู่ข้าจะให้คนรับใช้ในเรือน
พาเจ้าเดินดูโดยรอบ เจ้าจงจำไว้ให้ดี ดวงตาของคุณชายแปดมองไม่เห็น
ต่อไปเจ้าต้องเป็นดวงตาให้เขา ไม่ว่าเขาจะเรียกเจ้าเวลาใด ให้เจ้า
ทำอะไร เจ้าต้องทำตามนั้นอย่างว่าง่าย เข้าใจหรือไม่"

"อ้อ" เด็กหญิงพยักหน้าด้วยความจริงจัง

"ยังมีอีก จำไว้ว่าต่อไปอย่าพูดถึงใบหน้าของคุณชายแปดต่อหน้าเขา"
เสียงของเนี้ยต้า* เต็มไปด้วยความน่าเกรงขามและน่ากลัวไปชั่วขณะ

"อ้อ"

"ต้องพูดว่า 'เจ้าคะ'" เนี้ยต้ากล่าวพลางก้าวเข้ามาใกล้ เนี่ยวนเสวียน
บนเตียงยังคงแก้งหลัง

เนี้ยต้าเพ่งมองผ้าพันแผลทั่วทั้งใบหน้าและลำตัวของน้องชาย
จากนั้นค่อยๆ ทาบฝ่ามือลงบนหน้าผากของเขา ก้มตัวกระซิบที่ข้างหู
ด้วยเสียงต่ำ

"ยวนเสวียน ไม่เป็นไรนะ เจ้าจะต้องหาย น้องหกลิ้นเขาเหียนซาน
ไปเชิญอาจารย์ของเขาแล้ว ขอเพียงเชิญท่านอาจารย์มารักษาเจ้าได้
เจ้าก็จะกลับไปเหมือนดังก่อนไม่มีผิดเพี้ยน"

แต่โรมาเสียงของพี่ใหญ่ไม่เคยฟังอารมณ์ออก ทว่าวันนี้กลับดู

* เนี้ยต้า หมายถึงบุตรชายคนโตของสกุลเนี้ย

อ่อนโยนและเหนียวล้าอย่างน่าประหลาด

ก่อนที่จะเขาจะเกิดเรื่อง พี่ใหญ่เคยให้คนนำจดหมายมาแจ้งว่าเตรียมจะติดตามแม่ทัพพลีไปสมรภูมิลรบ จนวันนี้แม่พี่ใหญ่จะขอลาหยุดเพื่อเขา แต่ก็ไม่อาจรั้งอยู่ได้นาน ดังนั้นจึงให้เด็กหญิงมากอดปรนนิบัติเขาอย่างนั้นหรือ

จนแล้วจนรอดทุกคนต่างก็จะทอดทิ้งเขา!

สกุลเนี่ยมีพี่น้องมากมายขาดคนพิการเช่นเขาไปสักคนก็คงมีเป็นไร ท่านพ่อจึงส่งเขามาอยู่ที่คฤหาสน์ตัวเออร์ที่ทิ้งรกร้างมานานแห่งนี้ ทิ้งให้เขาใช้ชีวิตด้วยตนเองตามลำพัง ณ สถานที่แห่งนี้

เสียงประตูปิดลงดังตึง ทำให้เขาตกใจได้สติกลับคืน ถึงพบว่าพี่ใหญ่ไปแล้ว

ไปแล้ว...ไปแล้ว...ไปกันหมดแล้ว

อย่างไรในแผ่นดินนี้ยังมี 'เขา' อีกคน ในสายตาของท่านพ่อ เขาไม่มีประโยชน์อีกแล้ว ถูกทิ้งแล้ว ถูกทิ้งแล้วจริงๆ

जू ความเจ็บปวดก็ถาโถมขึ้นมาจากส่วนท้อง ไม่เหมือนความเจ็บปวดที่ถูกเผาไหม้ก่อนหน้านี้ แต่กลับเหมือนถูกวิญญาณกดทับร่างกายจนหายใจไม่ออก

"นี่ไม่ตื่นหรือ ตายหรือไม่" เสียงดังมาจากบริเวณท้อง สัมผัสอ่อนๆ นุ่มๆ นั้นมันเด็กหญิงเมื่อครู่?

นาง...นางนั่งบนท้องเขา?

เขายังรู้สึกถึงลำตัวที่เอนมาด้านหน้าของนาง ทั้งน้ำหนักทั้งหมดลงบนตัวของเขา หน้าผากเย็นๆ แต่ถูกผ้าพันแผลบนใบหน้าของเขา

"ท่านป้าเรียนข้างๆ บอกให้เข้ามาดูแลคนอุปถัมภ์ คือเจ้าใช้หรือไม่ คนอุปถัมภ์ อุปถัมภ์? เจ้าอุปถัมภ์ขนาดไหน ข้าอยากรู้จริงๆ"

คำว่า 'อุปถัมภ์' หลายคำเรียงหน้ากันทะลวงเข้าสู่ห้องหัวใจของเขา เขาโมโหสุดขีดขึ้นมาทันที จึงออกแรงผลักตัวนางออกแล้วร้องตะโกน "ไล่หัวไป!"

เขาเบิกสองตาขึ้นในฉับพลัน เห็นนางกลิ้งตกเตียงดังตุบอย่างไม่ทันตั้งตัว รวากับบ่นว่าคะมาไปบนพื้น ก้นน้อยๆ หันหาเขาพอดี

นางสวมชุดผ้าฝ้ายลายดอกไม้ดอกเล็กละเอียด ผมนำขลิบมัดเป็นมวยสองจุก รูปร่างเล็ก สองมือยันพื้นข้างหน้าเหมือนจะได้ลุกขึ้นมา ทว่ามือเท้าก็อ่อนแรงล้มคะมาลงไปบนพื้นอีกรอบ

"เจ้า...พวกต่ำช้า ไล่หัวออกไปเดี๋ยวนี้!" เขาตะโกนด้วยความโมโห ล้าคอราวกับถูกไฟเผาไหม้อย่างหนักออกมาหลายครั้ง

ลำตัวนางเลื้อยขยุกขยิก ไกลถอยหลังไป วาดเป็นรอยเลือดเส้นหนึ่ง จากตรงกลางห้องพอดี

เขาไม่ทันตกใจ นางก็กระเด็นตัวขึ้นมา หันหน้าโค้งคำนับเขา แล้วกล่าวด้วยเสียงเด็ก

"สวัสดิ์คุณชายแปด ข้าชื่อเลียนยาง ต่อจากนี้จะรับหน้าที่พ่อบ้าน คอยปรนนิบัติรับใช้เจ้า"

พ่อบ้าน?!

เห็นจมูกของนางเลือดไหลติดอยู่ ความรู้สึกผิดของเขาเพิ่มขึ้น เล็กน้อย แต่หางตาเหลือบเห็นตนเองถูกห่อผ้าอย่างน่าสมเพชไปทั้งตัว จนไม่เหลือที่ว่าง อาการบาดเจ็บเล็กน้อยของนางนั้นไม่เห็นมีอะไร

ให้หน้ารู้สึกผิด?

"พ่อบ้านอะไรกัน พ่อบ้านเป็นบุรุษ อีกทั้งเจ้าก็ไม่คู่ควร เป็นได้แค่เด็กรับใช้ของข้าเท่านั้น!"

"แต่พ่อบ้านฟังดูโง่เขลา" นางกล่าวด้วยความตื้อตึงพลางเช็ดเลือดที่จมูกอย่างแรง แล้วเอ่ยด้วยเสียงอ่อนนุ้ม "ท่านปู่หวังช้างบ้านท่านพ่อข้า ก็เป็นพ่อบ้านของตระกูลเจิง ฟังดูมีสง่าราศีมาก"

เลือดที่จมูกของนางเช็ดแล้ว แต่ก็ยังไหลออกมาอีกราวกับห้ามไม่อยู่ เขาใจเต้นเร็วขึ้น ความรู้สึกผิดเริ่มรุมรัด หางตาแลเห็นนางเดินเข้ามาใกล้ หยิบผ้าห่มของเขาขึ้นมาเช็ดเลือดอย่างเงิบๆ

"เจ้าทำอะไร" เขาตีมือตักต้อยของนางที่หยิบผ้าห่ม "ห้ามแตะต้องของของข้า"

นางเงยหน้าขึ้นด้วยความงุนงง จดจ้องมองดวงตาของเขาคูหนึ่ง แล้วใช้มือแกว่งไปมาตรงหน้าเขา เลือดที่จมูกไหลช้าๆ ออกจากกรูจมูกน้อยๆ ของนางอีก ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว ยื่นมือสะเปะสะปะไปคลำหานาง

"เจ้ามานี่ ข้าจะคลำดูใบหน้าเจ้า"

"อ้อ" นางเดินก้าวไปข้างหน้าอย่างโง่งนเล็กน้อย

เขาขมอารมณ์ไว้ ลูบบนใบหน้าอันเนียนนุ่มของนาง แสร้งทำเป็นลูบจากดวงตาของนางลงมา นางไม่แม้แต่จะกะพริบตา ยังจ้องเขม็งที่เขาขมความรังเกียจไว้ภายใน ลูบที่เลือดสดได้จมูก ก่อนที่จะแสรังเอ่ยขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"เจ้าเลือดไหลแล้ว!"

"ไม่เป็นไร เลือดของเลียนยางมีเยอะเยอะ ไหลได้อีกนานมาก"

นางเอนตีระะไปด้านหลังแขนหน้าขึ้นตามแรงของเขา นัยน์ตายังคงเหลือบมองใบหน้าเขาอย่างประหลาดใจ

ใบหน้าเขามีอะไรน่ามอง อยากจะมองทะลุไปเห็นหน้าตาอัมลักษณะของเขาภายใต้ผ้าพันแผลอย่างนั้นหรือ เขาโกรธอย่างที่สุด ใช้สองมือปิดตาอันน่ารังเกียจคู่นั้นของนาง

"คุณชายแปด ทำเช่นนี้ข้ามองไม่เห็น"

"มองไม่เห็นก็ดี ตามอดไปเลยยิ่งดี! ตามอดให้หมดทุกคนเลยดีที่สุด!"

"เช่นนั้นไม่ดีหรอก หากข้าตามอด ก็มองไม่เห็น ถ้ามองไม่เห็น ข้าก็เป็นพ่อบ้านไม่ได้ละสิ"

"เจ้าเป็นแค่เด็กรับใช้ต่ำต้อย คุณควรเป็นพ่อบ้านได้หรือ"

"เช่นนั้นคุณชายแปดเรียกข้าว่าเด็กรับใช้ก็ได้ เมื่อครู้ข้าตามคุณชายใหญ่เข้ามาในเรือนนี้ ก็พบว่าที่นี่ไม่มีผู้ใดสักคน คุณชายใหญ่บอกว่าเขามีเวลากระชั้น ชื่อตัวคนรับใช้อื่นไม่ทัน อีกประเดี๋ยวจึงให้ข้าไปจัดหาคนงานกับคุณชายสี่ที่หอหยั่งซิน คุณชายแปดต้องการคนจำนวนเท่าใดหรือ"

"ข้าไม่ต้องการผู้ใดทั้งนั้น! ห้ามเจ้าไปหอหยั่งซิน...ไม่สิ เจ้าเองก็ไล่หัวออกไปด้วย ข้าไม่ต้องการเจ้า!" พุดจบพลันรู้สึกว่ารุนในใจ นึกถึงเรื่องบาดแผลที่ยากจะหายเป็นปกตินั้น เขาจึงระบายอารมณ์ออกด้วยการถืบทวนางออกไป

อาการบาดเจ็บของเขาเพิ่งเริ่มหาย บนตัวยังคงมีบาดแผลฉกรรจ์ เร็วแรงไม่สู้ที่ผ่านมา แต่ก็ยังสามารถถืบนางกระเด็นไปได้

นางไม่ทันตั้งรับจึงกระเด็นดังไปชนม้านั่ง แล้วล้มลงศีรษะฟาดกับพื้นเสียงดังตึง

เสียงชนและเสียงศีรษะฟาดพื้นดังมาก ดังจนทำให้เขาใจเต้นตุบไปชั่วขณะ มองดูนางนอนนิ่งไม่ไหวติง คิดว่านาง...ถูกตนเองถีบกระเด็นตายเสียแล้ว

"เจ้า...เจ้า..."

จู่ๆ นางก็ลืมตาลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉงหมายจะยืนให้อยู่ แต่ก็ตาลายล้มนั่งลงไปอีกรอบ

"ข้า...ข้าอยากอาเจียน..."

"เจ้า...ไล่หัวออกไปอาเจียนข้างนอก!"

"ข้าสบายดี...ไม่อาเจียนแล้ว" นางพยายามอยู่สองสามครั้งถึงจะยืนขึ้นได้ เดินโซเซจะล้มแหล่ไม่ล้มแหล่มาหาเขา "คุณชายแปดอย่าไล่ข้า คุณชายใหญ่ซื้อตัวข้ามาดูแลเจ้า ถ้าเจ้าไล่ข้าไป ที่บ้านท่านพ่อข้าจะต้องหิวตายแน่...หิว? จริงสิ คุณชายแปด ใกล้เคียงแล้ว เจ้าหิวหรือไม่ เลียนยางจะไปเตรียมอาหาร" นางพลันเปลี่ยนทิศทาง หมุนตัวเดินโซเซไปทางประตู

นางจะเปิดประตู แต่กลับชนกับบานประตูเสียแทน พยายามอยู่หลายครั้งกว่าจะจับมือจับประตูได้ แล้วหันกลับมากล่าวด้วยรอยยิ้ม

"คุณชายแปด เดี่ยวข้ากลับมา"

เขาจ้องมองท้ายทอยของนางแล้วตะโกนตอบด้วยใจหิว "เจ้า...ไล่หัวไปเลย! ข้าไม่อยากเห็นหน้าเจ้าอีก! ออกไป!" จากนั้นเอาผ้าห่มคลุมโปงศีรษะตนเองทันที

ศีรษะท้ายทอยของนาง...ถูกเขาทำแตกแล้ว!

ส่วนลึกในใจเขากำลังรู้สึกผิด เหตุใดต้องรู้สึกผิด ดูชีวิตเขาพังยับเยินจนเป็นเช่นนี้แล้ว เหตุใดเขารังแกนางแล้วยังรู้สึกผิดได้ถึงเพียงนี้

เขาคาดหวังให้ทุกคนในโลกประสบเหตุการณ์เช่นเดียวเขา ถูกทำลายอนาคตอันงดงามเสียจนหมดสิ้น ความคิดของเขาเห็นแก่ตัว แต่มันก็เป็นความจริงที่สุด เขาหวังให้ทุกคนถูกไฟลวกมีแผลเป็น จะได้ไม่ต้องมีผู้ใดมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ อีก

พี่ใหญ่ไปแล้ว ตอนนี้ยังมีผู้ใดใส่ใจเขาอีก ตั้งแต่เขาเกิดมาจนถึงตอนนี้ พบหน้าพี่ใหญ่ใช้นิ้วนับครั้งได้ ทว่าเมื่อพี่น้องในบ้านเกิดเรื่อง พี่ใหญ่ก็จะปรากฏตัวเสมอ

"เหตุใดต้องซื้อเด็กหญิงตัวน้อยเช่นนั้นให้ข้า" เขาเอ่ยถามตนเอง ไม่หยุด

หากพี่ใหญ่มีใจจริง ควรจะหาชายหนุ่มวัยฉกรรจ์มาเป็นแขนขาให้เขา เหตุอันใดจึงเอาเด็กหญิงตัวเล็กหน้าตาสะสวยมาแทนด้วยเล่า

"เขาทำอะไร ข้าเดาไม่เคยออกเลย" เขาไม่อยากจะคาดเดาอีก คิดได้เพียงหดตนเองเข้าไปในกระดอง เป็นเช่นนี้ไปตลอดชีวิต

ใบหน้าเขาเกินเยียวยาแล้ว เขารู้เมื่อคืนเขาลอบแกะผ้าพันแผลออก เห็นใบหน้าที่มีแผลเป็น...พอนึกถึงใบหน้าที่ชวนฝันร้ายนั้น เขาก็ทုปเตียงราวกับเป็นบ้าทันที

"ข้าจบสิ้นแล้ว สมใจเจ้าแล้วสิ! จากนั้นไปบนโลกก็มีแต่เจ้าเพียงผู้เดียวแล้ว! ข้าเกลียดยิ่งนัก! เกลียดตนเองที่ตอนนั้นใจคอโหดเหี้ยมไม่เท่าเจ้า ข้าเกลียดเจ้า เกลียดเจ้า ชีวิตนี้จะไม่มีทางอภัยให้เจ้า

เด็ดขาด!" เขากัดฟันพูดขึ้นด้วยน้ำตาคลอเบ้า

เขาไม่กล้าตะโกนเสียงดัง เพราะกลัวทำให้เนี่ยมีหยางผู้เป็นพี่สาว
ที่หอหยิ่งชินจะตื่นตระหนก

ที่คฤหาสน์ตัวเออร์แห่งนี้ นอกจากพี่สาว ก็มีเพียงเขา เขาถูกทอดทิ้ง
ไว้ที่นี่ แต่พี่สาวมีไซเช่นนั้น อีกฝ่ายมาเพื่อรักษาตัว เป็นพี่น้องเหมือนกัน แต่
การถูกปฏิบัติช่างแตกต่างกันเหลือเกิน

นี่นับเป็นอะไร นับเป็นอะไรกัน

ต้นอ่อนแห่งความเกลียดชังกำเนิดขึ้นภายในใจ เขาไม่ยับยั้งมัน
ได้แต่หวังว่าวันหนึ่งความเกลียดชังจะบีบตนเองจนเป็นบ้า อย่างน้อย
ก็ไม่ต้องคลุ้มคลั่งทุกวันคืนเพราะนึกถึงใบหน้านั้น

ระยะนี้ทรวงอกราวกับมีของหนักกดทับจนหายใจไม่ออก

อาจเพราะมารดาที่ด่วนจากไปเห็นเขานำสงสาร จึงมารับตัวเขาแล้ว
หรืออาจเพราะไฟไหม้ครานั้นเผาไหม้ทำลายทรวงอกเขาเสียหาย พวกหมอ
ที่เคยมารักษาล้วนเป็นหมอก้ามะลอทั้งนั้นกระมัง เขาบาดเจ็บภายใน
ตรงไหนยังไม่รู้เลย

หนักยิ่งนัก...หนักจนทำให้เขาฝันร้ายต่อเนื่อง เขาร้องโอดครวญ
ออกมาอย่างทนไม่ไหว

เขาเหวี่ยงตัวเองไปทั้งศีรษะ ในที่สุดก็หลุดจากความฝันได้ ค่อยๆ ลืมตาขึ้น
และภาพตรงหน้าก็ทำให้เขาตะลึงงัน

นางกำลังนั่งคุกเข่าอยู่บนทรวงอกเขา?

นี่มันอะไรกัน! เขาเพิ่งอายุสิบขวบ ยังเติบโตไม่เต็มที่ นางนั่ง

บนตัวเขาไม่กลัวทำให้ร่างกายเขาเสียหายหรือ

นางชมวดคิ้ว "คุณชายแปดตื่นแล้ว..." จู่ๆ นางก็ล้มมาหาเขา จิตได้สำนึกบอกให้เขาหลบ แต่ครั้งที่วถูกทับอยู่ จึงทำได้เพียงหันหน้าหนีหัน ปลอ่ยให้นางล้มพบบนหมอนของเขา

"เจ้าทำอะไรของเจ้า คิดว่าข้าบาดเจ็บแล้วจะถีบเจ้าออกประตูไป ไม่ได้หรือ ผู้ใดอนุญาตให้เจ้าเข้ามา!"

"ข้าปวดหัวมาก" นางพยายามฝืนลืมตา "แต่คุณชายใหญ่สั่งให้ข้า ฝ่าเจ้าตลอดทั้งคืน ห้ามไปไหน"

เขาโมโหขึ้นมาแล้ว จงใจเมินเฉยคำพูดประโยคแรกของนาง แล้วผลักนางออก

"เจ้านายของเจ้าคือข้าหรือว่าเขา ข้าให้เจ้าใส่หัวออกไปนอน ข้างนอก เจ้าเข้ามาทำอะไร ทั้งยังกล้ามาทับบนตัวข้าอีก ไม่กลัวข้า เอาแสฟาดเจ้าหรือ"

"คุณชายแปดอย่าไล่ข้า คุณชายใหญ่บอกว่าถ้าข้าไปจากที่นี่ แม้เพียงก้าวเดียว เขาจะเอาเงินทั้งหมดกลับคืนที่บ้านท่านพ่อข้าต้องการ เงิน ถ้าเอากลับคืนพวกเขาจะต้องหิวตายแน่"

"บ้านพ่อเจ้า? บ้านพ่อเจ้าอะไรกัน นั่นก็บ้านเจ้าไม่ใช่หรือ จะพูด ยังพูดไม่ถูก น่าอับอายขายหน้าจริง!"

ดวงตาของนางราวกับไม่เคยกะพริบ ยังคงเบิกกว้างกลมโต

"ข้ากลับไปไม่ได้แล้ว ข้าถูกขายให้กับตระกูลหลูสามหู* แล้ว กลับบ้านไม่ได้อีกแล้ว"

* คำว่า 'เนี่ย' (聒) ประกอบด้วยอักษร 'เออร์' (耳) สามตัว ซึ่ง 'เออร์' หมายถึงหู

"หุสามหุอะไร นั่นอ่านว่า 'เนี่ย' ชื่อของเจ้าฟังดูแล้วก็ไม่เหมือนคนไม่รู้หนังสือนี่!" เขากล่าวอย่างไม่สบอารมณ์

นางเผยรอยยิ้มออกมา "ข้าเคยเรียนหนังสือนะ ท่านพ่อข้าสอนเขาเป็นศิวิล* แต่ข้าเรียนไม่เก่งมาตลอด ซุนเสวี่เรียนเก่งมาก นางชอบเรียนหนังสือ"

"ซุนเสวี่?"

"นางคือน้องสาวข้า ข้ายังมีพี่สาวพี่เสียนซุอีกคน นางเย็บปักถักร้อยเก่ง เงินที่คุณชายใหญ่ให้สามารถซื้อหนังสือให้ซุนเสวี่ได้ และยังซื้อผ้าที่พี่เสียนซุชอบได้อีกด้วย"

เขามองนางเป็นเวลานานก่อนจะเอ่ย "แล้วเจ้าล่ะ"

"ข้า? ข้าก็มาทำงานให้คุณชายแปด" นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม

เขายื่นนิ้วมือจิ้มเบาๆ ที่แก้มเย็นๆ ของนาง "แล้วร้องให้ด้วยเหตุใดกัน"

"ข้าร้องไห้หรือ" นางโกรธเล็กน้อย ออกแรงปาดน้ำตา "ข้านี้กลัวไม่กะพริบตา แล้วน้ำตาจะไม่ไหลเสียอีก"

นางรู้สึกโศกเศร้าเรื่องชาติกำเนิดตนเองหรือ

นางก็สมควรเศร้า เพราะถูกครอบครัวทอดทิ้ง เหมือนกับ...

"คุณชายแปด ข้าปวดหัวจนน้ำตาไหลตลอด ข้าปวดมากๆ ถ้าข้าปวดหัวจนตาย คุณชายแปดอย่าให้คุณชายใหญ่เอาเงินกลับคืนได้หรือไม่" เสียงของนางอ่อนเบา เทียบกับก่อนหน้านี้แล้วมีอารมณ์แต่ไร้เรี่ยวแรง

เขาหัวน้ใจ เพราะรู้สาเหตุการปวดหัวของนาง เขาอุบท้ายทอยของนางด้วยมือที่สั่นเล็กน้อย เลือดเกาะเป็นก้อนแข็งแล้ว แต่ไม่รู้ว่

* ชิวิล คือคำเรียกผู้ที่สอบผ่านระดับอำเภอหรือจังหวัดในการสอบขุนนางสมัยโบราณ

บาดเจ็บภายในหรือไม่

นาง...ก็สมน้ำหน้าแล้ว! สมน้ำหน้าที่มาหาเรื่องเขาเอง! ผู้ใดต่างรู้ว่าหลังจากคุณชายแปดน้อยสกุลเนี่ยถูกไฟคลอกบาดเจ็บ อารมณ์ก็แปรปรวนอย่างหนัก ไม่ดี อย่าว่าไฟคลอกบาดเจ็บเลย กระทั่งแต่ก่อนเขาก็เป็นบุตรชายบังเกิดเกล้าที่ไม่สนกฎเกณฑ์อะไรอยู่แล้ว

"คุณชายแปด เตียงของเจ้านุ้มยี่งนัก ขอขานอนหนอยจะได้หรือไม่"

"เจ้าเป็นแค่เด็กรับใช้! หนอยจะคู่ควรกับเตียงของข้า" เขาลักนางที่หนึ่งหมายให้นางลงจากเตียง

นางจับผ้าปูเตียงไม่ปล่อย สองขาหนีบลำตัวช่วงล่างของเขาแน่น ลำตัวช่วงบนของนางโน้มเอียงลง บัญปากแล้วเอียงขึ้น "ข้าไม่เคยนอนเตียงเช่นนี้มาก่อน ให้ข้าได้นอนสักประเดี๋ยวหนึ่งก็พอ"

"นางเด็กรับใช้ข้า! ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงหรือ ข้าเนี่ยวนเสียนเคยมีคนรับใช้มากมายคอยปรนนิบัติ แต่ไม่เคยมีผู้ใดจางจ้วงข้า..." หางเสียดหายไป เพราะเขานึกได้ว่าวันนี้เทียบกับวันวานไม่ได้อีก

"ไฟไหม้กระหน่ำขึ้นในใจ นัยน์ตาเคียดแค้นหาใดเปรียบ "พี่ใหญ่" ชื่อเจ้าให้มาแก่งข้าหรือ ข้าจะเอาเด็กรับใช้ไ้การอบรมมาทำอะไรอายุหนอยเยี่ยงนี้..."

"ข้าไม่เด็ก ข้าเกิดวันเดือนปีเดียวกันกับคุณชายแปด"

เขาตะลึงงัน "เจ้าปีเดียวกับข้า?"

ดูไม่ออก...เขานึกว่านางอายุน้อยกว่าเขาสักปีหรือสองปี

"อ้อ" ลำตัวช่วงบนของนางประชิดเข้ามาอย่างระมัดระวังขึ้น "คุณชายใหญ่บอกว่าข้าเกิดวันเดือนปีเดียวกับเจ้า จึงชื่อตัวข้า หวังว่า

เคราะห์ร้ายทั้งหมดของคุณชายแปดจะย้ายมาที่ข้าแทน"

"เหลวไหล!" เขายิ้มเยาะ "พี่ใหญ่ไม่ใช่คนงมงายเช่นนี้แน่"

แลเห็นนางไม่แม้แต่จะยิ้ม สีหน้าเขาจึงสงบเสงี่ยมลง เขาเอ่ยถามต่อว่า "พี่ใหญ่พูดเช่นนี้กับเจ้าจริงหรือ"

นางพยักหน้าปาดน้ำตา "คุณชายแปด ข้าอยากนอนแล้ว"

เขากำลังอยู่ในความตื่นตะลึง 'ไม่มีสติเหลือพอให้สนใจนาง' จึงปล่อยให้นางหลับไป

"เหตุใดพี่ใหญ่โหดร้ายเพียงนี้ถึงขนาดพูดประโยคเช่นนี้กับเด็กหญิงคนหนึ่งได้ แล้วบิดามารดาของนางไม่ส่งสารบุตรสาวตนเองบ้างหรือ" เขาถามตนเอง

พี่ใหญ่ทำอะไรมีเหตุผลเสมอมา แม้จะเป็นเด็กชายอายุสิบกว่าปี แต่เขาก็เข้าใจได้ว่าอะไรที่เรียกว่า 'แผนการอันแยบยล' เขาไม่มีทางเอาเด็กคนหนึ่งมาโดยไม่มีเหตุผลเป็นแน่...

"เพื่อสับเปลี่ยนเคราะห์ร้ายจริงหรือ" เขายิ้มเย็นชา "เคราะห์ร้ายที่น่ากลัวที่สุดบนโลกใบนี้ตกมาที่ตัวข้าหมดแล้ว ยังจะมีเคราะห์ร้ายอะไรที่น่ากลัวยิ่งกว่าอีก"

พอเห็นนางหลับ เขาก็เกิดไม่สบอารมณ์ขึ้นในใจอยากจะผลักนางลงจากเตียง พลันเห็นใบหน้าขาวหน้าหนึ่งกำลังมองเขาจากนอกประตู

เขาตกใจจนเกือบร้องตะโกนหลุดปากออกมา ช่วงขณะที่รีบหลบการสบสายตา สองมือที่กำลังผลักนางก็เปลี่ยนเป็นลูบที่สองพวงแก้มของนางทันที

ใบหน้าที่มองเขาอยู่ด้านนอกประตูนั้นอ่อนเยาว์และงดงาม

บรรยากาศยามราตรีอันมืดมิดเบื้องหลังขับให้ใบหน้าขาวซีดนั้นยิ่งดู
ประหลาด

ใบหน้าขาวนั้น...มาได้อย่างไร มาด้วยเหตุใด นี่เป็นคดีหาสนที่
ถูกทิ้งร้างของสกุลเนี่ย โดยปกติแล้วพี่น้องจะไม่มาที่นี่ ใบหน้านั้นมา...
เพื่อจะทำร้ายเขาอีกหรือ

หรือยังทำร้ายไม่พอ...

ประตูยับเล็กน้อยหัวใจเนี่ยวนสวียนเต้นเร็วมาก ผลอกอดนางแน่น
โดยไม่รู้ตัว สายตาดูหลบลungครึ่งหนึ่ง ทำเป็นไม่รู้ว่ามีด้านนอกประตูมีคน

หากใบหน้านั้นเข้ามา เขาต้องตะโกนขอความช่วยเหลือหรือไม่

แล้วเขาจะตะโกนให้ผู้ใดได้ยิน ในเรือนมีแต่พี่สี่ที่หอหยั่งหิน ระยะเวลา
จากนี้ก็ห่างพอควร จะช่วยเขาเช่นไรได้ทัน ความหวาดกลัวของเขาแสดง
ให้เห็นชัดบนร่างที่กำลังสั่นเทา เหงื่ออาบชุ่มบนผ้าพันแผลทั้งตัว ไม่รู้
ผ่านไปนานเพียงใด เมื่อเหลือบมองอีกครั้งก็ไม่เห็นใบหน้าด้านนอกประตู
นั้นแล้ว

เขาชะเง้อมองซ้ายขวาทันที เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใบหน้านั้นแล้วจริงๆ
จึงทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างหมดเรี่ยวแรง

"เขามาแล้ว เขามาเพราะเหตุใด จะมาทำร้ายซ้ำอีกหรือ" เนี่ยวนสวียน
ยังคงตัวสั่นไม่หยุด เห็นใบหน้านั้นปรากฏขึ้น เขาถึงรู้ว่าตนเองยังไม่อยากตาย
แม้ใบหน้าเสียโฉมไปแล้ว แต่เขาก็ยังไม่อยากตาย

"ข้ากลัว...ที่แท้ข้ายังรู้จักความกลัว" เขาอดไม่ไหวซุกใบหน้า
ที่เต็มไปด้วยผ้าพันแผลเข้าไปในอ้อมแขนของนาง หากเขาโดดเดี่ยวลำพัง
ต้องหวาดกลัวจนเป็นบ้าแน่ แต่พี่ใหญ่รู้ก่อนแล้ว จึงจัดการให้นางมาอยู่

ข้างกายเขา ความอบอุ่นของร่างกายมนุษย์ปลอบประโลมจิตใจได้โดยเฉพาะ
ร่างเล็กๆ อ่อนนุ่ม ด้วยเหตุนี้ พี่ใหญ่จึงเลือกนางใช่หรือไม่

ไม่ ไม่ใช่แค่นั้นแน่ พี่ใหญ่เลือกนางยังต้องมีเหตุผลอื่นอีก

"ไม่กลัวๆ ไม่ต้องกลัว" นางยื่นมือออกมาตบเบาๆ

ทำเอาเขาตกใจ คิดว่านางเห็นเขาลอปร้องไห้ นั่นมันชายหน้าแค่นี้!

เขาเพ่งมองใบหน้าของนาง เปลือกตาปิดอยู่ นี่...นางกำลังละเมอ

"ไม่กลัว เลียนยางไม่กลัว..."

เช้าตรู่ จวินเลียนยางกระโดดลงจากเตียงอันอ่อนนุ่ม เดินไปเอาน้ำ
ที่ป้อนตามเส้นทางที่คุณชายใหญ่เนียบบอกเมื่อวานนี้

คุณหาสนิ้วเอ๋อรั้งกว้างมาก ใหญ่กว่าบ้านท่านพ่อของนางหลายสิบเท่า

"ไปทางซ้าย ไปทางขวา เดินสิบก้าวเจอซุ้มประตู ด้านนอกประตู
เป็นสวนดอกไม้ขนาดใหญ่ ออกจากสวนดอกไม้จะมีบ่อน้ำ ตักน้ำล้างหน้า
แล้วค่อยทำอาหาร เอ? ที่ผ่านมாத่านแม่ทำ ตอนนี้อาบน้ำต้องทำ มันเหนียวนะ"

นางเดินตามทางจนเจอบ่อน้ำบ่อหนึ่ง เมื่อตักน้ำเสร็จกำลังเดินไป
ทางเรือนดอกท้อ ทันใดนั้น เสียงต่อสู้อย่างดังแว่วมาก็พลันดึงดูดความสนใจนาง
นางอดกลั้นเอาไว้ แต่สุดท้ายก็ทนไม่ไหวลอบเดินไปทางซุ้มประตูอีกฝั่ง

พอออกจากซุ้มประตู สายตาก็ทอดมองไปเห็นลานกว้าง ชายหนุ่ม
ผู้หนึ่งกำลังรำรำหมัดมวย แต่ละหมัดทั้งว่องไวและหนักแน่นทำให้นาง
มองจนตาลาย และเผลอร้องขึ้นชมออกมา

"ผู้ใดกัน" คำพูดเพ่งดังขึ้น แต่เงาร่างของชายหนุ่มแวบมาอยู่
ตรงหน้าของนางแล้ว นางถอยหลังออกไปก้าวหนึ่งตามสัญชาตญาณ

มือเขาว่องไวมาก ยื่นออกมาหมายจะคว้าคอเสื้อของนาง
นางรีบถอยหลบไปข้างหลังอีกก้าว เท้าซ้ายเตะถูกก้อนหินล้มหงายหลัง
ลงไป น้ำสาตเปียกไปทั้งตัว

"เจ้าเองหรือ" ชายหนุ่มประหลาดใจ รีบดึงนางขึ้นมา

"คุณชายรู้จักเลียนนาง...คุณชายสีอะไรหรือไม่" นางถามด้วยมารยาท
เรียบร้อย

"ไม่ใช่ ข้าไม่ใช่หนายน้อย...คุณชายสี ข้าเป็นผู้อารักขาของเขาชื่อ
ต้าอู่ เมื่อวานตอนที่คุณชายใหญ่พาเจ้ากลับมา ข้าเห็นเจ้าไกลๆ คุณชายแปด
อาศัยอยู่เรือนดอกท้อซึ่งไกลจากหอหยิ่งชินพอสมควร เจ้ามาที่นี่
ได้อย่างไร คุณชายแปดเกิดเรื่องหรือ"

นางส่ายหน้า อาศัยทำโน้มน้าวยับยั้งการจับตัวของเขา
แล้วกล่าวเสียงอ่อน

"ข้ามาดักน้ำล้างหน้า"

"น้ำล้างหน้า? คุณชายแปดยังไม่ได้แกะผ้าพันแผล จะล้างหน้า
ได้อย่างไร"

เด็กหญิงผู้นี้ก็จริง ๆ เลย ไม่รู้จักละเอียดยลออก คุณชายใหญ่ชื่อตัวนาง
มาดูแลคุณชายแปดได้อย่างไรกันนะ

"ข้าช่วยถอดผ้าพันแผลของคุณชายแปดได้"

ผู้อารักขาหนุ่มแผลอียัม "เจ้าหาเรื่องแล้ว อาการบาดเจ็บ
ของคุณชายแปดยังไม่หายดี ถอดผ้าพันแผลออกจะมีประโยชน์อะไร"
เขาพลันเห็นผ้าพันแผลที่ศีรษะนางก็ตกใจ "เจ้าบาดเจ็บหรือ"

มือของเขาเพิ่งจะเตะถูกผ้าพันแผลของนาง นางพลันเบี่ยงตัวหลบ

ทันที แล้วลูบผ้าพันแผลสีขาวยที่พันเฉียงอยู่ที่ศีรษะตนเอง

"เมื่อเช้าข้าตื่นมาก็คือเป็นเช่นนี้แล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าผู้ใดทำให้"

ตัวอู้อยู่แกล้ง ตั้งแต่คุณชายแปดถูกไฟคลอก ก็อารมณ์แปรปรวนอย่างหนัก เขาเองก็ยังไม่กล้าให้คุณชายสี่รู้ว่าคุณชายแปดถูกส่งมาที่เรือนแห่งนี้

"ตัวอู เจ้ากำลังคุยกับผู้ใด" เสียงอ่อนแรงของชายหนุ่มดังออกมาจากในเรือน

ตัวอูรีบวิ่งเข้าไปในเรือนทันทีโดยไม่ใยดีนาง

นางกะพริบตามองการตอบสนองที่ว่องไวของเขาด้วยความเหลือเชื่อครึ่งหนึ่ง แล้วจึงประคองอุ้มอ่างน้ำออกจากหอยังขึ้นไป

นางเดินออกจากซุ้มประตูมองเห็นเงาร่างเล็กๆ ตุสกรปรกอยู่ด้านหลังภูเขาลง ดวงตาสดสวยนั้นมองจ้องนางไม่กะพริบ นางคิดว่าเป็นลูกของบ่าวรับใช้ในเรือนจึงไม่ใส่ใจ เมื่อตักน้ำใหม่อีกครั้งเสร็จก็กลับเรือนดอกท้อ

เมื่อประตูเปิดออก คนบนเตียงยังคงนอนหลับอยู่

"ซีเซาจริง" นางวางอ่างน้ำลง จามออกมาเบาๆ แล้วบ่นพึมพำ "ไม่ได้ ข้าเพิ่งมาทำงาน ถ้าเป็นหวัดแล้วพวกเขาไล่เข้าไปจะทำอย่างไร"

นางหยิบห่อผ้าตนเองออกมาจากช่องด้านล่างของตู้เสื้อผ้า แล้วเริ่มถอดเสื้อผ้าที่เปียกชื้นออก

"เอาผ้าเปียกตากไว้ด้านบนของตู้ เขามองไม่เห็น คงไม่เป็นอะไร" เสียงพูดกับตนเองของนาง ปลุกให้เนี่ยยวนเสวียนตื่น

กางเกงขายาวตัวน้อยตกลงพื้น เผยให้เห็นสองขาขาวหมดจด

แขนผอมบางเกลี้ยงเกลา...เขาคิดว่าตนเองมองผิด จึงขยี้ตาอย่างแรง แล้วลืมตาจ้องดูอีกครั้ง ลูกน้อยน่ารักๆ นั้นแทบจะหลุดไปนอกมา...

"เจ้ากำลังทำอะไร!" เขาร้องขึ้น

นางตกใจหันหน้ามาอย่างรวดเร็ว แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม

"คุณชายแปด ท่านตื่นแล้วหรือ"

เขาจ้องมองด้านหน้าลำตัวเปลือยเปล่าผิวเกลี้ยงเกลาของนาง ชีวี๋
มือสั่นกล่าวกับนาง

"เจ้า...หน้าไม่อายุบ้างหรือ..." ถึงแม้นางยังไม่เป็นสาวเต็มตัว ถึงแม้
เขาไม่มีอนาคตแล้ว แต่อย่างน้อยเขาก็ยังเป็นบุรุษ อย่างน้อยเขาก็ยังมี
สิทธิ์เลือกนะ!

"เป็นอะไรไป คุณชายแปด ข้าเพิ่งดักน้ำล้างหน้ามา เจ้าต้องการล้างหน้า
หรือไม่" นางหยิบเสื้อผ้าฝ้ายสีน้ำเงินตัวเดียวในห่อผ้าออกมาอย่าง
ระมัดระวัง

"ล้างหน้า? ข้าจะล้างอย่างไร เจ้าไม่เห็นหรือว่าข้าบาดเจ็บ!" เขาตวาด
"เจ้าคนต่ำต้อย! เปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องคุณชายอย่างช้า มีเจตนาอะไรกันแน่"

นางได้ยินก็รีบหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาบังตัวทันที ก่อนจะมองดูเขา
อย่างตกใจทำตัวไม่ถูก

"คุณชายแปด...เจ้ามองเห็นหรือ"

"แน่นอน...ไม่เห็นแน่นอน แต่ประสาทหูดีมาก ไม่มีทางฟังเสียง
ประหลาดของเสื้อผ้าคุณภาพต่ำของเจ้าไม่ออกแน่นอน" เขาพูดติดๆ ขัดๆ
มองเห็นนางวางเสื้อผ้าลงอย่างวางใจ เผยให้เห็นหน้าอกแบนราบจน
น่าสลดอีกครั้ง

สายตาของเขาพยายามแสวงหาเป็นเบือนหนีให้เป็นธรรมชาติที่สุด ใบหน้าแดงเรื่อร้อนผ่าว ให้ตายก็ไม่มีทางยอมรับว่าเขาเห็นนางล่อนจ้อน ทั้งตัวเด็ดขาด หากต้องรับผิดชอบขึ้นมา...เขาไม่เอาแน่ๆ!

"คุณชายแปด จะล้างหน้าหรือไม่"

เมื่อได้สติกลับมา เห็นนางประคองผ้าขนหนูบิดน้ำมาตรงหน้า เปลี่ยนเป็นชุดผ้าฝ้ายสีน้ำเงินแล้ว ทว่าผ้าพันแผลบนศีรษะที่ยังชันอยู่นั้น ไม่ได้เปลี่ยน

"เจ้าไม่เห็นหรือว่าใบหน้าข้าบาดเจ็บ จะล้างหน้าอะไรกัน! โสฬส ออกไปเลย!"

"คุณชายใหญ่บอกว่าที่จริงสามารถถอดผ้าพันแผลได้แล้ว ถ้าไม่ล้างคงรู้สึกไม่สบายหน้า มันจะเหนียวๆ จะรู้สึกขยะแขยง"

"ขยะแขยง! หน้าข้าน่าขยะแขยงมากพอแล้ว แม้คนไม่ล้างหน้า ทั้งชีวิตก็ยังดูดีกว่าข้า" เขาเพ่งมองใบหน้างามพิศของนาง ออกแรงหยิกสองแก้มของนางอย่างไม่รู้ตัว แล้วกัดฟันเอ่ยขึ้น "ถึงข้าจะล้างหน้า หน้าข้าก็ไม่ได้น่าดูขึ้นมาได้! เจ้าเก่งกาจอะไร พี่ใหญ่ถึงให้เจ้าอยู่ข้างกายข้า ถึงเจ้าจะหน้าตาตางดงามเพียงใด ก็เป็นแค่บ่าวรับใช้! บ่าว รับ ใช้!"

เขาตึงแก้มของนางอย่างโมโห นางเจ็บจนน้ำตาไหลออกมาทันที

"หลอกหลวง! คนหลอกหลวง! ท่านแม่หลอกหลวง!" สองหมัดของนาง ชกที่ศีรษะของเขา แล้วถีบหน้าอกเขาไปอีกทีหนึ่ง เนื้อม้วนเสี้ยว ที่กระเด็นออกไปแทบจะลั่นลมหายใจ "ท่านแม่ยังบอกอีกว่าเจ้าจะดี เหมือนท่านพ่อ! มีความรู้ใช้เหตุผลและปฏิบัติดีต่อผู้คน ท่านแม่หลอกหลวง เจ้ารังแกข้าตลอด!" นางนั่งบนลำตัวเขา ชกหมัดตรงเข้าลำตัวมอมบาง

อ่อนแอของเขา

"หยุดนะ! หยุดเดี๋ยวนี้! ข้าเป็นนายนะ! ข้าบาดเจ็บแล้ว! ข้าบาดเจ็บแล้วนะ ข้าเป็นคนป่วยที่บาดเจ็บ เจ้าจะมาฆ่าให้ตายหรือ!" เขาร้องระงม เอามือบังหน้านางก็ชกท้อง เอามือบังท้องนางก็ชกหน้า "เออล่ะๆ ข้าล้างข้าล้างก็ได้!"

"จะล้างจริงๆ หรือ"

"ล้างก็ล้างสิ ไม่ได้ให้ข้าไปตายสักหน่อย!" เขาพูดอย่างไม่สบอารมณ์ นางได้ยินก็กระโดดลงจากเตียง ยึดด้วยความดีใจ

"อ้อ ต้องการให้ข้าช่วยถอดผ้าพันแผลหรือไม่"

นางเดียวก็ร้องไห้ เดียวก็ยิ้ม ทำให้รู้สึกร้าวกับเหยียบเข้ากับดัก บริเวณที่ถูกลงชกตียังเจ็บแปลบอยู่เลย

"ใส่หัวออกไปเลย ผู้ใดบอกว่าข้าจะล้างเล่า! เจ้าถึงกับรู้จักเล่นลูกไม้ ถ้าข้าทำให้เจ้าสนใจ ต่อไปจะไม่ถูกเจ้าจับกินหรือ ใส่หัวเจ้าออกไปเดี๋ยวนี้!"

ใบหน้าสวยสดเคลือบแคลง "คุณชายแปดหลอกข้า?"

"ข้าหลอกแล้วจะทำไม ต่อให้ข้าหลอกเจ้าจนตาย เจ้าก็เป็นแค่บ่าวของข้า ไม่มีผู้ใดกล้าพูดออกไปแน่!"

ดวงตาของนางเบิกจนกว้างสุดอีกครั้ง ไม่กล้ากะพริบ ขอบตาแดงเป็นวง นางกอดริมฝีปากกล่าวด้วยเสียงเบา

"ข้าอยากกลับบ้าน...ท่านพ่อกับท่านแม่ดีที่สุด พวกเขาไม่รังเกียจเลียนาง"

กลับก็กลับไปเลย ใส่หัวไปยังไกลยิ่งดี...

เขากำลังจะหลุดปากพูดออกมาเช่นนี้ ก็พลันนึกถึงใบหน้าชาวซิดรารวกับผีसाงที่ลอยอยู่นอกประตูกลางดึกนั้นขึ้นมา...หัวใจเขาก็เต้นสั่นระรัวขึ้นอย่างขับพลัน

หากเขาอยู่เพียงลำพัง ใบหน้านั้น...จะเหิมเกริมกล้าเข้ามาหรือไม่

หากกล้าเข้ามา เขาจะตกอยู่ในชะตากรรมเช่นไร เจ็บปวดเหมือนอยู่ในเพลิงไฟอีกครั้งหรือ...สองแขนของเขาอดตนเองแน่น ระงับความสั่นเทาไม่อยู่ เขานึกถึงร่างกายนุ่มเมื่อคืนวาน จึงรีบยกสายตาค้นหาในทันใด

"เจ้า..." เขาเพ่งมองร่างกายที่ขดอยู่ใต้โต๊ะ "เจ้าหลบทำอะไรอยู่ตรงนั้น"

นางไม่ตอบ เพียงเบิกดวงตากว้าง

"ออกมาเดี๋ยวนี้!" เขายังเรียกต่อเนื่องกันอีกหลายครั้ง ทว่านางก็ไม่สนใจ เขาโมโหจนไต่ลงจากเตียงที่ไม่เคยลงมาเลยเป็นเวลาสามเดือนอย่างอดไม่ไหว พาตนเองมายืนอยู่หน้าโต๊ะจะลากนางออกมา

"ไสหัวออกมา...ไม่ ไม่สิ ข้าบอกจะให้เจ้าออกมาเดี๋ยวนี้ และห้ามกลับบ้านด้วย!"

"ข้าอยากกลับบ้าน"

"กลับบ้านอะไร! เจ้าถูกขายมาบ้านข้าแล้ว จะกลับบ้านได้อย่างไร"

"เช่นนั้นข้าจะหนี"

"หนี? เจ้าจะหนีไปไหนได้ เด็กซิง! ไม่สิ ข้าบอกว่าข้าจะล้างหน้าเรื่องเล็กๆ แค่นี้เอง ล้างก็ล้างสิ ไม่เห็นมีอะไรใหญ่โต"

นางนัยน์ตาเบิกกว้างถึงขีดสุด ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น "จริงหรือ"

คุณชายแปดอยากล้างหน้าหรือ"

"แต่ไหนแต่ไรมาข้าไม่เคยรังแกเด็กหญิงสักครา ก็แค่ล้างหน้า ไม่ตายสักหน่อย!" เขาแสร้งทำเป็นใจกว้าง จากนั้นก็พูดเสริมด้วยความตื่นเต้นไม่หยอก "แต่ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป กลางคืนเจ้าต้องมานอนที่ห้องข้า"

"อ้อ" นางอยากจะคลานออกไป ก็พบว่าเท้าขวาของเขาเหยียบกระโปรงของนางอยู่ นางขมวดคิ้ว "ท่านเหยียบเสื้อผ้าที่ท่านแม่ข้าทำให้แล้ว!"

เขากระโดดถอยหลังออกทันที กลัวว่านางจะตอยหมัดมาอีก หมัดของนางฆ่าเขาตายได้เลยจริงๆ

"ข้าไม่ได้ตั้งใจ"

"ข้ารู้เจ้ามองไม่เห็น ไม่ได้ตั้งใจหรอก" นางปิดรอยยิ้มมุมกระโปรงออกอย่างระวัง แล้วคลานออกมาจากใต้โต๊ะ "นี่เป็นชุดที่ดีที่สุดของท่านแม่ข้า นางปรับแก้ให้เป็นขนาดของข้า"

เขาจ้องดูชุดนั้นปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นชุดผ้าฝ้ายสีน้ำเงินเก่าๆ ดูไม่ออกจริงๆ ว่า 'ดี' ตรงไหน

"คุณชายแปด ต้องการให้ข้าช่วยถอดผ้าพันแผลหรือไม่"

"ไม่ต้อง!" เขาร้องตะโกนตามสัญญาตัญญาณ แล้วพยายามฝืนกดเสียงพูดต่ำลง "ข้าล้างเองได้ ข้าหิวแล้ว เจ้าไปทำอาหารเข้ามาให้ข้า"

"อ้อ ต้องล้างจริงๆ นะ ข้าจะไปทำอาหาร ทำอาหารเยอะๆ ให้เจ้าอ้วนขึ้นมาเลย" นางลูบแขนที่ผอมจนเห็นกระดูกของเขา "ต้องกินเยอะๆ หน่อยนะ"

เขาดึงมือหลบออกตามจิตใต้สำนึก ก่อนจะกล่าวด้วยความโมโห

เล็กน้อย "ไปทำ ไปทำมา อย่ามาแอบซี้เกียจอยู่ที่นี่"

"ข้าไม่ได้แอบซี้เกียจสักหน่อย!" นางบ่นพึมพำ พลังส่งผ้าขนหนู
บิดหมาดให้เขา

เขารับมาอย่างไม่เต็มใจพร้อมกับฮึดฮัดเสียงดัง แล้วเดินกลับไปเตียง
นางยกอ่างน้ำเดินออกนอกประตู น้ำตาถึงได้ไหลหยดลงมา
จากนัยน์ตากลมด้วยความรวดเร็ว

"ไม่ร้องๆ" นางเอ่ยพลางขี้ตา ระหว่างเดินผ่านลานว่างเปล่า จู่ๆ
ก็หยุดมองซุ้มประตูอยู่เป็นเวลานาน จากนั้นถ่มขึ้นด้วยเสียงเบา "มีคน
อยู่ตรงนั้นหรือ"

หลังซุ้มประตูผีเสื้อปรากฏเป็นดำอู่ที่นางเคยพบก่อนหน้านี้ นัยน์ตาดำ
สองดวงของเขาฉายแววประหลาดใจ เขากล่าวด้วยรอยยิ้มน้อยๆ

"แม่นางน้อยประสาทเหตุนี้จริงๆ"

"ท่านยืนอยู่ตรงนั้นไม่เห็น้อยหรือ"

ฟังจากน้ำเสียงยามเอ่ยถามของนางเหมือนจะรู้ว่าเขารออยู่
นานแล้ว เขาก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจ

"แม่นางน้อย เจ้าเก่งจริงๆ สามารถทำให้คุณชายแปดลงจากเตียงได้
ตั้งแต่เขาเกิดเรื่อง ก็ไม่ลงจากเตียงอีกเลย บางทีคุณชายใหญ่ซื้อเจ้ามา
คงเป็นทางเลือกที่ถูกต้องแล้ว"

ตอนแรกเขาเองก็ไม่อาจเข้าใจจุดประสงค์ที่คุณชายใหญ่เนี่ย
เอาตัวนางกลับมา ตอนหลังเริ่มเข้าใจ บางทีเพื่อนวัยเดียวกันกลับสามารถ
ช่วยให้ความอบอุ่นซึ่งกันและกันได้

"อ้อ"

"เมื่อครู้ข้าเล่าเรื่องย้ายคุณชายแปดเข้าเรือนดอกท้อให้คุณชายสี
ฟังแล้ว คุณชายส้อยากเชิญเจ้าไปคุย เจ้ามากับข้าสิ"

"แต่ข้าต้องไปทำอาหารให้คุณชายแปด"

"ไม่เป็นไร ข้าให้คนครัวเตรียมเพิ่มอีกชุดหนึ่งแล้ว อีกประเดี๋ยวพวกเจ้า
คุยเสร็จ เจ้าก็เอาไปให้คุณชายแปดกินได้เลย ดีหรือไม่" เขากล่อมนาง

"ไม่ต้องทำงานย่อมดีแน่นอน นางจึงพยักหน้ารับ ก่อนจะเห็นเขา
ยื่นมือมารับอ่างน้ำ ซึ่งนางก็ไม่ปายเปียง

ตัวอู๋ยืมเล็กน้อย ขณะที่รับอ่างน้ำก็พลันยื่นมือลูบที่โหนกรา้านาง
แล้วค่อยๆ เลื่อนต่ำลง

นางสะดุ้งตกใจ ถอยหลังหลายก้าวติดกัน ตะโดนหินล้มไป
ด้านหลัง เขาริบคว้าไหล่ของนางไว้ แล้วว่า

"สายตาเจ้าก็ดีมาก"

"ท่าน...ท่านลวนลามข้า!" นางทั้งอายทั้งโมโห

เขาริบเก็บสองมือไว้ด้านหลัง ถอยออกมาสองสามก้าว "ไม่ได้
ลวนลาม ข้าแค่ลูบกระดูกของเจ้า เมื่อครู้เสียมารยาทแล้ว แม่นางน้อย
ข้าจะไม่แตะต้องเจ้าอีก ตามข้าไปพบคุณชายสีเถิด"

นางยอมรับชะตาเดินตามเขาไปที่หอหยั่งหิน พลังพูดเสียงอูบอิบ
อยู่ในลำคอ "ท่านพ่อข้าบอกว่ามีตาแก่บางคนชอบลูบคลำเรือนร่าง
เด็กน้อย ไม่รู้ว่าต่างกันตรงไหนกับลูบกระดูก"

ตัวอู๋ได้ยินโบหน้าก็พลันแดงระเรื่อ แสร้งทำทีว่าไม่ได้ยินและ
กล่าวต่อไป "ร่างกายเจ้าดีมาก ประสาทหูก็เหนือคนทั่วไป หากเจ้าไม่ใช่
เด็กรับใช้ของคุณชายแปด ก็เหมาะที่จะไปเรียนวรยุทธ์"

2

สามเดือนต่อมา

นางสังเกตมานานมากแล้ว

ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังเดินวนอยู่รอบๆ เรือนดอกท้อในเส้นทางเดิม
ซ้ำไปซ้ำมา

คนที่มาเรือนดอกท้อที่จริงมีน้อยมาก คุณชายสี่ตากลมไม่ได้
จะอย่างไรก็ต้องพักอยู่ในหอหยั่งซิน ส่วนนางเรียนวรยุทธ์ ก็จะมาเรียน
ที่ละแวกหอหยั่งซิน ส่วนเรือนดอกท้อนอกจากนางแล้ว มีเพียงคนที่
บอกว่าตนเอง 'สายตาเพ่งหายดี' อย่างคุณชายแปดเพ่งนั้น

อันที่จริงนางไม่เชื่อว่าสายตาของคุณชายแปดเพ่งหาย ทุกครั้ง
หลังจากที่เขาถีบนาง ด้วยอารมณ์อยากแก้แค้น นางจึงวางม้านั่งไว้
ระหว่างทางจากเตียงของเขามาที่โต๊ะหนังสือเพื่อให้เขาสะดุดล้ม แต่ก็
ล้มเหลวเสียทุกครั้งไป

นางรู้สึกหงวนสงสัยมาตลอดว่าตาของเขาหายดีตั้งแต่เมื่อใดกัน...
เมื่อได้สติ ก็อดที่จะผลอยยิ้มไม่ได้ ที่นี้ไม่ใช่เขาวงกตเสียหน่อย ชายหนุ่ม
ชื่อบ๊อเหตุใดเดินผิดทางอีกแล้ว

นางถุกชุดกระโปรงน้อยๆ ของนางแล้วกระโดดจากต้นท้อ ลงมา
ตรงหน้าทางเดินกวอดหินอีกเส้นที่ชายหนุ่มเดินเลี้ยวผ่านเข้ามาก่อนหน้านี้
แล้วตะโกนขึ้นด้วยเสียงเด็ก

"คุณชายท่านนี้ กำลังหาคนอยู่หรือ"

ชายหนุ่มคนนั้นได้ยินเสียงก็ตกใจ หมุนตัวกลับมาเจอนาง

"อ้อ ในที่สุดก็มีคนแล้ว! แม่นางน้อย เจ้ารู้หรือไม่เรือนดอกท้ออยู่ที่ใด"

"เจ้าจะไปหาผู้ใดที่เรือนดอกท้อหรือ ที่นั่นมีเพียงคุณชายแปด
เท่านั้น"

"ข้าก็จะมาหาคุณชายแปดที่เจ้าว่านั่นละ แม่นางน้อยโปรดนำทาง
ได้หรือไม่" ชายหนุ่มเพิ่งจะพูดจบ ก็ได้ยินเสียงคำรามดังมาจากที่ไม่ไกล

นางขมวดคิ่วกล่าวกับเขาทันทีว่า "เช่นนั้นวิ่งตามข้ามาดีกว่า
ไม่อย่างนั้นสายเกินไป ข้าจะถูกต่อว่า" เสียงฟึดดังขึ้น นางหายตัวไปแล้ว

"คง...ไม่หรอกนะ กลางวันแสดๆ ข้าเจอผีอย่างนั้นหรือ" ชายหนุ่ม
บ่นพึมพำ ก่อนจะได้ยินเสียงคำรามดังขึ้นอีก เขาจึงตามเสียงเมื่อครู่
ไปทันที

"นางเด็กบ้า นางเด็กแพศยา! ข้าเรียกเจ้าหลายครั้งแล้ว ยังไม่มาอีก
แอบซี้เกียจหรือไร!" เนี่ยยวนเสวียนยืนก่นด่าอยู่ตรงหน้าต่าง

"ข้าไม่ได้แอบซี้เกียจ ข้าไปเรียนวรยุทธ์กับพี่ต้าอู่!"

"เรียนวรยุทธ์อะไร เจ้าเป็นเด็กรับใช้ของข้า จะเรียนวรยุทธ์มา

ทำร้ายข้าหรือ" เขาพูดอย่างไม่สบอารมณ์ เห็นนางเหวี่ยงท่มไปทั้งหน้า ยิ่งโมโหที่นางไม่ฟังความสนใจมาที่เขา กลับไปฝึกรยุทธ์แถวหอหยั่งซิน แทบทุกวัน

ในใจรู้สึกหัวเสียอย่างบอกไม่ถูก เพราะเกิดวันเดือนปีเดียวกัน ในขณะที่นางกำลังสั่งสมความสามารถในอนาคต เขากลับต้องหลบอยู่ในมุมมืด ตลอดกาล

"ข้าไม่ทำร้ายคุณชายแปดหรอก!"

เขาจ้องหน้านางแล้วกัดฟันกล่าว "เจ้ามันปากไม่ตรงกับใจ นางเด็กบ้า!"

ลูกนัยน์ตาของนางค่อยเคลื่อนไปทางขวาช้าๆ เห็นชัดว่าเขาเดาใจนางถูก ไฟในอกคุกรุ่นขึ้นทันที เขาจางฝ่ามือกำลังจะตบนาง นางก็กระโดดถอยหลบทันที

"นางเด็กรับใช้ผู้รู้จักหลบเลียงข้าแล้วหรือ! เจ้าคิดว่าเจ้าหลบแล้ว ข้าจะทูปตีเจ้าไม่ได้หรือ"

"คุณชายแปดไม่เคยออกจากประตูสักก้าว ทูปตีข้าไม่ได้แน่นอน"

"เจ้าๆๆ...เจ้าจงใจอย่าโมโหข้า!" นางยิ่งเหิมเกริมขึ้นทุกวัน อาศัยว่าเธอไม่ยอมออกจากห้อง อาศัยว่านางมีพื้นฐานวรยุทธ์ ก็รังแกเขาเช่นนี้! เขาเป็นคนไม่มีประโยชน์แล้ว แม้แต่เด็กรับใช้ผู้นี้ก็ไม่ยอมฟังคำเขาเสียแล้ว...

"คุณชายแปด อากาศร้อนเพียงนี้ และยังจะร้อนไปอีกหลายเดือน ใบหน้าท่านก็พันผ้าขาวไว้เหมือนเดิม มันร้อนมากนะ อาจทำให้ป่วย..."

"หุบปาก! หุบปาก! หุบปาก!" เขาโกรธจัด หยิบได้หนังสือบนโต๊ะ กิ๊วข้างใต้นาง "เจ้ามันนางเด็กแพศยา! คิดว่าข้าไม่รู้หรือว่าเจ้ากำลัง

คิดอะไร เจ้าอยากให้เห็นใบหน้าอัปลักษณ์ของเจ้านายเจ้า อยาก
เยาะเย้ยซ้ำไชหรือไม๋ ข้ามันน่าเกลียด น่าเกลียดราวกับภูตผี แต่เจ้า
ไม่มีวันได้เห็นหน้าข้าแน่นอน!"

"ข้าเปล่าสักหน่อย!" นางก้าวมาข้างหน้า กล่าวด้วยเสียงเด็ก
"ข้าชอบคนอัปลักษณ์เป็นที่สุด" นางแก้กระโปรงที่มัดปมออก กลีบดอกท้อ
หลายดอกจึงกระเด็นออกมา

"ทำอะไรของเจ้า!" เขาร้อง ดอกท้อปลิวว่อนไปทั่วใบหน้าเขา กลิ่นหอม
แตะจมูก กลีบดอกท้อหลายกลีบหล่นลงบนตัวเขา เขาบิดอกด้วยความ
โกรธและโมโห พลังคำรามใส่นาง "เจ้าจงใจยั่วโทสะซ้ำไชหรือไม๋"
ของสวยามผู้ใดก็ต่างชอบ โดยเฉพาะช่วงดอกท้อเบ่งบานงดงาม
แพรวพราวในเรือนดอกท้อ นางจงใจเตือนสติเขาว่าใบหน้าอัปลักษณ์เช่นนี้
ไม่มีวันเทียบกับดอกท้อได้ตลอดกาล ไชหรือไม๋

"คุณชายแปดเท้าไม่ก้าวออกจากห้อง ขนาดรับแสงอาทิตย์ยังแค
งดอยู่ด้านในหน้าต่าง ดอกท้อบานแล้ว เจ้าอยู่ในห้องมองไม่เห็น ดังนั้น
ข้าจึงเด็ดมาให้เจ้าดู" เสียงนุ่มนวลของเด็ก เมื่อเปล่งเสียงหัวเราะออกมา
ก็ราวกับ...ดอกท้อดอกเล็กที่ยังตูมอยู่

ไม่เหมือนเขา ที่ทั้งหยาบทั้งสากรรากับก้อนหินที่ไม่ผ่านการขัดถู
พอเดือดดาลขึ้น เขาก็พูดด้วยเสียงดุ "เจ้ากำลังเยาะเย้ยซ้ำไชหรือไม๋!"

เขาหยิบก้อนหินได้กำลังจะปาใส่นาง พลันเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง
ยืนอยู่หน้าซุ้มประตู ชายหนุ่มดูคุ่นตามาก คุ่นตาจน...

"พี่รอง!"

"ยวนเสวียน เจ้าอารมณ์ร้ายขึ้นทุกวันเชียว"

หลังจากที่ความดีใจเมื่อได้พบพี่ชายคนรองจางลง เนี่ยวนเสวียน ก็เพื่อนหน้าหนี ทำเสียงฮึดฮัด

"พี่รองผู้ไม่มีสัมผัสด้านทิศทาง เดินทางไกลมาหาข้าใช้เวลาไปเท่าใดเล่า"

เนี่ยเออร์* ยิ้ม "ยวนเสวียน เจ้าช่างเข้าใจข้า เดิมทีข้าคาดการณ์การเดินทาง ควรมาถึงตั้งแต่สองเดือนก่อน นึกไม่ถึงระหว่างทางข้าไปเส้นทางผิด มุ่งหน้าไปกู่ยิโจเสียแทน" เขาขยี้ศีรษะเลียนยางแผ่วเบา "แม่นางน้อย เจ้าไปเล่นที่อื่นก่อน ข้าจะคุยกับคุณชายแปดของเจ้า"

"อ้อ เจ้าคะ" นางยัดดอกท้อดอกสุดท้ายใส่ในมือเนี่ยวนเสวียน แล้ววิ่งออกจากเรือนไปทันที

"นางเด็กบ้านี่!" เขาโยนดอกท้อทิ้งลงพื้น แล้วกระพืออย่างแรง "ผู้ใดอนุญาตให้นางไปเล่น นางเป็นบ่าวของข้า ข้าให้นางไปทางขวานางก็ต้องไปทางขวา...โอ๊ย พี่รองทำอะไรนะ เจ็บนะ ข้าเจ็บ ข้าเจ็บนะ!" ทั้งตัวของเขาถูกพี่รองกอดเข้าอย่างเต็มแรง ศีรษะถูกอีกฝ่ายอุ้มยี้หลยรอบอย่างไม่ปราณี

"เจ้าดูฝ่ายผมไป ยวนเสวียน" พี่รองขยี้ศีรษะเขาอีกครั้งด้วยความเอ็นดู แล้วจึงเดินเข้าไปในห้อง

เนี่ยวนเสวียนจ้องเขม็งไปที่เส้นผมบนพื้นซึ่งหลุดร่วงจากการถูกอุ้มยี้

"มานี่สิ ให้พี่รองดูเจ้าหน่อย"

"อย่างไรเสียข้าก็เป็นคนไม่มีประโยชน์แล้ว พี่รองมาทำอะไร มาดู

* เนี่ยเออร์ หมายถึงบุตรชายลำดับที่สองของสกุลเนี่ย

ละครจากดีหรือ" เขาพูดด้วยความโมโห

"เด็กอย่างเจ้านี้...ไม่ชวนให้น่าชื่นชอบเอาเสียเลย"

"บนตัวพี่รองมีแต่กลิ่นกำมะถัน จากบ้านจากเมืองไปเล่นของประหลาดพวกนั้น แล้วยังจะกลับมาทำอะไร...อ้อ อ้อ ข้าผิดไปแล้ว ข้าผิดไปแล้ว! พี่รอง ปล่อยข้า อย่ารังแกข้าสิ ข้าน่าสงสารมากพอแล้วนะ!" เขาร้องระงม แสบจะได้ยินเสียงอันแสนน่าหวาดหวั่นของกระดูกทั้งร่างกายดังกรอบแกรบ

เนี้ยเออร์ปล่อยตัวที่บิตงอของน้องชาย แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม "นี่ไม่ใช่การรังแก นี่คือการแสดงความรักของข้าที่มีต่อเจ้า"

เขาถูกพัดจนเหวี่ยงววมไปทั้งศีรษะ กล่าวด้วยเสียงกระหืดกระหอบ "ความรัก? พี่รองเหตุใดไม่ไปทอดพีสีเล่า!" เขาเกือบจะถูกรัดจนกระดูกหักเสียแล้ว เขาเป็นคนป่วยนะ พี่รองเข้าใจบ้างหรือไม่!

"พีสีเจ้าร่างกายอ่อนแอเกินไป ข้ากลัวทำเขาแหลกละเอียด ทว่าตัวกูเป็นตัวแทนพีสีเจ้าให้ข้าทอดไปแล้ว เจ้าจะให้นางเด็กบ้าที่เจ้าว่าเป็นตัวแทนให้ข้าทอดหรือไม่เล่า" สายตาเนี้ยเออร์ไปอยู่บนตัวของจวินเลียนยางที่กำลังฝึกวรยุทธ์อยู่ในสวน

เนี้ยยวนเสวียนชนลุกซู่ขึ้นมาชั่วขณะ นึกภาพชายหนุ่มสองคนทอดกันอย่างสนิทชิดเชื้อ แล้วกลืนน้ำลายดังเอือก

"พี่รอง ท่านอย่าล้อเล่นน้า ข้าเป็นคนป่วย ไม่มีอารมณ์ล้อเล่นกับท่านหรอกนะ!"

"ข้าเหมือนกำลังล้อเล่นหรือ นี่ แม่นางน้อยพื้นฐานเริ่มเป็นรูปเป็นร่างแล้ว...กระบวนท่าเหมือนตัวกู ตัวกูเป็นคนสอนหรือ"

เนี่ยยวนเสวียนรับคำอย่างไม่มีใครสนใจ พลังกล่าวด้วยอารมณ์โมโห "ตำอู่ช่างน่าตายนัก ถ้าไม่ได้อาศัยความเห็นชอบของพี่สี่ ข้าวยังนางเด็กบ้าไม่ให้เรียนวรยุทธ์ได้ตั้งนานแล้ว เรียนวรยุทธ์อะไร เมื่อก่อนข้าตินาง นางจะหลบยังหลบไม่ได้ ตอนนี้ข้าจะตินาง นางก็หลบเป็นเสียแล้ว!"

"เจ้าตีเด็กหญิงคนหนึ่งลงหรือ" เนี่ยเอ๋อร์หันหน้ามองเขา ส่อนัยไม่เห็นด้วย

"ไม่...ไม่ได้หรือ นางถูกขี้อมานะ! คนถูกขี้อมาก็ต้องทนรับชะตากรรมต่อให้ข้าตินางจนตาย ก็ไม่มีผู้ใดกล้าออกเสียง!"

"ยวนเสวียน เจ้าเปลี่ยนไป ที่ผ่านมามีเจ้าจะโอหัง แต่เจ้าก็ไม่ทำร้ายบ่าว ไม่รังแกผู้คน แต่ตอนนี้เจ้าเริ่มรังแกเด็กหญิงที่อ่อนแอ ไม่มีทางสู้ เจ้าเพิงอายุสิบขวบนะ หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ข้าเร็วเจ้าจะต้องทำลายอนาคตตนเองเป็นแน่"

"ข้ายังมีอนาคตอันได้อีก!" เนี่ยยวนเสวียนกล่าวอย่างโมโห ก้าวถอยเฉียงไปด้านหลัง มองจ้องเนี่ยเอ๋อร์แล้วกล่าวต่อ "ถึงอย่างไรท่านอาจารย์ของพี่หกก็สิ้นแล้ว ในโลกนี้ไม่มีใครสามารถรักษาใบหน้าข้าได้อีกแล้ว ข้าไม่เหลืออนาคตอีกต่อไป เหตุใดข้าจะให้คนข้างกายข้าเป็นเหมือนข้าไม่ได้! พี่รอง ปากท่านบอกว่ารักข้า แต่ในใจพวกท่านทุกคนเหมือนกัน หยกสองชิ้นที่เหมือนกัน แตกไปชิ้นหนึ่งก็ไม่มีประโยชน์แล้ว ใจของพวกท่านก็เอนเอียงไปที่อีกชิ้นหนึ่ง! แล้วยังจะเอาข้าไปทำอะไรยังมหาข้าด้วยเหตุใด!"

เนี่ยเอ๋อร์ขมวดคิ้วขึ้นแล้วกล่าว "อย่าพูดฝั่งหูด้านขวาของข้า ข้าได้ยินไม่ชัด"

เนี่ยยวนเสวียนกล่าวต่อด้วยความสงสัย "พี่รองท่าน..."

เนี่ยเออร์หัวตัวเขาย้ายไปทางด้านซ้ายเสียรู้แล้วรู้รอด "หากจะพูดมายืนด้านซ้ายของข้า อย่าให้ข้าต้องเปลืองแรงฟัง ถ้าเปลืองแรงฟังต่อไปหูของพี่รองเจ้าอีกไม่นานก็จะไม่ได้ยินทั้งสองข้าง"

"พี่รอง หูของท่าน?"

"หูยังอยู่ แต่หูขวาสูญเสียการได้ยิน" เขาเห็นเนี่ยยวนเสวียนท่าทางไม่อยากเชื่อ จึงออกแรงกดดันลำตัวมอมบางของอีกฝ่ายอีกครั้ง "เด็กตัวร้ายอย่างเจ้ายังนับว่ามีมโนธรรม รู้ว่าหูข้ามีปัญหา ก็ยังเป็นห่วงข้า"

"เหตุใด...เหตุใดจะไม่ใช่ห่วงเล่า สัมผัสเรื่องทิศทางพี่รองกับกพร่องอย่างน่าแปลกแล้ว ถ้าหูไม่ได้ยินอีก ท่านมีชีวิตอยู่บนโลกนี้จะมีประโยชน์อะไร" เขาใจลอยพูดหลุดปากออกไป แต่กลับจذبใจไปที่หูของพี่รอง

ลักษณะหูของพี่รองดงามละเอียดอ่อนยิ่งกว่าสตรีเสียอีก ดึงหูหนาและมีลักษณะแหลมเล็กน้อย มักได้ยินพีใหญ่ล้อพี่รองเสมอว่าทั้งตัวเขาส่วนที่ทำให้คนชอบที่สุดก็คือหูอันงดงามคู่นี้ แต่บัดนี้กลับไม่ได้ยินเสียงอีกต่อไป

มิน่าเมื่อครู่ถึงรู้สึกเสียงของพี่รองค่อนข้างดังขึ้นกว่าที่ผ่านๆ มา...

"พี่รองกับข้าเหมือนกัน..." เขาพิมพ์ ความรู้สึกเป็น 'เพื่อน' กันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติทันที จึงอดที่จะรู้สึกใกล้ชิดขึ้นมาอีกขั้นไม่ได้

"เฮอะ! ผู้ใดเหมือนกับเจ้า ข้านะมีความมุ่งมั่นปรารถนายาวไกล"

"พี่รอง หูของท่านก็ได้ยินแล้ว ยังมีความมุ่งมั่นปรารถนาอันใดอีกก็แค่รอความตายเท่านั้น"

เนี่ยเออร์หรีตา ดีดนิ้วเป็นเสียง "เจ้าเอาแต่จะเป็นตัวถ่วงดึงข้า เห็นข้า แล้วขัดตาตรงไหนหรือ ยวนเสวียน ข้าดีใจมากที่ทำให้เจ้ารู้สึกถึง ความเป็นพี่น้องระหว่างเราในอ้อมกอดข้าได้"

เนี่ยยวนเสวียนนึกถึงวิธีการกอดสุดแสนน่ารักของเขาก็พลัน ส่ายหัวทันที

"ไม่เอาๆ ข้าไม่เป็นตัวถ่วงของพี่รอง ข้าแค่...แค่เป็นห่วง ใช่แล้ว ข้าเป็นห่วงว่าต่อไปถ้าวันหนึ่งหูซ้ายของพี่รองก็ไม่ได้ยินแล้วเหมือนกัน เช่นนั้นจะทำอย่างไรดี"

"ข้าแซ่เนี่ยนะยวนเสวียน หูสองข้างไม่ได้ยิน ข้าก็ยังมีหูที่สาม" เขาพูดหยอกล้อ ก่อนจะพูดด้วยสีหน้าจริงจัง "เอาเถอะ ข้ารู้ว่าต้องมี วันหนึ่งที่จะไม่ได้ยินเสียงใดบนโลกนี้อีก สำหรับการมาถึงของวันนั้น พี่รองของเจ้าก็รู้สึกกลัว แต่อย่างไรก็ยังมีเรื่องอื่นต้องทำ ข้าไม่อยาก คอยแต่ห่วงกังวลกลัวนั้นนี่ตลอดเวลา" เขายื่นฝ่ามือหนากว้างออกไปหา เนี่ยยวนเสวียน "ข้าไม่อยากกักขังตนเองเอาไว้ เพราะการศึกษาของข้า ยังไม่สิ้นสุด ในฝ่ามือของข้ายังมีความฝันมากมายกำลังรอข้าไปคว้า แล้วเจ้าละยวนเสวียน จะกักขังตนเองไว้ที่นี้ตลอดทั้งชีวิตหรือไร"

เนี่ยยวนเสวียนเบือนหน้าหนีด้วยความโมโหเล็กน้อย "พี่รอง มาทำให้ข้าขายหน้า?"

"ขายหน้า?"

"หรือไม่ใช่เล่า รู้ทั้งรู้ว่าใบหน้าข้าถูกทำลายย่อยยับ ท่านยังจะบังคับ ให้ข้าออกไปพบผู้คน ไม่ใช่จะให้ผู้อื่นหัวเราะเยาะข้าหรืออย่างไรเสีย ข้าก็ถูกทอดทิ้งแล้ว ข้าถูกหัวเราะเยาะอีกจะเป็นไรไป แต่พวกท่านไม่กลัว

คนจะหัวเราะเยาะสกุลเนี่ยหรือไร!" เขาพูดด้วยอารมณ์คุกรุ่น แลเห็น
ฟ็องไม่สนใจความคับข้องใจของเขาเลยสักนิด จึงหันสายตาออกไป
ด้านนอก

เนี่ยเออร์มองตามสายตาเขาออกไปด้านนอก เห็นเด็กหญิงที่
ฝึกวรยุทธ์กำลังเสียท่า หน้าคั่วไปกับพื้นอยู่นาน ถึงจะโง่งเงนลุกขึ้นมา
ฝึกต่อ

"สมน้ำหน้า" เขาพูดอุบอิบ

เนี่ยเออร์เอ่ยปากพูดขึ้น เหมือนไม่ได้ยินเขาซ้ำเดิมคนอื่น

"ซ้ำได้ยินน้องสื่อบอกว่าพี่ใหญ่ซื้อตัวนางมา"

"ไม่รู้พี่ใหญ่ไปหาซื้อเด็กหญิงชนบทเช่นนี้มาจากที่ใด"

"ที่แรกซำก็แปลกใจที่พี่ใหญ่ผู้ซึ่งมีความคิดละเอียดรอบคอบ
เหตุใดถึงเอาเด็กหญิงผู้หนึ่งมาดูแลเจ้า ต่อมาได้ฟังน้องสื่เล่าว่าเพื่อนเล่น
วัยเดียวกันจะช่วยพาเจ้าออกจากกรงขังในใจได้ ซ้ำคิดว่าก็ถูก หากซำ
เป็นพี่ใหญ่ ก็คงจะหาเด็กวัยเดียวกันมาเป็นถึงรองรับอารมณ์เจ้า ยอมให้เจ้า
รังแก ยอมให้เจ้าแกล้ง มันเป็นความเห็นแก่ตัวของพี่ชายเจ้า ที่สละ
เด็กหญิงครอบครัวอื่น ถึงแม้จะให้นางอยู่เป็นเพื่อนเจ้าตลอดไปในที่แห่งนี้
นางก็ไม่อาจร้องเรียนใดๆ แม้สักครึ่งประโยค"

"นางถูกแลกมาด้วยเงิน ก็ต้องชดใช้ตอบแทน" เนี่ยวนเสวียน
หันหน้าหนีพลางกล่าวด้วยเสียงต่ำ

"นั่นสิ ยวนเสวียน เจ้าไม่เคยสงสัยเลยหรือว่าเหตุใดครอบครัวนาง
มีเด็กหญิงสามคน คนที่ถูกขายกลับเป็นนางซึ่งหน้าตาสะสวยงดงามที่สุด"

"ซำไม่เคยคิดสนใจนางแม้แต่บ่อย"

"ตอนที่พี่ใหญ่ซื้อตัวนาง เพื่อนบ้านของนางลือกันมากมายว่า พ่อแม่ของนางหน้าตาธรรมดา บุตรสาวคนโตกับบุตรสาวคนเล็กก็ละม้าย คล้ายคลึงกับพ่อแม่ มีเพียงบุตรสาวคนรองผู้ซึ่งหน้าตาสะสวยผิวดำไปโลกทัศน์ของชาวบ้านชนบทไม่กว้าง จะเล้าลือกันอย่างไร เจ้าน่าจะรู้ดี" จับพลันนั้น เนี่ยเออร์ก็ขึ้นหันหน้าเขากลับมา แล้วกล่าวโดยไม่รอให้เขา ปฏิเสธ "ยวนเสวียน เจ้ายังจะทำตนเองให้น่าเวทนาไปอีกนานแค่ไหน ดูพวกเราสิ มีผู้ใดบ้างไม่ตั้งใจดำเนินชีวิต หรือเจ้าจะหลบอยู่ในมุมมืด ตลอดกาล แม้แต่ตัวเจ้าเองก็ทอดทิ้งตนเองอย่างนั้นหรือ หรือเจ้าจะปล่อยให้ สิ้นสยเช่นนี้ของเจ้าดำรงต่อไป ในขณะที่ 'เขา' ทำให้ตนเองเติบโต สัมผัส กำลังความสามารถ แต่เจ้ากลับมีความสามารถแค่เด็กสิบขวบไปตลอดกาล เจ้ายอมได้หรือ"

"หุบปาก! หุบปากนะ ข้าไม่อยากฟังไม่อยากฟังแล้ว!" เขาเบี่ยงคอ ที่ถูกจับหันมาแล้วกล่าวร้อง จากนั้นเอามืออุดหู ก่อนจะโผล่ไปที่เตียง ฟีรอนยังพูดอะไรต่อ แต่เขาไม่ได้ยินแล้ว ในใจทั้งเกลียดทั้งแค้น เกลียดเพลิงไหม้ครั้งนั้นที่ทำลายใบหน้าของเขา แค้นฟีรอนที่เอ่ยคำพูด ที่น่ารังเกียจเหล่านั้น

เขาจำอยู่แล้วว่าฟีรอนผู้ไม่มีสัมผัสเรื่องทิศทางเดินทางไกลเพื่อมาหาเขา ต้องไม่ได้มาดีแน่นอน

ที่ฟีรอนกล่าวนั้นดูง่าย ที่เขาเสียหายคือใบหน้า! คือใบหน้าสวยงามนะ ให้เขาแบกหน้าใหม่ๆ นี้ออกไปพบผู้คน สู้ให้เขาไปตายเสียดีกว่า!

'เขา' กลับได้ดี แย่งชิงความสุขตลอดชีวิตทั้งหมดของตนเองไปแล้ว มันเจ็บแค้นยิ่งนัก!

เวลาเดียวกับที่เจ็บแค้น ก็คิดว่าที่ฟ็องยอมรับเรื่องช้าเรื่อก็ต้อง
หุหนวกทั้งสองข้างด้วยจิตใจแน่วแน่เช่นนี้ได้อย่างไร ฟ็องไม่เคืองชุนหรือ
ครั้งแรกที่เห็นฟ็อง ก็รู้สึกว่าการทั้งสองข้างของอีกฝ่ายสวยงามมาก ใบหู
ทั้งสองที่งดงามเช่นนี้ถ้าหากเป็นอวัยวะในร่างกายเขา เช่นนั้นแล้ว
รูปลักษณะภายนอกของเขาดูต้องยิ่งสมบูรณ์แบบเป็นแน่ หลังจากนั้น
ภายในชั่วข้ามคืน ใบหน้าของเขาก็ถูกทำลาย โลกก็พังทลายตามลงมา
ทันที...

"ชีวิตของข้ามีแต่สีขาวดำตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา!"

ฟ็องที่สูญเสียความสามารถในการได้ยินไปครั้งหนึ่ง เทียบกับ
ครั้งก่อนที่เจอ ยังมีเป้าหมายมากกว่าเดิม แล้วเขาจะ

ส่วนนางเด็กบ้าผู้นั้น ถูกขายเพราะหน้าตาสวยเกินไป เหตุใดนาง
ไม่รู้สึกเสียใจเลยสักนิด ยังจะฝืนกรรฐกับตัวอยู่ได้อีก นางไม่รู้สึกเหนื่อยยาก
ลำบากหรือไม่

พวกเขาจะรู้หรือไม่ การย่างก้าวแรกออกมามันยากแค่ไหน เขาเป็น
บุตรชายบังเกิดเกล้า ต่อไปจะให้เขาเผชิญหน้าผู้คนในโลกอย่างไร

ในใจไม่อาจยอมรับ เหตุใด 'มือสังหาร' ที่ทำลายใบหน้าเขา
สามารถเดินได้ไกลกว่าเขา ส่วนเขายังคงปิดกั้นตนเองอยู่ในกรงขัง
อย่างเดียวดาย เขาไม่มีกุญแจเปิดมันออก

ไม่ได้...ไม่ยอม...

ทว่า...ก็ยังหวั่นกลัว

ในสมองวุ่นวายสับสนไปหมด 'ไม่รู้'ว่าผลลัพธ์ไปเมื่อใด ตื่นมา

อีกทีก็พบว่าในอ้อมกอดของตนเองนั้นว่างเปล่าไร้สิ่งใด

เขาตกใจทันที ขณะที่กำลังจะลืมตาขึ้น พลันได้ยินเสียงเด็ก
นุ่มละมุนดังขึ้น...

"ท่านยืนอยู่ที่นี้ทุกคืนไม่เหนื่อยหรือ"

เนี่ยวนเสวียนหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ จากระยะที่ได้ยินเสียง
ของนาง รวากับกำลังคุยกับผู้ใดอยู่ที่ประตู ฟ้ามืดแล้วใช่หรือไม่ 'เขา'
มาอีกแล้วหรือไร

"ไม่ได้ ข้าไม่อาจปล่อยให้ท่านเข้ามาได้ ท่านก็อย่ารออยู่ที่นี้เลย
เขาหลับสนิทไปแล้ว" ลั่นเสียงเอ่ยนี้ เนี่ยวนเสวียนได้ยินเสียงนาง
ลากจากบัลลังมายามหน้าประตู

"ท่านรีบกลับเถอะ สีน้าท่านชาวซิดเซ่นนี้ มัวยืนมองหน้าประตู
ยามค่ำมืด จะทำให้คนตกใจตาย ข้าเฝ้าจากบัลลังมาตรงนี้ ท่านก็
มองไม่เห็นด้านในแล้ว"

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เตี้ยงก็สั่นไหวเบาๆ นางป็นขึ้นเตียง แล้ว
ซุกเข้าไปในอ้อมกอดของเขาตามความเคยชิน

นางไม่รู้ว่ากลิ่นยางสนบนกายนางทำให้เขาจิตใจสงบขึ้น ทำให้
เขานอนหลับสบายทุกคืน เพียงรู้สึกวาระะยะนี้นางผ่ายผอมลงมาก ไม่รู้
เพราะเกี่ยวข้อกับการฝึกวรยุทธ์ของนางหรือไม่ แล้วนางไม่รู้สึก
เหน็ดเหนื่อยบ้างเลยหรือ

"คุณชายแปดเหงื่อไหลอีกแล้ว" นางพุดกับตนเอง ตอนนี้เป็น
เดือนเจ็ด เขาพันผ้าพันแผลเหลือให้เห็นเพียงดวงตาตลอดทั้งวัน ไม่รู้
จะทำให้ใบหน้าอืดอืดเสียหายหรือไม่ นางลองจิ้มที่ผ้าพันแผลเบาๆ

เฉยๆ ยวนเสวียนไม่ได้กระโดดลุกขึ้นมาโวยวายดุด่า กระทั่งตัวเขาเองก็ยิ่งประหลาดใจ เขายังแสร้งทำเป็นหลับต่อ ร่างกายสั่นเล็กน้อย เขากำลึงกลัว กลัวว่าจู่ๆ นางจะแกะผ้าพันของเขา

"ร้อนมากหรือไม่" เสียงนุ่มนวลของนางดังที่ข้างหูของเขา แม้จะเบาแต่ก็แทบจะทะลุทะลวงเข้าไปในหูของเขา "นี่เจ้าเหงื่อออกท่วมแล้วนะ"

ช่วงเวลาที่ผ่านมานี้ อันที่จริงเขารู้ว่าความอยากรู้อยากเห็นของนางนั้นแรงกล้า มักจะชอบอาศัยโอกาสตอนที่เขาหลับอยู่แอบลูบคลำผ้าพันแผลบนใบหน้าของเขา เขาก็จะใช้เท้าถีบนางตกเตียงเพื่อปิดฉาก และเวลานี้...เวลานี้...

ประสาทสัมผัสรับรู้ได้ว่านางลงจากเตียง ก่อนจะถือสิ่งของบางอย่างขึ้นมาบนเตียง

มันคือ...กริชหรือ

"กริชที่พี่ตำหนิให้ข้า ได้ใช้งานแล้ว" นางตัดเปิดผ้าพันแผลบนใบหน้าเขาอย่างระมัดระวัง

หัวใจเขาเต้นอย่างบ้าคลั่ง แต่เขาก็ไม่ยับยั้งนาง

"หนึ่งเส้น สองเส้น...สามเส้น..." นางตัดผ้าพันแผลออกทีละเส้นทีละเส้น ค่อยๆ เผยให้เห็นใบหน้าที่เคยถูกไฟเผาผลาญของเขา

อากาศราวกับเกาะตัวกันแข็ง เขารู้สึกแต่เพียงสายตาของนางยึดติดอยู่กับใบหน้าของเขา นอกนั้นแล้วก็ไม่มีเสียงอะไรอย่างอื่นเลยที่แท้ เขากำลังฝัน ฝันว่าในที่สุดจะมีคนหนึ่งที่ไม่กลัวเขา...

"ข้าเช็ดเหงื่อให้" นางโน้มตัวลงมาข้างหน้า ใช้ปลายผ้าเช็ดเหงื่อทั่วทั้งศีรษะของเขา จากนั้นหน้าผากของนางก็แตะถูกหน้าผากที่มี

รอยแผลเป็นปูนูนขึ้นมาของเขา

เขาลืมตาขึ้นทันที จ้องลูกนัยน์ตาที่เบิกโพลงของนาง

"คุณชายแปด!"

"เจ้าแกะผ้าพันแผลบนใบหน้าข้าโดยพลการ?"

"ไม่... ข้าไม่ ไม่ใช่ข้า... คนที่ยืนอยู่ด้านนอกทุกวันผู้นั้นต่างหาก
เป็นคนแกะ! ใช่แล้ว เขาเป็นคนแกะ!"

คำโป่งปดน่าขันเช่นนี้ก็คิดจะเอามาหลอกเขา? เขาจับแขนนาง
ไว้นั่น ไม่ให้นางหนี ขึ้นใบหน้าประชิดไปหานาง "ข้าน่ากลัวมากละสิ
นอกจากท่านหมดแล้ว เจ้าเป็นคนแรกที่เห็นใบหน้าของข้า เจ้าแทบจะ
หวาดผวาทายแล้วใช่หรือไม่"

"ไม่ใช่สักหน่อย!" นางกล่าวเสียงดัง "ข้าชอบใบหน้าชี้เหว่น่าเกลียด
คุณชายแปด ใบหน้าเจ้า ข้าชอบ!"

"เหลวไหล จะมีผู้ใดชอบใบหน้าน่าเกลียดของข้า! คิดจะหลอกคน
ก็ต้องดูด้วยว่าหลอกผู้ใด!"

"ก็ข้าชอบ! พ่อข้าชี้เหว่ แม่ข้าชี้เหว่ พี่เลี้ยงชูกับน้องชุนเสวียก็
ไม่ดงาม แต่พวกเขาเป็นคนที่รักข้าที่สุด คุณชายแปด ถ้าเจ้ารูปงาม
ข้าไม่มีทางชอบเจ้าแน่นอน"

นี่มัน... เหตุผลอะไรกัน พ่อแม่ของนางไม่ได้ถูกไฟลวกเสียโฉม
เหมือนเขาเสียหน่อย

"เจ้าหลอกข้าแน่ๆ สิ่งสวยงามผู้ใดต่างชื่นชอบ ถ้าเจ้าทนรับใบหน้า
ข้าได้จริงๆ เช่นนั้นก็ไม่ต้องเคลือบสายตาของเจ้าย้ายไปที่อื่น มองหน้าข้า
ตลอดทั้งคืน รับรองว่าพรุ่งนี้เจ้าจะฝันร้ายต่อเนื่องเป็นแน่"

นางแสดงสีหน้าลำบากใจ ครุ่นคิดอยู่นาน แล้วจู่ๆ ก็เอนลงนอน
หนุนแขนของเขา

"ข้าเหนื่อยมาก คุณชายแปด อย่าให้ข้ามองเจ้าทั้งคืนเลยได้หรือไม่
ข้าจะแนบพิงศีรษะเจ้าอย่างนี้ เมื่อข้าตื่นขึ้นมา ในดวงตาข้าก็เห็น
เป็นใบหน้าเจ้าแล้ว" นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม

พอตื่นขึ้นมาก็เห็นหน้าเขา? ทำเช่นนั้นอาจจะ...ตกใจตายทั้งเป็นได้
"เจ้า...เจ้าไม่กลัวจริงๆ หรือ"

"ไม่กลัว"

แม้แต่เขายังกลัวใบหน้าตนเอง นางจะไม่กลัวได้อย่างไร

เขาพลันนึกถึงที่พี่รองพูด เพราะนางเกิดมาหน้าตาสวย จึงถูกขาย

"เจ้า...เจ้าชื่ออะไร" เขาถามอย่างตะกุกตะกัก

"ข้าชื่อเลียนยางอย่างไรเล่า คุณชายแปด เจ้าลืมแล้วหรือ"

"เจ้าเรียนวรยุทธ์ไปด้วยเหตุใด ถึงอย่างไรเจ้าก็เป็นเพียงเด็กรับใช้
เท่านั้น แค่อคอยปรนนิบัติข้าก็เพียงพอแล้ว"

"คุณชายแปดไม่ชอบที่ข้าฝึกวรยุทธ์หรือ ข้าชอบมากนะ ตั้งแต่เด็ก
เรียนร่ำข้าอรชรอันอ่อนกว่าคนทั่วไป แต่ประสาทनुกับสายตาดูอย่าง
น่าประหลาด ข้าแปลกใจว่าเหตุใดข้าไม่เหมือนกับพี่น้อง ตอนนี้ข้าเข้าใจแล้ว
พี่ตำอูบอกว่าข้ามีคุณสมบัติในการเรียนวรยุทธ์" นางส่งรอยยิ้มให้ใบหน้า
อัปลักษณ์ของเขา

เขาเหม่อลอย ในที่สุดก็เข้าใจสาเหตุที่หัวใจเต้นรัวเหมือนเสียงกลอง
เมื่อครู่แล้ว ไม่ใช่ว่าเขากลัวนางแกล้งฆ่าฟันแฉล แต่กลัวนางเห็นใบหน้าเขา
แล้วจะตกใจจนเสียสติ

"คุณชายแปด?"

เขาพลันกอดร่างอ่อนนุ่มของนางไว้ ก่อนจะกล่าวด้วยเสียงพรวดต่ำ "พี่รองพูดไม่ผิด พี่รองพูดไม่ผิดจริงๆ ถ้าข้ายังไม่ออกไปข้างนอก ข้าจะไม่มีวันตามพวกเจ้าทัน ถึงตอนนั้นแม้แต่ศักดิ์ศรีของตนเองซึ่งหลงเหลือเพียงสิ่งสุดท้ายของข้าก็คงถูกเจ้าลอบสังหารหมดสิ้น"

"คุณชายแปดกำลังพูดถึงสิ่งใด ข้าไม่เข้าใจ" นัยน์ตาของนางเคลื่อนไหวไปทางซ้าย ไม่กล้าบอกเขาว่าที่จริงแล้วใบหน้าเขาช่างน่าเกลียดจริงๆ

"ข้าเข้าใจก็พอ ข้าเข้าใจก็พอแล้ว!" ภายในใจรู้สึกไม่ยอม จะไม่ยอมดำรงอยู่ในห้วงเวทนาตนเองไปตลอดกาล นางเองก็ไม่ง่ายเลยกว่าจะหลุดพ้นข้อครหาในอดีตกะมัง แต่ก็ยังมีชีวิตใหม่อีกครั้งได้ ทว่ากลับกลายเป็นคนน่าสงสารที่คอยอยู่ในโลกชาวดำแห่งนี้เพื่อเฝ้าเขา

พี่รองมีใบหูอันสวยสดงดงาม ทว่าข้าเร็วก็จะสูญเสียการได้ยินทั้งหมด

นางมีใบหน้านาดอกท้อที่เมื่อโตขึ้นคงทำให้ผู้คนหลงใหลจนลืมตัว ทว่ากลับถูกคนอื่นชี้ชะตากรรม

ใบหน้าน่าเกลียดของเขา...มีอะไรควรค่าให้พูดถึง มันทำให้คนหัวเราะ เขาเข้าใจดี แต่เขาก็จะไม่ยอมอยู่ที่นี่ไปตลอดกาล บางทีเขากำลังรอ รอให้มีคนคนหนึ่งมาปลุกเรียกสติเขาหนักๆ รอให้มีคนคนหนึ่งไม่รังเกียจเขาจากใจจริง

เขากับ 'คนผู้นั้น' ในอดีตต่างเป็นบุตรชายบังเกิดเกล้าไม่สนกฎเกณฑ์ เพราะคิดว่าตนเองสูงศักดิ์ จึงเย่อหยิ่งโสเกินไป นิสัยของเขาสองคนเหมือนกันไม่มีผิด แต่จากวันนี้เป็นต้นไป เขาจะทิ้งนิสัยในอดีต

ชุดรากถอนโคนนิสัยของ 'คนผู้นั้น' ออกจากตัวเขา

เขาอยากให้ตนเองถือกำเนิดใหม่อีกครั้ง นางสาวสามารถทำได้ พี่รองสามารถทำได้ เหตุใดเขาจะทำได้...ถึงแม้ว่าเขาจะมีใบหน้าที่ยังน่ากลัวและน่าขันเช่นนี้ตลอดชั่วชีวิตก็ตาม...

เขากอดรัด 'กุญแจน้อย' ในอ้อมแขนแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะเอ่ยถามด้วยเสียงต่ำ "เจ้าจะอยู่เป็นเพื่อนข้าเช่นนี้ตลอดไปใช่หรือไม่"

"อ้อ คุณชายแปด ข้าอยู่เป็นเพื่อนเจ้าแน่นอน ตลอดไปเลย" นางสาวพยักหน้ายิ้มๆ

ห้าปีต่อมา

"เลียนยาง เลียนยาง!"

"คุณชายแปด ต้องการให้ข้าไปหาที่เรือนอื่นหรือไม่"

เด็กหนุ่มวัยสิบห้าไต่รถรงครู่หนึ่ง จึงส่ายหน้าแล้วกล่าว

"ไม่ต้อง เจ้ารอข้าอยู่ด้านนอก ถ้าข้าไม่เรียก ไม่ต้องเข้ามา"

"ขอรับ" ตัวอู๋หลูบตาลงด้วยความเคารพ

เด็กหนุ่มเดินเข้าไปในเรือนดอกท้อ มองทอดสายตาไปเห็นแต่ต้นท้อ เขากวาดตาไปรอบหนึ่ง แล้วตะโกนออกมาอีก "เลียนยาง ออกมานะ"

ดอกท้อพรั่งพรู ลมพัดมาเบาๆ กลิ่นหอมของดอกท้ออวลทั่วบริเวณ กิ่งที่สั่นไหวเพราะแรงลมนี้ทำให้ดอกท้อตกลงมา

เขาเดินไปตรงต้นท้อหนึ่งในนั้น ซึ่งก็เป็นไปตามคาด ด้านหลังต้นท้อมีเด็กสาวคนหนึ่งซ่อนตัวอยู่

ใบหน้าด้านข้างของเด็กสาวราวกับดอกท้อ ในเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่ปี

ก็มีรูปโฉมงดงามชวนตะลึง บางคราเดินเล่นกับนางนอกอุทยานสัตว์เออร์
จะสังเกตเห็นว่ามักจะมีชายหนุ่มลอบมองนาง

รู้อยู่ว่า 'กุสตรียีพร้อมงาม วิญญูชนหมายมั่นปอง' ชายหนุ่มท่าทาง
เอาจริงเอาจังหลายคนยังมาสืบถามชื่อแซ่และชาติกำเนิดของนาง
เขากลับทำเป็นไม่รู้ และไม่เคยบอกนาง ยกเรื่องยุ่งทั้งหมดให้พี่สี่จัดการ

"คอยเตือนข้าด้วย ต่อไปอย่าให้เจ้าสวมเสื้อผ้าสีนี้อีก อยู่ในดงดอกท้อ
เช่นนี้จนข้าเกือบคิดว่าเจ้าเป็นภูตดอกท้อเสียแล้ว"

นางหันหน้ามา แสดงอาการตกใจเล็กน้อย จากนั้นจึงยิ้มบางๆ
"ข้าคิดว่าเจ้าพักผ่อนแล้วเสียอีก"

"ออกมาสิ" เขาไม่ชอบยืนอยู่ใต้ต้นดอกท้อ

"ไม่อยากจะออก"

หลายปีมานี้ สภาพอารมณ์ของเขาถูกนางขัดเกลางจนดีขึ้นมากแล้ว
นางไม่ออกมา เขาก็พอรับได้ เขาเอื้อมก้าวเข้าไปในบริเวณใต้ต้นดอกท้อ

"ถ้าเจ้าอยากร้องไห้ ก็ไม่มีผู้ใดเห็นหรอก"

"ข้าไม่เห็นอยากร้องไห้สักนิด" นางพูดมีรอยยิ้ม น้ำเสียงฟังเหมือนเด็ก
อย่างเดิม น่ากลัวว่าเสียงนี้จะอยู่กับนางไปตลอดชีวิตแล้วกระมัง

หากจะบอกว่าหลายปีมานี้ใช้ชีวิตพึงพาอาศัยกันอยู่ที่อุทยานสัตว์เออร์
ไม่ทำให้เขาเข้าใจนิสัยของนาง เขาก็ช่างอยู่มาสูญเปล่า การไม่เสียน้ำตา
ไม่ได้หมายความว่านางไม่เสียใจ นางชอบมองไปข้างหน้า เอาความทรงจำ
ที่ไม่เบิกบานโยนไว้ข้างหลัง นางจึงยิ้มอยู่เสมอ

"อย่าลืมเลื่อนอดีตเร็วเกินไป เจ้าร้องไห้ให้มันสักประเดี๋ยวกก็ได้ ไม่มี
ผู้ใดหัวเราะเจ้าหรอก" เขาพูดด้วยเสียงนุ่มนวล

พวกเขาเพิ่งจะกลับมาจากชนบทเล็กๆ ที่ห่างออกไปราวใช้เวลาเดินทางหนึ่งวัน ไม่ง่ายเลยที่เขาออกจากบ้านไปไกลเช่นนี้ ก็เพื่อพานางไปหาพ่อแม่ของนาง สองปีมานี้เขาปะติดปะต่อข้อมูลจากที่นางเปิดเผยในตอนนั้น ปิดบังที่ใหญ่ตามหาครอบครัวของนาง เขาพานางไปไม่ใช่จะคั่นนางให้ครอบครัว แต่สายเลือดนั้นยากจะตัดขาด โดยเฉพาะเวลาที่เห็นนางกอดชุดผ้าฝ้ายสีน้ำเงินที่ใส่ไม่ได้แล้วตัวนั้น

ดังนั้น เขาพานางกลับบ้าน เพื่อให้พ่อแม่ของนางรู้ว่าบุตรสาวที่พวกเขาขายออกมาในปีนั้น เติบโตขึ้นมาแล้วดีขนาดไหน

หลังจากที่ไปแล้วถึงได้รู้ว่าหนึ่งปีหลังจากที่ขายบุตรสาวไป ครอบครัวนั้นก็ย้ายออกไปแล้ว

"เป็นผู้รักษารักษา" หลังจากนั่งเงียบไปขณะหนึ่ง จู่ๆ เขาก็เอ่ยปากขึ้น "อะไรนะ"

"เป็นผู้รักษาทะลักตัวข้าสิ" เขาย่อเข่าลงกึ่งหนึ่ง มองไปหน้าตรงมาอย่างน่าทึ่งของนางด้วยความชื่นเป็นนิสัย "เจ้าคงจะรู้ฐานะของตัวอยู่ เขาเป็นผู้รักษาทะลักของพี่สิ ไม่สามารถแยกจากชั่วชีวิต"

จากนั้นเขาเปล่งเสียงแหบพร่าเรียก "ต้าอู่ เข้ามานี่!"

ต้าอู่ประคองกริชและผ้าขนหนูด้วยสองมือเข้ามาในสวนดอกท้อทันที

เหนียวจนเสียวเห็นนางประหลาดใจ จึงกล่าวต่อ "อย่างไรเสียเจ้าก็ไม่มีครอบครัวแล้ว ข้าก็เช่นกัน เป็นคนโดดเดี่ยวบนโลกใบนี้เหมือนกัน เจ้ากับข้าไม่มีทางออกอื่นอีกแล้ว เราดำรงชีวิตพึ่งพาอาศัยกันและกันเถอะ"

"ดำรงชีวิตพึ่งพาอาศัยกัน?" นางรู้สึกงุนงงไปชั่วขณะ เพิ่งจะรู้ว่า
ครอบครัวทอดทิ้งนางจากไปแล้ว ไม่ทันไรก็มีครอบครัวใหม่เพิ่มมาอีก
คนหนึ่ง...

"วรยุทธ์เจ้าดีจนเป็นที่ประจักษ์ พี่น้องข้าทุกคนต่างมีผู้ารักขา
ติดตามตัวผู้หนึ่ง มีเพียงข้าที่ไม่มี เจ้าก็เป็นเด็กรับใช้มานานพอแล้ว
ข้าสนใจให้เจ้ารับหน้าที่อันทรงเกียรตินี้ ตั้งแต่บัดนี้ไป..." ทันใดนั้นเขาก็
ไข่มือน้อยชายแนบมือข้างหนึ่งของนางแล้วรบกิริษามากริดมือสองคน
ในคราวเดียว

ด้าอู่เห็นดังนั้น รีบเอาซามสุรามารับหยดเลือดที่ไหลลงมาทันที
โดยสีหน้าไม่เปลี่ยน

"...เป็นตายร่วมกัน"

ความเจ็บปวดได้ขึ้นมาใหม่ในสำนึกของนางเข้าไปหนึ่งก้าว นาง
ซึ่งนัยน์ตากลมมองจ้องเขา นางไม่กลัวเจ็บ เพียงแต่รับมือไม่ทัน...ไม่ดี
ถ้าจะว่ากันถึงปฏิกิริยาตอบโต้ นางยอมเร็วกว่าคนคงแก่เรียนที่หิบบจับ
อะไรก็ไม่เป็น ออกแรงแบกหามอะไรก็ไม่ไหวอย่างเขาแน่นอน เพียงแต่
นางไม่คิดจะสู้หรือขัดขืน เพราะคำว่า 'ดำรงชีวิตพึ่งพาอาศัยกัน' ที่เขาว่านั้น
ช่างดึงดูดใจเหลือเกิน

หลายปีมานี้ราวกับอาศัยอยู่ในโลกสองคนร่วมกันกับเขาจนคุ้นชิน
ไปแล้ว หากการเป็นผู้ารักขา หมายถึงวันเวลาในอนาคตข้างหน้า จะยัง
ได้อยู่กับเขาไม่แยกจากคงเดิม จะมีอะไรให้นางต้องกังวลใจเล่า

นางกะพริบตาซ้ำๆ มองจ้องสองนัยน์ตาอันอบอุ่นของเขานิ่ง
แล้วพลันเอ่ยขึ้น

"คุณชายแปด ก่อนข้าจากมาท่านแม่ข้าอดหลับอดนอนดัดแก้ชุดที่ดีที่สุดของนางให้ข้า..."

"ข้ารู้"

"ตอนที่คุณชายใหญ่พาข้าออกมา ท่านพ่อข้าแอบร้องไห้หลบอยู่หลังประตู..." นางพยายามฝืนดวงตาหงส์* ไว้ไม่ให้ปิด หมอกน้ำล้นเอ่ออยู่ภายในเบ้าตา

"อืม"

นางหลบตาลงมองสุราโลหิตขามนั้น แล้วกล่าวเสียงต่ำ "เป็นตายร่วมกัน นั่นแปลว่าข้าต้องผูกติดอยู่ด้วยกันกับเจ้าชั่วชีวิตไม่ใช่หรือ"

"หากเป็นผู้อารักขา ในอนาคตคุณชายแปดแต่งงานมีครอบครัว เจ้าก็ยังคงต้องปกป้องคุ้มครองเขา สิบบปี ยี่สิบบปี ขอเพียงเขายังมีชีวิต ชีวิตเจ้าจะเป็นของคุณชายแปดตลอดไป" คำอุช้ให้ศิษย์คนเดียวในชีวิตของตนเองรับทราบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"ฟังดูน่ากลัวยิ่งนัก" นางรับขามมา แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้มทั้งน้ำตา "แต่ข้ากลับรู้สึกโล่งสบายขึ้นมาในฉับพลัน" จากนั้นนางดื่มสุราโลหิตในขามไปสองสามอีก และเนี่ยวนเสวียนก็รับกลับมาดื่มต่อจนหมด

คำอุช้เป็นพยาน เห็นคำมั่นสัญญาใต้ต้นดอกท้อของสองคนที่ทั้งตัวเต็มไปด้วยดอกท้อด้วยตาตนเอง

"ตอนนี้เจ้าไปพักผ่อนเถอะ จากนั้นฐานะของเจ้าเลื่อนขึ้นจากสาวใช้ผู้ดูแลเป็นผู้อารักขา ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปต้องติดตามข้าไม่ให้ห่างแม้เพียงก้าวเดียว" เขายืนขึ้น เขี่ยกลีบดอกท้อที่ติดผมนางออก แล้วเดินออกจาก

* ดวงตาหงส์ เป็นลักษณะของดวงตาที่ได้รับการยกย่องว่างดงามและมีเสน่ห์มากที่สุด รูปตาริยาว ทางตาเฉียงขึ้น

สวนดอกท้อไป

เขารำวกับไม่ได้รู้สึกอะไรในใจ แต่หัวใจนั้นกำลังเต้นระรัว เดิมเขาถ่วงเวลาไม่ต้องการผู้ารักสักที เพราะดูเหมือนกฎเกณฑ์ประเภทนี้ ของสกุลเนี่ย ทว่าบัดนี้เขาต้องการแล้ว เท่ากับว่านับแต่นี้ชีวิตเขาจะ ผูกติดกับจวินเลียนยางผู้นี้เรื่อยไป

"คุณชายแปด..." คำอุ้งเร่งเท้าตามหลังเขามาพร้อมกล่าวขึ้น "เมื่อครู เหตุใดท่านกล่าวว่าท่านไม่มีทางออกอื่นใด ไม่กี่วันก่อนหนานจิงส่งข่าว มาว่านายท่านสิ้นแล้ว เหล่าคุณชายต่างให้ท่านกลับไปไม่ใช่หรือ"

"ข้ากลับไปก็ไม่มีควมหมายแล้ว แล้วพี่สามตอนนี้อยู่ที่ไหน"

"อยู่ที่หอหยั่งชินกับคุณชายสี่"

"หา? สุขภาพของพี่สี่ตอนนี้ได้แล้วหรือ เจ้าไปทำอะไรที่ครวมาหน้อย ข้าจะหารือกับพี่สาม" เพราะก่อนหน้านี้ระหว่างเดินทางกลับเรือน บังเอิญ พบพี่สามมาที่คฤหาสน์ตัวเออร์และได้คุยกับอีกฝ่ายประมาณหนึ่ง ทำให้ เขาตัดสินใจรับเลี้ยงยางเป็นผู้ารักขา

เขากับเลี้ยงยาง ไม่ใช่แค่ความสัมพันธ์นายบ่าว แม้นางจะถูก ชื้อตัวมา แต่ในบางแง่มุมก็มีความหมายต่อเขาอย่างยิ่ง

"ก็มีแต่นาง ที่กลักรังแกข้า" เขาเผยรอยยิ้มอย่างไม่รู้ตัว นึกถึงหลังจาก นางรู้ว่าเขาเปลี่ยนนิสัย หันมาสนใจศึกษาค้นคว้าสิ่งต่างๆ ในตำรา เห็นเขาแทบจะไม่ใช้การทูปตีตำว่านางเป็นความสำคัญอีกต่อไป นางก็ ดูเป็นมิตรสนิทกับเขาขึ้น

"สำเร็จหรือไม่"

ดีกส์จัดแล้ว บทสนทนาในหอยังชินลยเบาบางมาตามสายลมเย็น
"น่าจะสำเร็จ ยวนเสวียนแม่นี่สยจะเปลี่ยนไปมาก แต่ความหุนหัน
ที่ฝังรากลึกยังคงมีอยู่บ้าง เขาเห็นเลี่ยนยางไม่มีที่พึ่ง ต้องพึ่งสงสารและ
ยึดอัดใจเป็นแน่"

"เห็นเจ้าบอกว่าเบื่องหลังแม่นางน้อยผู้นั้นกับยวนเสวียนมีความ
คล้ายคลึงกันอย่างน้อยนั่นหรือ" นี่เป็นเสียงของพี่สาม

"ท่านเคยได้ยินคำพูดที่ว่าในโลกนี้มีคนสามคนที่เหมือนกันหรือไม่
ตอนแรกข้าก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดพี่ใหญ่ถึงพาเด็กหญิงผู้นั้นมาอยู่
เป็นเพื่อนยวนเสวียน ต่อมาจึงเห็นพวกเขาใกล้ชิดกันก็ยิ่งประหลาดใจ
ยิ่งเห็นก็ยิ่งอดที่จะนับถือการคาดการณ์ดังเทพของพี่ใหญ่ไม่ได้"

"คาดการณ์ดังเทพอะไรกัน"

"ข้อดีของการเกิดวันเดือนปีเดียวกันหนึ่ง เป็นเกราะกำบังเคราะห์ร้าย
สอง พี่ใหญ่รู้ว่ายวนเสวียนอารมณ์ขึ้นลงไม่นิ่ง จึงซื้อเด็กที่ยอมเป็น
ถึงระบายให้เขาคนหนึ่งกลับมา สาม...พี่ใหญ่ปูทางหนีทีไล่เอาไว้ให้
ยวนเสวียน"

สายลมยามค่ำคืนกำลังพัด เขาซ่อนตัวแอบฟังอยู่ด้านนอก สันไปหมด
ทั้งตัว ภาวนาอย่าให้คำพูดที่ออกมาจากปากพี่สี่ กับความสงสัยที่วนเวียน
อยู่ในใจเขามาหลายเดือนนั้นตรงกัน...

เสียงของเนี่ยซื่อ* เห็นได้ชัดว่าอ่อนแรง "พี่ใหญ่หาครีภรรยาให้
ยวนเสวียนล่วงหน้า เลี่ยนยางคลุกคลีอยู่กับเขาตั้งแต่เด็ก เห็นกันมานาน
คงไม่รังเกียจอะไรเขา และด้วยความที่นางหน้าตางดงาม จึงเป็นคนที่

* เนี่ยซื่อ หมายถึงบุตรชายลำดับที่สี่ของสกุลเนี่ย

ถูกพ่อแม่ขาย นางคงไม่คิดมากเรื่องรูปลักษณะเป็นแน่ หรือถึงแม้ ยวนเสวียนจะมีใจให้คนอื่น เลียนยางก็ยังเป็นสาวใช้ เป็นผู้อารักขา ของเขาต่อไปได้ฐานะของนางจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป..."

พี่สี่พูดอะไรต่ออีก เขาไม่ได้ตั้งใจฟังต่อแล้ว แม้แต่ว่าออกมาจาก หอหยิ่งซินอย่างไรเขาก็กังไม่รู้อยู่เลย ความลึกลับในสมอที่ดัดสลักกัน ไม่หยุดนั้นเป็นความจริง!

"พี่ใหญ่ ท่านช่างโหดร้ายนัก ตอนนั้นท่านทำลายอนาคตของอีกคนหนึ่ง เพื่อเด็กที่ไม่มีอนาคตคนหนึ่งได้อย่างไร"

ถึงตอนนั้นเขาจะชั่วร้ายและเอาแต่ใจ แม้จะพาให้ผู้ใดเดือดร้อน หรือต้องตายมากมายเพียงใด เขาก็ไม่สนใจ แต่ตอนนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว

ก่อนเหตุการณ์ไฟไหม้ครั้งนั้น อันที่จริงเขาสนใจศึกษาดำรงมาก เพียงแต่ส่งบารมณีให้หนึ่งไม่ได้มาตลอด ตอนหลังในที่สุดเมื่อเขาชุกหน้า อยู่ในกองตำรา นิสัยก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป ถึงได้ดูแลเลียนยางได้หลายด้าน มากขึ้น

เขาดีต่อนาง ไม่ได้มีเหตุผลอื่นเลย!

"ข้าจะโทษท่านได้อย่างไร พี่ใหญ่ ที่ท่านทำก็เพื่อข้า!" ตนเองรู้ดี แก่ใจ ตอนนั้นถ้าเขาเป็นพี่ใหญ่ ก็ต้องเสียสละเด็กครอบครัวอื่นเพื่อ ญาติพี่น้องของตนเองเช่นกัน

แต่...มันมากเกินไปแล้ว! มิน่าก่อนหน้านี้พี่สามถึงเอนม่นำให้เขา รับเลียนยางเป็นผู้อารักขา

สุดท้าย ผู้อารักขาเป็นเพียงกระดานที่ทอดไปสู่ตำแหน่งภรรยา สาวใช้สามารถส่งตัวไปให้พี่น้องคนอื่นได้ แต่ผู้อารักขาคอยคุ้มกันอยู่

ข้างกายตลอดไป เป็นตายร่วมกันอะไร ผลที่ได้รับทั้งหมดเป็นเขาที่ครอบครองเอาไว้ผู้เดียว...

"เนี่ยยวนเสวียน?" เสียงเรียกนี้ดังขึ้นพร้อมกับกลิ่นหอมจางๆ ของดอกท้อ

เด็กหญิงที่เรียกชื่อแซ่ของเขาได้มีเพียงคนเดียว

เขาได้สติ มองเห็นแสงจันทร์ส่องสะท้อนลงมา เงาร่างของนางขาวโปร่ง ใจคอราวกับถูกสายฟ้าฟาด ตกใจจนสิ้นไหวไปทั้งตัว คนใกล้ชิดอะไร ล้วนเป็นคำลวงทั้งสิ้น เป็นเขาที่กำลังหลอกตนเอง หลอกจนเกือบจะเชื่อว่าความหมายของนางก็แค่คนใกล้ชิดที่เหมือนเป็นพี่น้องเท่านั้น

"เจ้า...เจ้ามาทำอะไรที่นี่" เสียงของเขาแหบ เขายังเป็นแค่เด็กหนุ่มวัยสิบห้าเท่านั้น เหตุใดสวรรค์ต้องให้เขาทนรับความเจ็บปวดมากมายซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ส่วนนางก็เพิ่งแตกเนื้อสาว แต่กลับต้องเอาทั้งชีวิตมาให้เขาทำลายเช่นนี้

"ข้ากำลังชมจันทร์ พระจันทร์คืนนี้กลมดีจริง บางวันถูกเมฆบัง บางวันลมก็พัดพาเอาเมฆออก ยวนเสวียน ตัวข้าจากมีครอบครัวจนกระทั่งไม่มี มาวันนี้มีท่านร่วมเป็นร่วมตายเพิ่มขึ้นมาก็เหมือนมีคนสนิทเพิ่มขึ้นมาอีกคน ข้าคิดว่าท่านน่าจะหลับแล้วล่ะ" นางกำลังยิ้ม ยากนักที่จะยิ้มเห็นแววเยี่ยงอายเช่นนี้ ลมเบาๆ พัดเรือนผมที่ไม่ได้รวบของนางปลิวมาโดนหน้าากของเขา กระทั่งกลิ่นดอกท้อจ่อวลบนกายนางก็พุ่งเข้าไปในจมูกของเขาอย่างเข้มข้นแปลกไปจากเดิม

นางงดงามมาก เขารู้มานานแล้ว เพียงแต่เห็นใบหน้านางมานาน และ

ชินกับใบหน้าตนเองแล้ว เขาจึงไม่มีความรู้สึกเรื่องงดงามหรือน่าเกลียดอีกต่อไป รู้เพียงว่านางเป็นเด็กสาวที่กระตือรือร้นอยากเรียนรู้และมองโลกในแง่ดีคนหนึ่ง

เขาไม่คู่ควรกับนาง แม้จะอ่านตำรามากแค่ไหน แม้จะให้สายตาดูตนเองมองไกลกว่านี้ มุมหนึ่ง ณ ก้นบึ้งของหัวใจก็รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจวันยังค่ำ เขาต้องการนาง ทว่านั่นก็คือการเหยียบย่ำนาง

"เนี่ยชวนเสวียน?"

"เจ้าคิดว่าข้าอัปลักษณ์หรือไม่" เขารวบรวมความกล้าถอดหน้ากากออก นางมองหน้าเขานิ่งๆ แล้วจึงตอบ

"ก็ถือว่าอัปลักษณ์ ทว่าหากเจ้าหล่อเหลา ข้าก็ไม่เห็นจะชอบ"

เขานึกถึงคำพูดของพี่สี่ที่ว่าเพราะนางหน้าตาต่างงดงามแตกต่างจากคนในครอบครัวจึงถูกทอดทิ้ง ส่วนเขาเพราะหน้าตาอัปลักษณ์จึงถูกทอดทิ้ง พี่ใหญ่เอาบุคคลที่สามที่มีความคล้ายคลึงกับเขาในโลกนี้มาคือเจตนาบีบให้เขาเดินไปบนทางตัน

"หลับตาสิเลียนยาง" เขากล่าวด้วยเสียงอ่อนโยนและสั่นเล็กน้อย

"อ้อ" นางยิ้มแล้วหลับตาลงอย่างว่าง่าย

เขามองใบหน้านางอย่างเหม่อลอยครู่หนึ่ง รู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว

ในช่วงห้าปีที่ผ่านมา บนฟ้าดินอันเจียบสงบแทบจะมีเพียงเขา กับนางคลุกคลีอยู่ด้วยกัน สนทนสนมกันจน...แม้แต่ตัวเขาเองก็รู้สึกหวั่นกลัว

หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เขากลัวว่าความเห็นแก่ตัวของตนเองจะทำให้ร้ายนางจริงๆ ช่างน่าขันนัก สุดท้ายเขาก็กำลังเดินไปตามทางที่พี่ใหญ่

ปู่ไว้ให้ แม้แต่หัวใจก็เช่นเดียวกัน

"ข้ามันไม่เอาไหน เลื่อนยาง ข้าผิดต่อเจ้า" ริมฝีปากเย็นเฉียบ
ของเขาประกบไปบนริมฝีปากอ่อนนุ่มของนาง

นางตกใจยังแทบไม่ทัน เมื่อลิ้มตาขึ้นมาเขาก็หมุนตัวเดินไป
เสียแล้ว

วันต่อมา เจ้าของเรือนดอกท้อก็หายตัวไป โดยไม่ได้พาผู้ใดไปด้วย
หลายเดือนต่อมา เนียซือพาเนียสือเออร์* กลับบ้านเกิดที่หนานจิง
ภายใต้แผนการของเขา ศฤกษณ์ตัวเออร์ค้อยๆ กลายเป็นศฤกษณ์ที่
ถูกทิ้งร้าง

* เนียสือเออร์ หมายถึงบุตรชายลำดับที่สิบสองของสกุลเนีย

3

สิบปีต่อมา...

"เตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง"

"อ้อ น่าจะพร้อมแล้ว" นิ้วมือนิ้วยาวที่กำลังวาดคิ้วโก่งของนางกำลัง
สั่นเบาๆ

"แล้ว ส่งข่าวไปยังหนานจิงหรือยัง"

ยามนั้นเอง ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาจากนอกประตู แล้วเอ่ย
ตอบคำถาม

"เมื่อคืนให้คนไปจัดการแล้ว ท่านอาจารย์โปรดวางใจ เป็นพรุ่งนี้
ข่าวส่งถึงแน่นอน"

"อืม" หญิงสาวนั่งอยู่บนเก้าอี้ รู้สึกได้ว่าสองมือที่แต่งแต้มใบหน้า
ให้นางนั้นกำลังสั่นอย่างหนัก จึงถามแฝงอารมณ์ขึ้น "สี่เอ๋อร์ เจ้ากำลัง
สั่น กลัวหรือไร"

"กลัว? กลัวอะไรเล่า" ใบหน้าของสื่อเออร์เริ่มร้อนผ่าวขึ้นมา เขา ลุกสี่ลุกกลนจนเกือบวาดคิ้วของนางเป็นทางลงมาถึงมุมปาก "ท่านอาจารย์ ข้ากำลังดีใจอย่างยิ่งต่างหาก คำที่เรียกว่าอัจฉริยะหาตัวจับยากนั้น ในที่สุดข้าก็เข้าใจแล้ว มันสร้างขึ้นมาจากข้ออย่างชัดเจน ข้าละน้อยใจจริง เหตุใดโลกนี้ต้องมีแค่จิ้งหยวนฝ้ายบุ๋นและบูมีแค่การสอบเคอจวี* เหตุใด ไม่มีตำแหน่งจิ้งหยวนอัจฉริยะการสร้างสรรคให้ข้าบ้าง ดูความสามารถ ในการเนรมิตของเสียให้เป็นของดีของข้าสิ..."

หญิงสาวอดทนแล้วอดทนอีก สุดท้ายก็ทนไม่ไหว สกัตุจุดใบ ของสื่อเออร์ในช่วงเวลาเพียงติดนิ้ว แล้วหันไปกล่าวกับชายหนุ่ม

"สื่ออีหลาง เจ้าละ ถ้าเจ้าไม่เต็มใจ อาจารย์ก็จะไม่บีบบังคับ"

เสียงของนางอ่อนช้อยนุ่มนวล ไม่มีลักษณะคุกคามแม้แต่น้อย หากจะปฏิเสธที่จริงก็ทำได้ เพียงแต่...

"ข้าเต็มใจ" สื่ออีหลางกล่าวด้วยน้ำเสียงยอมจำนน นึกถึงรอยแสบบนร่างของตนเอง อดีตอันแสนขื่นขม ไม่อยากมีอีกต่อไป ขอเพียงนางได้บรรลุสมดังใจ

นางเป็นอาจารย์ เขาเป็นศิษย์ ศิษย์ทำได้เพียงอุทิศตัวต่ออาจารย์ นั่นคือชะตากรรมในฐานะศิษย์นับพันปีไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

"ข้ากลัวว่าถึงตอนนั้นเจ้าจะมีใจเอนเอียง"

"ใจข้าเอนเอียงมาตลอด" นัยน์ตาสีเขียวของสื่ออีหลางในที่สุดก็มองตรงที่นาง กล่าวอย่างมาดมั่นเปี่ยมพลัง "ใจข้าเอนเอียงมาทางอาจารย์ อาจารย์ให้ข้าไปขึ้นสวรรค์หรือลงนรก ข้าก็จะไป ต่อให้ต้อง

* การสอบเคอจวี คือการสอบขุนนางในสมัยโบราณ ผู้ที่สอบได้ระดับสูงสุดเรียกว่าจิ้งหยวน

ทอดทิ้งภรรยาหรือคนใกล้ชิด ข้าก็จะไม่บ่นสักคำ"

ถ้าสื่อเออร์ไม่ถูกสกัดจุดเอาไว้ จะต้องเหน็บแนมว่าสื่ออิหลางไม่มีคนในดวงใจแม้สักคน กล่าวคำสาบานเช่นนั้นไม่เท่ากับเป็นการหลอกลวงหรือ เขาเอียงคอมองแววตาของอีกฝ่ายแล้วขบขันยิ่งนัก ขบขันที่คนตรงไปตรงมาอย่างสื่ออิหลางก็เอื่อยคำพูดประจบสอพลอเช่นนี้ออกมาได้

หญิงสาวนั่งเสียบไปครู่หนึ่งก่อนมุมปากจะเผยรอยยิ้ม นางแก้สกัดจุดให้กับสื่อเออร์

"นับเวลาตุ๊กก็ใกล้เข้ามาแล้ว สื่ออิหลาง เจ้าอยู่ควบคุมเรือ สื่อเออร์ ส่วนเจ้าก็ไปกับข้า"

"หา? ข้า?" สื่อเออร์ตกใจ คนที่ออกแรงมาตลอดคือสื่ออิหลาง เกี่ยวอะไรกับเขา "อาจารย์ สื่อเออร์แม้จะได้รับการสั่งสอนจากท่าน... แต่ก็ไม่ได้เอาไหน เรื่องวรยุทธ์ไม่มีความสนใจแม้สักนิด ข้า...ข้าจะตามท่านไปปล้น...เป็นโจรได้อย่างไร"

หญิงสาวเห็นมือเขาสั่นไม่หยุด สั่นไปหมดทั้งตัวราวกับลมฤดูใบไม้ร่วง ก็รู้สึกโมโห

"พอแล้ว ถ้าเจ้ายังสั่นต่อไป คิวโค้งของข้าคงถูกเจ้าวาดกลายเป็นหนอน ไปเสียแทน ทุกอย่างอยู่ในการควบคุมของข้า เจ้าจะกลัวอะไร"

ข้ากลัวว่าสุดท้ายข้าจะกลายเป็นทำร้ายท่านแทน!

สื่อเออร์หางตาเลือบเห็นยิ้มร้ายของสื่ออิหลาง เขาขบขันไว้พลางหยิบหน้ากากส่งให้นาง

"อา...อาจารย์ ท่านว่าอะไร ข้าก็จะทำเช่นนั้น หยดเลือดหยาดน้ำตา

ของข้ามีไว้ให้ลรินเพื่อท่าน ร่างกายพร้อมมอบให้ท่านใช้งาน!" เขาไม่สนใจหน้าตาศักดิ์ศรี จะเข้าไปกอดขาของนาง นางหลบออกด้านข้างเล็กน้อย "ข้าขอร้องท่านอาจารย์อย่าทิ้งข้าเด็ดขาด! ข้าสามารถทำอาหารซักเสื้อผ้าให้ท่านได้..." นัยน์ตาเขาซ่อนน้ำตา พุดอะไรที่ชวนให้คลั่งใหลอย่างที่สุด แต่ชนของเขาก็ไม่ลุกขึ้น เพราะคำประจบสอพลอเช่นนี้ เขาเคยชินจนเป็นปกติแล้ว

เฮ้อ น่ากลัวว่าหากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป คงจะสูญเสียความเป็นตัวเองไปจนหมดสิ้นกระมัง

"ข้ารู้แล้วๆ เจ้าลุกขึ้นได้แล้ว" นางไม่ชอบให้ผู้ใดมาเกาะเกาะตนเอง ยิ่งทนไม่ได้ที่เห็นศิษย์ที่ตนเองสอนมากับมืออ่อนแอเช่นนี้

"ท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด ขอให้ท่านเก็บเกี่ยวผลได้อุดมสมบูรณ์ ศิษย์จะรออยู่ที่นี้" สื่ออิหลางพูดโดยไม่มีอาการหอบเหนื่อย

นางพยักหน้าแล้วเดินออกไปก่อน

สื่อเออร์กับสื่ออิหลางมองสบตากัน คนหลังเอ่ยขึ้นโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน

"เจ้าแก๊งเช่นนี้ ข้าเห็นแล้วอับอายแทนท่านพ่อกับอี่เหนียง*ห้าจริงๆ"

"ซิ! เจ้าก็ดีแต่พุดเมื่อสายเกินการณ์ วันไหนนางเลือกเจ้า ดูซิว่าเจ้าจะร้องให้หาท่านพ่อท่านแม่หรือไม่!" สื่อเออร์ตบโต้อย่างไม่สบอารมณ์ ปาดน้ำตาแล้วถามอย่างหตหุใจ "เจ้าว่า จะมีผู้ใดมาช่วยเราหรือไม่"

"เจ้าตัดสินใจเถอะ ตั้งแต่วันที่เราสองคนตกอยู่ในกำมือของนาง ก็ถูกกำหนดชะตาชีวิตแล้ว" สื่ออิหลางผลักเขาที่หนึ่ง

* อี่เหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

จากนั้นสือเอ๋อร์กี้ตามนางออกไปด้านนอกและกระโดดลงเรือไปอย่างเร็วสรวลหยอตลกจนใจ ผ่านไปครู่หนึ่ง ได้ยินเสียงพายจ้วงลงยกขึ้นในน้ำท่ามกลางหมอกมืดครึ้ม

"อาจารย์ หากข้าตกลงไป ท่านจะต้องช่วยข้านะ อย่าพาลันลี้มไปว่าท่านยังมีศิษย์น้อยผู้น่าสงสารอ่อนแอไร้ประโยชน์อยู่อีกคน..." เสียงของสือเอ๋อร์กี้ล่องลอยห่างไกลออกไปเรื่อยๆ

สืออีหลางมองส่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพุดกับตนเอง

"ข้าเองก็ต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว เอ้อ...อันที่จริงที่พวกเราทุกคนรอคือวันนี้ไม่ใช่หรือ เจ้าโชคดีแค่ไหน เจ้าน่าจะรู้ แต่อย่าได้เจอนางแล้วผลักไสกลับมาให้พวกเราอีก..." แม้นางไม่เป็นคนเริ่มลงมือ ไม่ช้าเร็วเขาก็กับสือเอ๋อร์กี้ต้องหาผู้ใดสักคนลงมือช่วยอยู่แล้ว

"ถ้าจะว่าไปถึงที่สุด ระหว่างครอบครัวกับบุญคุณอาจารย์ท้ายที่สุดแล้วข้าก็เลือกอย่างหลัง"

"มีภูมามีธารามีผู้ปราดเปรื่อง ต่อไปเจ้าจะต้องขอบคุณพี่สี่ของเจ้าที่ส่งเจ้าไปสำนักศึกษา"

"ไม่มีหัวจิตไม่มีหัวใจไม่มีพี่สี่ ต่อไปรอข้าเป็นพวกคงแก่เรียนแล้วเขาจะโทษตนเองว่าส่งข้ามาเรียนเพื่อเหตุใด" ชายหนุ่มเบือนหน้าบ่นพึมพำ จากนั้นเงยหน้าหันมองตรงมาที่เนี่ยวนเสวียนซึ่งอยู่ระหว่างทางส่งเขาไปสำนักศึกษา แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม "พี่แปด แต่ที่ท่านพุดก็ถูก"

"ปากอย่างใจอย่าง" เนี่ยวนเสวียนยิ้มอ่อนโยน ยกมืออยากจะขยี้ศีรษะเขา พอนึกได้ว่าเขาอายุไม่น้อยแล้วจึงวางมือลง

เนี่ยหยวนเฉียวก็ไม่เก็บมาใส่ใจ เดินไปเดินมาอยู่ตรงริมแม่น้ำ

"เราต้องโดยสารเรืออีกหรือ" จากหนานจึงเดินทางมาหลายวัน กว่าครึ่งลี้วนใช้ชีวิตอยู่บนเรือ อย่างไรเสียเขาก็เป็นคนหนุ่ม หลังยุ่งกับการเปิดหูเปิดตาบ่สิ่งต่างๆ โดยรอบ ความรู้สึกขุนซ้องที่พี่ชายต้องการส่งเขาไปสำนักศึกษาในตอนแรกก็คลายลงไปเล็กน้อย

ใช่ แค่เล็กน้อยเท่านั้น

"ถูกต้อง ถนนหลวงถึงแม้เดินทางง่าย แต่ใช้เวลานานกว่า ลูทางแม่น้ำไม่ได้"

ฟ้าเพิ่งสว่าง เรือเทียบท่าหน้าสวนใหญ่ยังไม่เปิดทำการ เนี่ยวนเสวียนเหลียวมองเรือรอบๆ อ่าวปราดหนึ่ง พลันเห็นเรือลำหนึ่งเทียบท่าอยู่ประจวบเหมาะพอดีกับที่ชายหนุ่มผู้หนึ่งเดินออกมาจากประตูเรือแถวตาของเขาเผชิญประสานกับเนี่ยวนเสวียนพอดี

คุ่นหน้าเหลือเกิน...

ชายหนุ่มหลบตาหลบหนึ่ง ก่อนจะหันกลับมาเผชิญหน้าอีกครั้ง เขากล่าวด้วยรอยยิ้มนิ่งๆ

"นายท่านต้องการโดยสารเรือหรือ"

เนี่ยวนเสวียนไม่รู้สึกรู้สอะไรผิดแผกจึงพยักหน้าตอบ "น้องชายรบกวนเจ้าแล้ว" เขาย่ำข้ามกระดานพาด แล้วหันกลับมาเรียก "หยวนเฉียวอย่ามัวแต่มอง ขึ้นเรือได้แล้ว"

"มาแล้วๆ" เนี่ยหยวนเฉียวกระโดดขึ้นเรือ ขณะที่ก้าวเท้าไล่ตามเนี่ยวนเสวียน พลันรู้สึกว่าคนเรือหนุ่มช่างๆ มองจ้องเขาชะงักงัน เขาเลิกคิ้วมองคนเรือผิวคล้ำแดดผู้นี้แล้วกล่าวว่าด้วยรอยยิ้ม "เป็นอะไร พี่ชายคนเรือ

นอนยังไม่ตื่นดีหรือ"

"ไม่มีอะไร" คนเรือตอบทันที แล้วกล่าวด้วยเสียงดัง "คือข้าไม่เคยเห็นคุณชายคนใดหล่อเหลาถึงเพียงนี้ ไซ้ๆ เป็นเช่นนี้ล่ะ" สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็นจริงๆ เห็นแล้วถึงได้รู้ซึ่งในความหล่อเหลาของคุณชายสิบสองสกุลเนี่ยผู้นี้

เพียงแต่นึกสงสัยในใจว่าอาศัยบิดากับมารดาของเขา ถึงกับมีบุตรชายออกมาเป็นเช่นนี้ได้เลยหรือ

เนี่ยหยวนเฉียวโบกมือปิด ไม่สนใจคำขึ้นชมของอีกฝ่าย เพียงเดินตามเนี่ยยวนเสวียนไปทางประทุนเรือ

"เอว? พี่แปด ในประทุนเรือมีคนอยู่หรือ"

"มีขอรับ!" คนเรือได้ยินจึงรีบตะโกนบอกทันทีด้วยความตื่นเต้น "ไซ้! มีคนอยู่ นั่นคือ...นั่นคือท่านแม่ของข้า! เราแม่ลูกดูแลกกันและกัน ใช้ชีวิตอยู่บนเรือนี่ นายท่าน พวกท่าน...อย่าถือสา อจา...ท่านแม่ผู้เหมือนก้อนหินของข้าผู้นั้นจะไม่รบกวนพวกท่าน..."

"แม่ก็แม่สิ จะตื่นเต้นด้วยเหตุใดกัน เราไม่ได้จะกินนางสักหน่อย" เนี่ยหยวนเฉียวแย้มยิ้มพลางเหน็บ

"ข้า...ข้าดูตื่นเต้นอย่างนั้นหรือ"

"ไซ้ แล้วพี่ชายก็เหงื่อไหลด้วย อากาศไม่ได้ร้อนเพียงนั้น เหตุใดท่านถึงเหงื่อไหลได้" เนี่ยหยวนเฉียวกล่าวด้วยอารมณ์ดี นึกว่าอีกฝ่ายถูกหน้ากากของพี่แปดทำให้ตกใจจนกลัวเสียอีก

คนเรือลนลานรีบเช็ดเหงื่อ ก่อนจะลอบมองไปทาง 'มารดา' ปราดหนึ่ง และแอบผ่านลมหายใจโล่งอก

"ข้าตื่นตื่นไปหน่อย ข้ามาทำงานไม่กี่ครั้ง นายท่านโปรดอย่าถือสา"
พูดจบเขาก็ก้าวร้าวไม่ไผ่ค่อยๆ พายเรือออกไปทันที

เนี่ยหยวนเฉียวติดตามเนี่ยยวนเสวียนนั่งอยู่ที่ท้ายเรือ ในประทุนเรือ
เป็น 'หญิงชรา' สวมเสื้อคลุมกันลมทั้งตัว แม้แต่ใบหน้าก็มองไม่เห็น

"พี่แปด ท่านไม่เคยฝึกวรยุทธ์ ระวังลมแรงกร่อนกระดูก เข้าไป
ในประทุนเรือเถอะ เปียดกับยายแก่หน่อยคงไม่เป็นไรกระมัง"
เนี่ยหยวนเฉียวกล่าว

เรือล่องเหนือแม่น้ำเกิดน้ำกระเซ็น เขาก็คิดว่าหน้าที่ท้ายเรือชักน้ำ
ในแม่น้ำเล่น ผืนน้ำสะท้อนแนวภูเขาทอดยาวสองข้างท่ามกลาง
สายหมอก มีเสียงนกกร้าบบร้อง รวากับกำลังเตือนเขาว่ายิ่งไกลห่างจาก
หนานจิงมากขึ้นเรื่อยๆ

เขาแอบถอนลมหายใจ อารมณ์ดีที่บ่มเพาะอยู่เดิมถูกน้ำในแม่น้ำ
ซัดใส่จนจิตจางอีกครั้ง

"เจ้าแค่ยังปรับตัวไม่ได้" เสียงของเนี่ยยวนเสวียนดังขึ้นเหนือศีรษะ
ของเขา กล่าวอย่างอ่อนโยน "เจ้าอยู่แต่กับครอบครัวคนสนิทตั้งแต่เด็ก
จนเคยชิน พอมีวันหนึ่งที่ต้องจากมาไกลยังปรับตัวไม่ได้ก็เป็นเรื่องปกติ
นานเข้าเดี๋ยวก็คุ้นชินไปเอง หยวนเฉียว เจ้าเป็นบุรุษ เป็นบุรุษช้าเรวก็ต้อง
เรียนรู้ที่จะละทิ้งบางอย่าง สละบางอย่าง เจ้าเข้าใจหรือไม่"

"เข้าใจไม่เข้าใจ" เนี่ยหยวนเฉียวมองเงาสะท้อนกลับในน้ำ กล่าวอย่าง
ไม่ยอมจำนน "อย่างไรเสียพี่น้องในครอบครัวเราก็มีตั้งเยอะ คนที่ประสบ
ความสำเร็จก็มีแล้ว คนไม่ทะเยอทะยานอย่างข้า ปล่อยไปตามทาง
เช่นนี้ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ"

เขาพลิกตัวกลับมานั่งตรงๆ เพ่งมองสองนัยน์ตาของเนี่ยวนเสวียน พลางเอ่ยถามอีกฝ่ายอย่างจริงจัง

"พี่แปด ท่านเป็นอาจารย์สอนวิชาความรู้ด้วยความสมัครใจ อย่างนั้นหรือ"

"ข้าสนใจในแนวคิดของหวังหยางหมิงมาโดยตลอด และปรารถนาที่จะสามารถศึกษาค้นคว้าและส่งเสริมแนวคิดของท่านผู้เฒ่า"

"นั่นคือท่านสนใจ แต่สำหรับข้าความเรียงเก่าแก่โบราณพวกนั้น ข้าไม่มีความสนใจเลยสักนิด"

"ความสนใจต้องมีการเพาะบ่ม" เนี่ยวนเสวียนยิ้มน้อยๆ "เจ้าเป็นเด็กฉลาด เรื่องนี้ข้ารู้ดี หากต้องทิ้งความฉลาดของเจ้าไปเปล่าๆ ช่างเป็นเรื่องที่น่าเสียดายยิ่ง"

"พี่แปด ตอนนั้นท่านตัดสินใจจากบ้าน ไปเสาะหาพื้นที่ของตนเอง เพียงลำพัง คงต้องละทิ้งบางอย่างใช่ไหม ท่านสำเร็จ แต่สิ่งที่ละทิ้งไปนั้น ไม่มีวันหวนกลับมาคืน เช่นนี้จะดีหรือไม่" เขาแค่ถามไปอย่างนั้น หางตาแลเห็นหญิงชราในประทุนเรือขยับตัว แต่เนี่ยวนเสวียนไม่ทันสังเกตเห็น

"ข้าไม่เสียใจ" เสียงของเขาทุ้มต่ำเป็นพิเศษ

เนี่ยวนเสวียนได้ยินดังนั้นก็รีบหุบปากทันที ไม่พูดอะไรต่ออีก เขาไม่โง่ที่จะฟังไม่ออกว่าน้ำเสียงของพี่แปดแปลกไป เห็นได้ชัดว่าเขาแต่ละถูกความหลังอันเจ็บปวดบางอย่างของอีกฝ่ายเข้าแล้ว

เดิมเขากับพี่แปดเคยเจอกันไม่กี่ครั้ง ครั้งแรกสุดแทบจะลืมไปแล้ว มีเพียงความทรงจำเลือนรางเท่านั้น เป็นตอนที่เขาตกใจใบหน้าที่ถูกไฟคลอกของพี่แปดจนเป็นลม พี่แปดกลัวว่าจะทำเขาตกใจอีก จึงสวม

หน้าากที่พี่รองทำให้มานับตั้งแต่นั้น

ถ้าเช่นนั้น ก่อนหน้านี้ล่ะ...

"ดูเหมือนข้าจะลืมแล้ว..." เนียหยวนเฉียวกุมขมับพลางขมวดคิ้วพุด เพราะใช้ชีวิตดีเกินไปหรือไม่ ความทรงจำอันยาวนานก่อนหน้านี้จึงเลื่อนรางไปหมดแล้ว เพียงจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าคนที่เขาเจอเป็นคนแรกคือพี่สี่ ต่อมาก็เป็นพี่แปด พวกเขาอาศัยอยู่ที่อุทยานสัตว์เอ๋อร์นานมาก

"ลืมแล้วก็ลืมไปเถอะ" เนียยวนเสวียนเหมือนรู้ว่าเขากำลังพุดถึงอะไร เขากล่าวอย่างอ่อนโยน "อายุยิ่งมากขึ้น อดีตก็ยิ่งลืมเลือน ทว่าก็ไม่มีอะไรไม่ดี เพราะอย่างไรสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเจ้าไม่ใช่อดีต แต่เป็นอนาคตต่างหาก"

"ดูพี่แปดพุดเข้า อย่างกับเราไม่จำเป็นต้องหวงแหนอดีตอย่างไรอย่างนั้น"

หญิงชราขยับตัวอีกแล้ว เหงื่อของพี่ชายคนเรือก็ไหลลงมามากแล้วเช่นกัน เนียหยวนเฉียวมองพวกเขา ก่อนจะกะพริบตาปริบๆ แล้วหันกลับมาที่พี่แปด

"พี่แปด บางทีข้าก็คาดหวังให้เวลามันหยุดนิ่งอยู่อย่างนี้ จะได้ไม่ต้องกลัดกลุ้มกังวลสิ่งใดอีก"

เนียยวนเสวียนรู้ว่าเขาพยายามหนีถึงความหลัง กำลังจะเอ่ยปากดิ่งดูความสนใจของเขาไปที่อื่น ก็พลันพบว่าหลังจากที่เรือออกจากทางแคบของช่องเขา ยังคงแล่นไปข้างหน้าต่อ

เขารู้ว่าทางที่จะไปต้องเดินทางเลียบเขา จึงร้องทักขึ้นทันใด "น้องชาย ไปผิดทางแล้วกระมัง" เขาเงยหน้าขึ้นเห็นคนเรือไม่สนใจ ยังคงมุ่งพายเรือ

อยู่กลางแม่น้ำ

สองพี่น้องมองหน้ากัน ต่อให้ไม่มีประสบการณ์แค่ไหนก็รู้ว่า สถานการณ์ผิดปกติ เนียหยวนเฉียวกระโดดลุกขึ้นตามสัญชาตญาณ ยืนคุ้มกันอยู่ข้างหน้าเนียหยวนเสวียนพลางร้องขึ้น

"พี่ชายคนเรือหนูนกหรือไร! พี่แปดขาบอกว่าเจ้าไปผิดทางแล้ว"

เขาเห็นคนเรือเพียงหัวเราะหะๆ ก็รีบกระซิบ "พี่แปด...ท่านอยู่ตรงนี้อย่าขยับ" พูดจบก็วิ่งพรวดไปที่หัวเรือทันที

"หยวนเฉียว อย่าบุ่มบ่าม..." ไม่ทันพูดจบก็เห็นหญิงชราผู้นั้น เปิดผ้าคลุมออก และโจมตีมาที่เนียหยวนเฉียว

"ระวัง!"

เนียหยวนเฉียวมีประสบการณ์ในการประมือกับผู้อื่นน้อยมากนัก ทั้งหมดอาศัยมือเท้าอันว่องไวหลบผ้าคลุมที่โจมตีมาได้ทัน ทว่ายังไม่ทันเห็นรูปลักษณ์ของหญิงชรา ก็เห็นสองมือพุ่งมาที่จุดลมปราณทั่วร่างของเขาก่อนแล้ว

"ตายแน่!" เขารับฝ่ามือแล้วรับฝ่ามืออีก รับได้สองสามกระบวนท่า ต่อเนื่องกัน อีกฝ่ายราวกับมีมือเป็นร้อยพัน กวาดแกว่งอยู่ตรงหน้าเขา ไม่หยุด ในที่สุดเขาก็แทบจะรับไม่อยู่แล้ว อยากจะกระโดดแม่น้ำเอาชีวิตรอดเสียเดี๋ยวนี้...

ทว่ากระโดดได้อย่างไร เขาร่วงน้ำเป็น แต่ไม่เคยเห็นพี่แปดร่วงน้ำ หนาซำยังต้องว่ายกลับฝั่ง ซึ่งฝั่งก็อยู่ไกล กว่าจะว่ายถึงชีวิตก็หายไป ครึ่งหนึ่งก่อนแล้ว

ในระหว่างที่ครุ่นคิด สองมือของเขาก็พุ่งไปที่บริเวณเอวของนาง

กำลังจะกำราบนาง บริเวณจมูกก็ได้กลิ่นหอมลอยมา

นี่...เป็นกลิ่นหอมของหญิงสาว?!

เขาไม่ทันอ้าปาก ใบหน้าข้างขวาก็ถูกตบเข้าให้ขาดหนึ่ง ตามมาด้วยความรู้สึกเจ็บที่ตำแหน่งจุดขา แล้วเขาก็ตัวอ่อนล้มลงที่พื้น

"หยวนเจียว!" เนี่ยยวนเสวียนตื่นตระหนก พอจะวิ่งเข้าไปก็ถูกคนเรือตะโกนเรียกไว้

"อย่าเข้าไปใกล้!" คนเรือกล่าวด้วยความหวาดหวั่น "ท่าน...ถ้าท่านเข้าใกล้กว่านี้ ระวังชีวิตเขาจะไม่เหลือรอด ระวังท่านแม่ข้า...ไม่สิ ระวังอาจารย์ข้าจะตีเขาตกแม่น้ำ ท่านน่าจะรู้ว่าจุดขาของเขาถูกสกัด หากตกลงไปจุดจบจะเป็นอย่างไร" สวรรค์! เขาจะหมดสติอยู่แล้ว เมื่อครู่เขากลัวจริงๆ ระหว่างที่ทั้งสองประมือกันไม่รู้หนักเบา อีกฝ่ายจะเล่นงานจนถึงแก่ชีวิตน้อยๆ ของเนี่ยยวนเจียวหรือเปล่านะ

เขาเชื่อฝีมือวรยุทธ์ของนางว่าสามารถควบคุมได้ แต่เขาไม่แน่ใจว่าวรยุทธ์ของเนี่ยยวนเจียวจะแค่ผิวเผินเช่นนี้! สวรรค์! นี่เป็นผู้ใดถ่ายทอดวิชาให้อีกฝ่ายกันนี้

"พวกเจ้าต้องการอะไร" เนี่ยยวนเสวียนถามด้วยความนิ่งสุ่ม สายตาเลื่อนจากคนเรือกลับมาที่ 'หญิงสาว' ที่สวมหน้ากากเช่นเดียวกัน ตรงหน้า "ปล้นทรัพย์หรือ ถึงแม่ข้าไม่มีเงินทองอะไรมากมาย แต่ก็ยินดีมอบของมีค่าทั้งหมดที่มีให้ พวกเจ้าโปรดปล่อยเขา"

หน้ากากของหญิงสาวสะท้อนแสงอาทิตย์ที่เพ่งโผล่ขึ้นมา นางเก็บสองมือสำรวจมไว้ด้านหลัง หันข้างพลาแสงสัญญาณให้คนเรือเล็กน้อย ทำข้างหนึ่งเหยียบที่บันไดของเนี่ยยวนเจียว

คนเรือรับสัญญาณทันที ขยิบตาปาดเหงื่อไม่หยุดแล้วกล่าว "เรา... ไม่ปล้นทรัพย์"

"ไม่ปล้นทรัพย์?" เขาตะลึงเล็กน้อย ก่อนจะหลุดปากพูด "แล้ว พวกเจ้าต้องการอะไร"

ริมฝีปากสีชาตของหญิงสาวเผยขึ้น ในที่สุดก็เปิดปากพูด

"เราต้องการปล้นสวาท!"

เสียงของนางแหบห้าวเสียดหูจนแม้แต่คนเรือก็อดที่จะห่อไหล่ลู่ลง ไม่ได้

ปล้นสวาท?!

หมายความว่า...อยากขึ้นใจหยวนเฉียว?

นั่นสิ เหตุใดเขานึกไม่ถึงนะ

หลังจากถูกมัดและพาตัวมายังอีกที่หนึ่ง เขาก็ได้ทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นครู่หนึ่งแล้ว เนี่ยวนเสวียนก็นึกขึ้นได้ว่าเพราะรูปลักษณ์หยวนเฉียวนั้นงดงามราวกับสตรี พวกเขาอาจจะเข้าใจผิดคิดว่าหยวนเฉียวแต่งตัวปลอมเป็นชายจึงคิดขึ้นใจ ไม่ผิดแน่ เขาเคยได้ยินมาจริงๆ ว่าในดินแดนแถบนี้มีพ่อค้าไร้คุณธรรมลักพาตัวหญิงสาวไปขายต่างแคว้น

แย่แล้ว!

"ปล่อยข้า! ช่วยด้วย!" เนี่ยวนเสวียนตะโกนสุดเสียง

พี่สี่มีหยางมอบหยวนเฉียวให้เขา เขาจะปล่อยให้หยวนเฉียวถูกขู่ข่มขืนได้อย่างไร เขาจิตใจร้อนรนราวกับถูกไฟเผา ขยับดึงสองมือ

ที่ถูกมัดไว้ ความรู้สึกเจ็บแสบเข้ามาทันที เขากัดฟันออกแรงดิ้นอีกแต่ก็ไม่เป็นผล

"ให้ตายสิ!" เขาชักเกลียดที่ตนเองเป็นผู้ว่าเรียนหนังสือจนไม่มีวรยุทธ์เสียแล้ว

ยามนั้นเองประตูเรือเปิดออก ชายหนุ่มผู้หนึ่งเดินเข้ามา เห็นคนที่ถูกมัดไว้ออกแรงดิ้นทรมานตนเองจึงร้องขึ้นด้วยความตกใจ

"อย่าขยับสิ!" เขาวิ่งเข้าไปใกล้ สำนวญผิวหนังที่ถูกเสียดสีจนถลอกบนข้อมือของเนี่ยวนเสวียนด้วยความเป็นห่วง แล้วกล่าวด้วยความโมโห "ต่อให้ท่านใช้แรงทั้งหมดก็ไม่ช่วยให้เสายับได้หรอก จะทรมานตนเองไปด้วยเหตุใด"

"เจ้า?"

น้ำเสียงอันแสนคุ้นเคยนี้มัน...แต่เขาคือผู้ใดกันนะ

ชายหนุ่มเหมือนรู้สึกได้ว่าพฤติกรรมตนเองไม่ค่อยสมเหตุสมผล จึงรีบกระเผลอให้คอโผล่แล้วกล่าวต่อ "ข้ารู้ว่าท่านมีข้อสงสัยในใจมากมาย อีกครู่หนึ่งอาจารย์ข้ามา นางจะตอบท่านเอง" เขาร้อนใจเอง กลัวว่าสื่อเออร์จะสะเพร่าทำให้อาจารย์แปดผู้ลือนามบาดเจ็บ จึงลอบมาดูอีกฝ่ายโดยไม่บอกผู้เป็นอาจารย์

"อาจารย์เจ้า?"

"คือคนที่ห้ามท่านขึ้นเรือใหญ่ของเรา ห้ามท่านเข้ามาในห้องโดยสารเรือนี้ มัดท่านไว้กับเตียง นางซึ่งเป็น...สตรี"

เนี่ยวนเสวียนได้ยินดังนั้นก็นึกถึงหญิงสาวสวมหน้ากากผู้นั้น นางไม่ใช่หญิงชรา แต่เป็นหญิงสาว เขากล้ายืนยัน เพราะนางอุ้มเขา

ขึ้นเรือด้วยตนเอง เรือนกายของทั้งสองจึงยากที่จะหลีกเลี่ยงการสัมผัสกัน
เรือนร่างของนางอ่อนนุ่มมีกลิ่นหอม...เขาดำรงหน้าไม่อาย แต่นางกลับ
หัวเราะคิกคัก

"น้องชายข้าละ ข้าหมายถึงเด็กหนุ่มที่ถูกพามาพร้อมกับข้า
พวกเจ้าอย่าเข้าใจผิด เขาเป็นบุรุษไม่ใช่สตรี"

สื่ออิหลางเกือบจะพลอหัวเราะออกมา

"ข้ารู้ว่าเขาเป็นบุรุษ หรือคุณชายสิบสองสกุลเนี่ยจะเป็นสตรีได้เล่า"

เนี่ยยวนเสวียนตะลึงงัน พวกเขาไม่ได้เจาะจงสืบถาม แล้วรู้
ได้อย่างไรว่าพวกตนเป็นคนสกุลเนี่ย

หรือว่า...

"พวกเจ้าวางแผนมาก่อน?"

"ถูกต้องแล้ว" สื่ออิหลางกำลังจะพูดต่อ เขาคิดว่าอาศัยช่วงที่นาง
ยังไม่มา ให้คำแนะนำอาจารย์แปดผู้นี้เสียหน่อย อีกฝ่ายจะได้ไม่ต้อง
ทนลำบากอีก ทว่าทันใดนั้นด้านหลังมีเสียงสตรีแหบห้าวดังขึ้นมา

"ท่านอาจารย์ฉลาดมาก ไม่เสียแรงที่ผู้ศึกษาเล่าเรียนจะให้เกียรติ
เรียกว่าอาจารย์แปด"

สื่ออิหลางต้องตัดใจจะงัก ถือเสียว่าเนี่ยยวนเสวียนไร้โชคก็แล้วกัน

"เจ้ามีจุดประสงค์อะไรกันแน่ หยวนเฉียนวละ พวกเจ้าพาเขาไปอยู่
ที่ใด" นางสวมหน้ากาก แม้แต่ริมฝีปากก็แทบไม่เผยให้เห็น ทั้งตัวเป็น
ชุดสีน้ำเงินขาวตัดสลับกัน ดูแสนธรรมดา เขาเคยเห็นลักษณะการแต่งตัว
เช่นนี้ เสื้อผ้าลักษณะนี้เป็นที่ชื่นชอบของสตรีที่ร่ำเรียนวรยุทธ์

"ตอนนั้นเขาสบายดี อยู่ใกล้ๆ ท่านนี่เอง เพียงแต่ข้าไม่ทันระวังลงมือ

หนักไปหน่อยจนเขาหมดสติไปสลักพักเท่านั้นเอง" นางยกอาหารเดินเข้ามา พลังกล้าว

สื่ออีหลางเห็นท่าไม่ดี ที่ว่าลงมือหนักไปหน่อยนี่หนักแค่ไหนกัน เจ้าสื่อเอิร์ธสมควรตาย ช่วยหยวนเฉียวนั่นไว้ไม่ทันอย่างนั้นหรือ!

"เจ้าออกไปก่อน" นางไม่หันหน้ามา สื่ออีหลางก็รู้แล้วว่านางกำลังพูดกับเขา ให้เขารับถอยฉากไป

เขามองเนี่ยวนเสวียนด้วยสีหน้าสับสน ก่อนจะถอยออกไปในที่สุด ทั้งยังปิดประตูห้องโดยสารในเรือให้ด้วย

เนี่ยวนเสวียนไม่เข้าใจ เมื่อครู่แวตานั้นมีทั้งความเกลียดชัง มีทั้งความโมโห และยังมีความรู้สึกลึกซึ้ง...เขาเลอะเลือนไปหมด คิดว่าตนไม่เห็นรู้จักคนพวกนี้เลย เหตุใดทั้งสองจึงแสดงแวตาเช่นนั้นออกมา

"แม่นาง..."

"เรียกข้าว่าเสี่ยวปา" นางประคองชามกับตะเกียบ แยมี่ยมอยู่ ใต้หน้ากากพลังนั่งลงบนม้านั่งกลมหน้าเตียง "นี่ก็เที่ยงแล้ว เจ้าคงจะหิวแฉะ นี่เป็นฝีมือของศิษย์ข้า เจ้าลองชิมดูสิ ถือว่าไม่เลวทีเดียว"

นางคืบกับข้าวมาที่ข้างปากเขา เขาเบือนหน้าออกแล้วกล่าว "ไม่จำเป็น"

"ไม่กิน?" นางตะลึงงันไปเล็กน้อย "เจ้าไม่หิวหรือ" จากการคำนวณของนาง พวกเขากระทั่งอาหารเข้าก็ยังไม่ได้อิน แล้วจะไม่หิวได้อย่างไร ทันใดนั้นท้องของเขาก็ร้องขึ้นเหมือนรับกับคำพูดของนางพอดี โชคดีที่มีหน้ากากปกปิด ไม่อย่างนั้นคงมีรูจะทำสีหน้าเช่นไร เขาเสริมทำเป็นไม่ได้ยิน ก่อนจะเอ่ยถามนางด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"แม่นาง ในเมื่อเจ้าตั้งใจสืบเรื่องสกุลเนี่ย และตั้งใจจับตัวเรามา
เช่นนี้ โปรดบอกเถอะว่าแท้จริงแล้วทำไปเพื่ออะไร"

นางไม่สนใจคำถามของเขา เพียงเอ่ยถามเขากลับด้วยรอยยิ้ม

"เจ้าจะกินหรือไม่กิน ถ้าไม่กิน ข้าก็จะไม่ให้ห้องสิบสองของเจ้า
กินเหมือนกัน เจ้าอดมื้อหนึ่ง เขาก็อดมื้อนั้นด้วย หากอยากจะอดตาย
ข้าก็จะให้เขากลายเป็นโคจรกระดูกเป็นเพื่อนเจ้า ตอนนี้จะกินได้หรือยัง"

นัยน์ตาของเนี่ยยวนเสวียนเพ่งมองนางอย่างไม่อยากเชื่อ

"เจ้า..."

เมื่อเห็นเขาจนด้วยคำพูดเช่นนี้อารมณ์ของนางก็ยิ่งเบิกบานขึ้น
คำพูดที่พูดออกไปเป็นเสียงแหบห้าว ทว่าเต็มไปด้วยความดีใจอันแท้ใจ

"ข้าได้ยินคนพูดเสมอว่าเนี่ยปา* อารมณ์ดี อ่อนโยนต่อผู้คนและ
ไม่ค่อยโมโหผู้ใด อันที่จริงข้าก็สงสัยมาตลอด บุรุษอ่อนโยนเช่นนี้ เหตุใด
ถึงไม่มีผู้ใดต้องการ วันนี้พอได้พบ ได้เห็นหน้ากากบนใบหน้าเช่นนี้ ถึงรู้
ว่าบุรุษที่สวมหน้ากากจะต้องมีหน้าตาไม่น่าดูเป็นแน่...ก็ได้ ถ้าเจ้าไม่กิน
ข้าก็จะถอดหน้ากากของเจ้า"

"อยากถอดก็เชิญตามสบาย"

ดวงตาหงส์ของนางวาบอารมณ์ตกใจ ไม่นึกว่าเขาจะไม่แฉ
ในเรื่องนี้

"ข้าถอดหน้ากากของเจ้า ก็จะได้เห็นโฉมหน้าอัปลักษณ์ที่กล่าวขาน
กันมานานกับตา เช่นนี้เจ้ายินดีหรือ"

"ถอดหรือไม่ถอด โฉมหน้าอัปลักษณ์ก็ยังคงเดิม แล้วจะเป็นไรไป"

* เนี่ยปา หมายถึงบุรุษชายคนที่แปดของสกุลเนี่ย

เขากล่าวด้วยท่าทีนุ่มนวล

นางเห็นนัยน์ตาเขาแวววับไม่เหมือนคนแส้งทำ จึงกล่าวด้วยความ
โมโหเล็กน้อย

"หากเป็นเช่นนั้น ท่านจะสวมหน้ากากด้วยเหตุใดกัน"

"ข้าสวมหน้ากาก เพียงเพราะเกรงจะทำให้เด็กน้อยตกใจกลัว
หากแม่นางไม่กลัว ก็ถอดมันออกได้เลย"

นางขบริมฝีปากสีชาของตนเอง ในใจเอือมฉุนด้วยความรู้สึก
ไม่ชอบใจอยู่บางๆ

"ข้าจะถอดจริงๆ แล้วนะ"

"ตามใจ"

นางโน้มตัวไปข้างหน้าพลางจ้องหน้าเขา "ข้าไม่ได้โกหกนะ บอกจะถอด
ก็ต้องถอด ถึงตอนนั้นใบหน้าถูกเปิดโปงออกมา อย่าร้องหาท่านพ่อ
ท่านแม่ก็แล้วกัน!"

แววตาเขาจ้องเขม็งที่นาง

นางยื่นมือออกมาถอดด้วยความรวดเร็ว เผยโฉมหน้าอัปลักษณ์
ของเขาทันใด

"แม่นาง เจ้า..." เขาประหลาดใจเล็กน้อยที่เห็นนางพลันหลับตาลง

"ฮึ ข้าไม่เห็นอะไรเลย แค่หยอกให้เจ้าตกใจเท่านั้น" นางหลับตาปี
สวมหน้ากากคืนกลับให้เขาใหม่ นิ้วมือแต่ละถูกแผ่เป็นบางๆ ข้างกรอบหน้า
ของเขาเบาๆ นางแอบถอนหายใจ "เจ้าไม่มีที่ท่าตกใจเลยสักนิด" ในขณะที่
นัยน์ตาดำลึมนิ่งอีกครั้ง ก็เห็นอาการเขาเหมือนไม่ตกใจอะไรเลยจริงๆ

เขายอมรับใบหน้าที่ตนเอง...ได้แล้วจริงหรือ

"ช่างเถอะ เจ้าไม่กิน ข้าก็จะเก็บแล้ว น้องสิบสองที่เจ้าพามาก็อย่าคิดว่าจะได้กิน" นางทิ้งท้ายคำพูดแล้วรีบอาหารมาที่ริมฝีปากของเขาโดยไม่รอคำตอบ คิดว่าคราวนี้เขาต้องยอมกินแน่

เนี่ยยวนเสวียนมองตาของนาง ก่อนจะอ้าปากกลืนลงไปอย่างไม่สมัครใจ

"อาจารย์แปด เจ้าช่างดีกับพี่น้องของตนเองจริงๆ" นางหัวเราะอีกแล้ว เสียงหัวเราะของนางช่างไม่น่าฟังเลยจริงๆ

เสียงหัวเราะแหบห้าวอย่างนี้คล้ายคลึงกับเสียงหัวเราะของเขา ราวกับถูกกรวดหยาบชูดและขัดให้เรียบ ตั้งแต่หลังจากรู้ว่าตนเองจะมีเสียงหัวเราะเช่นนี้ไปตลอดกาล เขาก็หัวเราะน้อยลงมาก แต่นางไม่ใช่ นางหัวเราะได้อย่างเบิกบานใจยิ่ง

"เจ้าต้องการอะไรจากข้ากันแน่" พอเขาแข็งขึ้นก็ถูกยัดอาหารเข้าปาก หลังจากกลืนกลืนกลืนลงไปได้ จึงกล่าวขึ้นต่อ "หากพี่น้องข้าคนใดล่วงเกินแม่นาง ขอโปรดอภัย หรือหากประสบความสำเร็จ ข้ายินดีเป็นสะพานเชื่อมสัมพันธ์ให้แม่นาง"

"แม่นาง แม่นางอยู่นั้น ใครจะรู้ว่าเจ้ากำลังเรียกผู้ใด ข้าชื่อเสวียนปา"

"ชื่อเล่นของแม่นาง จะให้บุรุษเพศล่วงรู้และเรียกขานทั้งที่ไม่สนิทสนมได้อย่างไร"

นางทำเสียงอืดอาด "ถ้ายังเรียกข้าแม่นางอีกคำเดียว ข้า...ข้าจะรังแกน้องสิบสองของเจ้า! วรยุทธ์แค่ผิวเผินอย่างเขาสู้อข้าไม่ได้หรอก ถ้าเขากลับกระโดดเรือ ข้าก็จะเหวี่ยงแหตัดปลา ลากไปตลอดทางแม่น้ำเสียเลย และถ้ามีผู้ใดต้องการเขา ข้าก็จะขายทิ้งเสีย!"

"เจ้า...ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย!"

"โมโหเสียแล้วหรือ" นางกล่าวยิ้มๆ "ข้าชอบมากที่ได้ยั่วโมโหเจ้า ยิ่งโมโหมากเท่าไรก็ยิ่งดี" นางใช้แรงกดจมูกที่โผล่ออกมาด้านนอกของเขา "หาเรื่องรี!"

"ข้าหาเรื่อง? ไม่ใช่กระมัง" นางหัวเราะเบาๆ ที่หนึ่ง พลังวาทะเกือบลงก่อนที่จะลุกขึ้นยืน "เนี่ยยวนเสวียน เจ้าสอนวิชาความรู้มาหลายปี ย่อมต้องรู้ว่าสรรพสิ่งมีผลก็ต้องมีเหตุ ไม่มีลม จะเกิดคลื่นทะเลได้อย่างไร เจ้าว่า จะเป็นตัวตึงตัวดีเรียกร้องความยุติธรรมให้ข้าเช่นนั้น เจ้าพูดหนักไปแล้ว"

"ข้ามั่นใจในบรรดาพี่น้องข้าไม่มีผู้ใดคิดทำร้ายคนแก่ แม้ว่าแม่นาง... แม้ว่าเจ้าจะยืนยันกรานว่ามี นั้นย่อมแสดงว่าระหว่างนั้นต้องมีการเข้าใจผิดเป็นแน่"

นางฮึดฮัดอีกรอบ สองมือสำรวจไว้ด้านหลังก่อนที่จะเดินไปตรงหน้าต่าง แล้วทอดมองแม่น้ำกว้างไกล

เขาถูกขังไว้ในห้องโดยสารเรือชั้นสอง ต่อให้ตัวเขาสามารถมุดหน้าต่างออกไปได้ ทว่าด้วยความที่เป็นบัณฑิต คงไม่กล้ากระโดดจากชั้นสองลงไปแน่นอน

ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ นางคาดการณ์ไว้หมดแล้ว เพียงรอโอกาสเท่านั้น และตอนนี้โอกาสมาถึงแล้ว นางย่อมไม่มีเหตุผลที่จะปล่อยผ่าน "ผู้ใดกันบอกเจ้าว่าเรื่องยุติธรรมของข้ามีที่มาจากพี่น้องของเจ้า หรือเจ้าคิดว่าสี่สิบห้าปีที่ผ่านมาเจ้าไม่เคยทำเรื่องผิดพลาดมาก่อนเลย"

คำตำหนิอันเยือกเย็นเช่นนี้ทำเอาเขาหยุดสองมือซึ่งกำลังดันรอกับ

การถูกมัดอยู่กับเสาเตี้ยทางด้านหลังตัวเขาลง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นอย่าง
ประหลาดใจ มองด้านหลังอรรของนาง

เรื่องที่ข้าทำผิดพลาด?

เป็นไปไม่ได้ ภูมิหลังเช่นนี้ไม่มีอยู่ในความทรงจำเขาเลย

"เจ้าหมายถึงข้า?"

"ก็เจ้านั่นสิ เนี่ยวนเสวียน" นางหันกลับมาพูดด้วยรอยยิ้ม
"ความแค้นระหว่างเรา น่ากลัวว่าชั่วชีวิตเจ้าก็ขุดใช้ได้ไม่หมด"

ความแค้นระหว่างเราลึกซึ้งถึงขั้นนั้นเสียหรือ

ถ้าเช่นนั้น...ไยนางถึงยังยิ้มอยู่

ภายใต้หน้ากากเหล็กซึ่งมองไม่เห็นใบหน้า ย่อมไม่อาจล่วงรู้ถึง
อารมณ์ใดๆ ของนางได้ แต่จิตใต้สำนึกรู้ว่าเวลานี้ขณะนี้นางกำลังยิ้ม
ยิ้มด้วยความตลกขบขัน ไม่เหมือนคนถูกผูกมัดอยู่กับความโกรธแค้นเลย
แม้แต่บ่อย

เพราะอะไร เพราะอะไรกัน

นาง...แค้นข้าจริงหรือ

'วันเดียวไม่ได้พบหน้า คะ녕หาดูจะคลุ้มคลั่ง...'

ความรักความแค้นแบบใดกัน ทำให้หญิงสาวผู้มองไปข้างหน้าเสมอ
คิดถึงมีอาจลัม

"สื่ออีหลาง เป็นอย่างไรบ้าง ข้างในไม่เกิดเรื่องอะไรหรือไม่" สื่อเออร์
เดินรื้อร้อนมาหา มุมปากมีเศษอาหารติดอยู่

สื่ออีหลางเก็บสายตาอวฉิงจากทิวทัศน์แม่น้ำ พลางตอบคำถามเขา

"ไม่ พวกเขากำลังสนทนากัน เนี่ยหยวนเฉียวเล่า ผู้จัดการเรียบร้อยแล้วใช่หรือไม่"

"เขายังหมดสติอยู่เลย"

"อาหารกลางวันของเขา เจ้าเลยส่งมันลงท้องไปเรียบร้อยแล้วเหมือนกันอย่างนั้นหรือ"

"แหะๆ อย่างไรเสียเขาก็กินไม่ได้อยู่แล้ว" สือเอ๋อร์ลูบๆ จมูกตนเอง "ก็ไม่ว่า! ไร่ระยาคนไหนสอนวรยุทธ์เขา มีช่องโหว่เป็นร้อย น่าขายหน้าจริงๆ ทว่าโชคดีพลังยุทธ์เขาอ่อน นางจึงไม่ได้ออกแรงเต็มที่ ไม่อย่างนั้นข้าล่ะกลัวจริงๆ ว่านางจะพลังมือทำเขาบาดเจ็บ"

ได้ยินคำวิจารณ์เนี่ยหยวนเฉียวของสือเอ๋อร์ เขาขมวดคิ้วเข้าหากัน แล้วกล่าวว่า "ข้าได้ยินมาว่าเขาเป็นที่โปรดปรานรักใคร่ แต่ไม่คิดว่าคนในตระกูลจะตามใจเขาถึงขั้นนี้" แม้ยังไม่ได้พบเนี่ยหยวนเฉียวกับตัว แต่ในใจเขาก็เกิดความรู้สึกแปลกๆ ใสอยู่รางๆ แล้ว

สือเอ๋อร์ไตร่ตรองครุ่นหนึ่งก่อนที่จะพยักหน้า "เขาดูเป็นที่โปรดปรานก็จริง แต่ประสบการณ์เผชิญหน้ากับศัตรูไม่เพียงพอ วรยุทธ์ก็อ่อนหัด ถึงได้เข้าทางเรานี้อย่างไร ข้ากลัวรับรองเลยว่าแม้แต่ข้า เขาก็ยังสู้ไม่ได้" เห็นสือเอ๋อ์ลังงักม่น้ำครุ่นคิด เขาก็ฉีกยิ้มพูดต่อ "เอาเถอะน่า ถึงตาเจ้าไปกินข้าวแล้ว ข้าจะเฝ้าอาจารย์เอง อย่างไรก็ตามพวกเขาก็แค่สนทนากัน คงไม่เกิดเรื่องทะเลาะอะไรได้หรอก"

ทั้งสองต่างรู้ดีว่านางทำอะไรล้วนมีขอบเขต ประสบเรื่องใหญ่ก็ยิ่งระมัดระวัง แต่ครั้งนี้ยกเว้น เพราะผู้ที่ถูกจับตัวมาคือคนที่นางตั้งใจรอคอยมาโดยตลอด

"ข้ากลัวว่าจู่ๆ นางจะคิดไม่ซื่อกับเขาจริงๆ" กลัวนางทะเฒ่าโคม
เนี้ยยวนเสวียน กลัวเนี้ยยวนเสวียนคิดไม่ตกด้วยชีวิตตนเอง เฮ้อ...
มีอาจารย์เช่นนี้ช่างน่าปวดหัวเหลือเกิน

"ถ้าคราวนี้แผนการไม่สำเร็จ สืออี้กลาง เจ้าว่า...บทสรุปจะเป็น
อย่างไร" แผ่นหลังเขารู้สึกหนาววาบขึ้นมาทันที

ขนาดสืออี้กลางที่หัวใจคอเด็ดเดี่ยว พอนึกถึงบทสรุปของแผนการนี้
ก็พลันรู้สึกหนังศีรษะกระตุกแน่นขึ้นมาเหมือนกัน

"ถ้านางไม่บรรลุเป้าหมาย อย่าว่าแต่ตัวนางเองเลย กระทั่งเจ้ากับข้า
ก็ต้องอยู่เป็นเพื่อนนางไปตลอดชีวิต แม้แต่อนาคตภรรยาที่เรารักกับ
ลูกน้อยที่เกิดมา ยังต้องดำเนินชีวิตไปโดยคอยดูสีหน้าของนางตลอด"
เขาพูดเสียงแหบพร่า

สือเอ๋อร์ได้ยืนก้มสั่นตัวไปทั้งตัว จนแทบจะร้องไห้แล้ว

"ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย มีสิทธิ์อะไรให้เรามารับความทรมานทุกข์เช่นนี้
ข้าขอยอมไปหาท่านพญายม..." เขาพูดยังไม่ทันจบ พลันได้ยินเสียงร้อง
ของนางจากในห้องโดยสารเรือ

ทั้งสองคนมองหน้ากัน ต่างลอบตกใจลึกๆ ว่าคนที่ร้องควรจะเป็น
เนี้ยยวนเสวียนมิใช่หรือ เหตุใดเป็นนางไปได้ ก่อนจะผลึกประตูเข้าไป
พร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

สือเอ๋อร์พุ่งเข้าไปก่อนหมายจะช่วยคน เขาเตะโดนของบางอย่าง
เข้าก่อนที่จะก้มหน้ามองแล้วเห็นว่านั่นคือหน้ากากเหล็กของนาง เขารีบ
เงยหน้าขึ้นตามสัญญาณ เห็นมือเปล่าของนางบังหน้าถอยไปอยู่
ด้านข้าง ส่วนเนี้ยยวนเสวียนไม่รู้หลุดจากเชือกมัดมาตั้งแต่เมื่อใด

เห็นได้ชัดว่าถือโอกาสตอนนางไม่ทันตั้งตัวเปิดหน้ากากของนาง

นั่นสิ ควรจะคาดการณ์ได้ว่าในโลกนี้นอกจากเขา นางจะยอมให้
ผู้ใดเข้าใกล้ตัวนางได้

"อาจารย์!"

"มือของท่านบาดเจ็บแล้ว!" สื่ออีหลางหลุดปากออกมา เกรว้างของเขา
แวบผ่านหน้าสื่อเอ๋ออย่างรวดเร็ว คราวฝ่ามือข้างหนึ่งของเนี่ยวนเสวียน
ขึ้น บนนั้นมีรอยเลือดที่เป็นผลจากการดิ้นรน

สื่อเอ๋อรีบฉีกมูมเสื้อสีขาวสะอาดด้านในยื่นส่งให้สื่ออีหลาง
พันแผลให้เขา

"แม่นาง ข้าไม่ได้ตั้งใจจะถอดหน้ากากของเจ้า" เนี่ยวนเสวียน
ไม่รู้รู้สึกถึงความหวงใยแปลกๆ ของพวกเขา เพียงรู้สึกละลายอยู่ในใจ

นับตั้งแต่ที่เขาเห็นนางสวมหน้ากาก ก็รู้ว่าใบหน้าภายใต้หน้ากาก
จะต้องไม่สะดวกให้ผู้อื่นเห็น ในฐานะคนสวมหน้ากากเหมือนกัน จะไม่รู้
เหตุผลข้อนี้ได้อย่างไร

สองมือของนางบดบังใบหน้าตนเอง เสียงที่ลอดผ่านง่ามนิ้วทำให้
คนฟังขนลุกได้

"ไม่ตั้งใจ...ก็ไม่ใช่ไร อย่างไรเสียข้าเร็วเจ้าก็ต้องเห็นโฉมหน้า
ภายใต้หน้ากากของข้าอยู่แล้ว เมื่อเจ้าเห็นแล้ว ก็ต้องรู้ว่าเพราะใบหน้าข้า...
เจ้าจึงติดหนี้ข้า!"

ผมดำสยายถูกสะบัดไปด้านหลัง สองมือของนางค่อยๆ เลื่อนลง
จากสองข้างแก้มข้าๆ เผยใบหน้าของนางออกมา

เวลาราวกับหยุดลง ณ ช่วงขณะนั้น

เนียนวนเสวียนกระทั่งตากก็ไม่กะพริบ มองโฉมหน้าอัปลักษณ์
น่าสะเทือนขวัญนั้นของนาง

เสียงตึกตักดังขึ้น แม้แต่เขาผู้ซึ่งเห็นความอัปลักษณ์จนคุ้นชิน
เมื่อเห็นใบหน้านั้นแล้ว หัวใจก็สั่นไหวระรัวขึ้นอย่างไม่รู้ตัว เทบจะหยุดหายใจ
ในสมองปรากฏคำสื่คำขึ้นมาอย่างอดไม่ได้...

อัปลักษณ์ยิ่ง!

4

นาง...เป็นผู้ใดกันแน่

หลังจากผ่านไปหนึ่งวันหนึ่งคืน เขาคิดทบทวนความทรงจำทั้งหมดแล้ว แต่ก็ยังคิดเรื่องนางไม่ออก

เขาจากบ้านมาตอนอายุสิบห้า ด้วยเพราะไปศึกษาหาความรู้ จึงติดตามท่านหวังหยางหมิง* ไปสอนวิชาความรู้ในที่ต่างๆ รวบรวมสามสี่ปีแล้วจึงได้เป็นอาจารย์สอนเอง คนที่เข้าหาส่วนใหญ่ก็เป็นบุรุษ หรือถ้าเป็นสตรี ก็เป็นสตรีมีสามีแล้ว จะเคยพบสตรีวัยเยาว์ยังไม่ออกเรือน เช่นนี้ที่ใดกัน

โดยเฉพาะวรยุทธ์ของนาง ทำให้เขานึกถึงเหล่าอาจารย์สำนักวรยุทธ์ แต่นางเป็นสตรี จะเป็นอาจารย์ได้อย่างไร และถ้าไม่ใช่อาจารย์สำนักวรยุทธ์ ก็ยังไม่มีจุดบรรจบกับเขา เช่นนั้นแล้วนางเป็นผู้ใดกันแน่

* หวังหยางหมิง (ค.ศ. 1472-1529) นักปรัชญาชื่อดังในสมัยราชวงศ์หมิง ผู้เสนอแนวคิดลัทธิขงจื๊อใหม่ซึ่งมีอิทธิพลต่อแนวคิดด้านปรัชญาในสมัยนั้นเป็นอย่างมาก

"เสียเวลา...นางไม่มีกลิ่นอายยุทธภพ แต่ศิษย์ทำทางแปลกพิกล ทั้งสองคนของนาง อย่างน้อยน่าจะมีบ้าง...ข้าไม่เคยไปมาคบค้ากับคนในยุทธภพ หรือนางจำคนผิดคิดว่าข้าเป็น...น้องเก่า"

"ไม่ คนที่นางตามหาคือเจ้า" สืออีหลางปรากฏตัวขึ้นตรงประตูห้อง โดยไร้สัมเสียด เขากล่าวด้วยรอยยิ้มถ้อยที่ถ้อยอาศัย "เนี่ย...เนี่ยปา ในเมื่อนางอนุญาตให้ท่านเดินไปมาในเรือได้ ไยท่านไม่ออกมาพ่นคนลายอารมณ์สักหน่อย"

ตั้งแต่เขาทำให้มือตนเองบาดเจ็บ นางก็สั่งให้ไม่ต้องมัดเขาทันที ทั้งยังปล่อยให้เขาเดินไปมาบนเรือได้ตามใจ

เพราะอย่างไรเขาก็เป็นแค่ผู้คงแก่เรียน และโดยเฉพาะหยวนเฉียว อยู่ที่ไหนยังไม่รู้ เขาจะหนีไปไหนได้

"พวกเจ้าเอาหยวนเฉียวไปขังไว้ที่ใดกันแน่"

"เขาสบายดี สบายจนสบายกว่านี้ไม่ได้แล้ว ถ้าสบายกว่านี้อีก ข้าเกรงว่าเขาจะอ้วนพินพบผู้คนไม่ได้แล้ว" แววดาของสืออีหลาง เคลื่อนย้ายไปอยู่ที่สองฝ่ามือซึ่งเขาเป็นคนทำแผลให้ เพื่อให้แน่ใจว่าบาดแผลไม่มีเลือดไหลแล้ว

ไม่ว่าเหยียนสวีวนจะถามกี่ครั้ง คำตอบที่ได้กลับมาก็เป็นเช่นเดิม เขาหนึ่งเจียบครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินตามอีกฝ่ายออกมาที่ดาดฟ้าห้องโดยสารเรือ

เขามองดูรอบๆ เห็นเพียงเรือใหญ่ลำนี้ลอยล่องบนแม่น้ำลำพัง ทอดสายตาไปไม่เห็นเงาฝั่ง

ฟ้าใหญ่อยู่ในแวดวงขุนนาง อย่างน้อยเขาก็คงรู้ว่าการเดินเรือใหญ่

ประเภทนี้ทางแม่น้ำต้องผ่านการเห็นชอบจากอำเภอ โดยเฉพาะระยะนี้
เกิดเรื่องลักพาตัวขึ้นบ่อยครั้ง ทำให้เรือทางการคอยลาดตระเวนในแม่น้ำ
อยู่เสมอ กระทั่งยังขึ้นเรือเพื่อตรวจสอบสินค้าด้วย

"จะเป็นผู้ใดที่มีอำนาจมากขนาดที่อนุญาตให้พวกเขาเดินเรือได้กัน"
เนี่ยวนเสวียนพูดกับตนเอง วิเคราะห์ไปตามนิสัยเคยชิน

สื่ออิหลางเพียงยิ้มไม่เอ่ยคำ คิดในใจว่าถ้าให้เขารู้ว่าผู้ใดปล่อยให้
เดินเรือ ตีให้ตายเขาก็ไม่เชื่อเป็นแน่

สื่ออิหลางพูดด้วยรอยยิ้มน้อยๆ พลังทำเหมือนไม่ตั้งใจชักนำเขา
มาที่หัวเรือ

"ข้าไม่อยู่เป็นเพื่อนท่านแล้ว ท่านเดินเล่นทั่วๆ ก็แล้วกัน" เขาสะกัก
ครู่หนึ่ง แล้วถอดเสื้อหนาบนร่างตนเองคลุมให้บนตัวของเนี่ยวนเสวียน
"ลมแรงเดียวเป็นหวัด ท่านดูแลตนเองหน่อย บนเรือไม่มีหมอ"

"เจ้า..."

สื่ออิหลางหลุบตาลง ยิ้มเจื่อนๆ พลังเอ่ย "ท่านไม่ต้องขอบคุณข้า
และก็ไม่ต้องถามอะไรมาก ข้าแค่ขอร้องท่านอย่าเล่นแผนทำร้ายตนเอง
เป็นพอ การที่ท่านทำร้ายตนเองมีแต่จะทำให้เราเดือดร้อนไปด้วย"

"แผนทำร้ายตนเอง?"

สื่ออิหลางไม่ตอบคำถามใดๆ ของเขา เพียงผงกศีรษะให้เขา
เล็กน้อยแล้วเดินกลับเข้าไปด้านในเรือ

แผนทำร้ายตนเองอะไรกัน

พอเขาหันตัวกลับก็เห็นหญิงสาวที่ชื่อเสี่ยวปาผู้นั้น ทว่าก็ไม่ได้รู้สึก
ตกใจ

เรือลำหนึ่งต่อให้ใหญ่แค่ไหน ถ้านางต้องการแก้แค้นเขา ข้าเรือก็คือต้องมาหาเรื่องคุยกับเขา เพียงแต่ไม่นึกว่าคราวนี้นางจะไม่สวมหน้ากาก กลับเปิดหน้าอัปลักษณ์มาเจอเขาตรงๆ

ภายใต้ลำแสงส่องสะท้อน บนใบหน้านางนูนๆ เว้าๆ สลับปนเปกัน อย่างเห็นได้ชัด เหมือนถูกไฟเผาทั้งยังเหมือนเป็นแผลเป็นจากรอยมีด อย่างเดียวที่ยังครบสมบูรณ์คือริมฝีปาก

เขายอมรับว่าหากเขาเป็นคนธรรมดา ไม่เคยผ่านวันเวลาที่เหมือนกันมา เขาอาจจะตกใจจนหมดสติไปแล้ว

นางยกมือประคองใบหน้าตนเองพลางกล่าวด้วยรอยยิ้ม

"ใบหน้าข้าน่าเกลียดเพียงนี้ ทำให้เจ้าตกใจจนอิงันไปเลยใช่หรือไม่" นางพลิกตัวขึ้นไปนั่งบนขอบเรือ

เขาตกใจรีบปรี่ไปข้างหน้า "ระวัง!" เห็นนางเอนลงด้านหลังเล็กน้อย หัวใจของเขาก็ยังเต้นรัวเร็ว "เจ้าอย่าเอาชีวิตมาล้อเล่น"

"เนี่ยยวนเสวียน จิตใจเจ้าดีจริงๆ ขนาดข้าจับตัวเจ้ามา เจ้ายังมีใจเป็นห่วงข้าอีก" น้ำเสียงนางดูสบาย แต่กลับซ่อนความปวดร้าว

เขาแสรังทำเป็นไม่ได้ยินน้ำเสียงนั้น

ซุกหน้าอยู่กับกองตำรามายาวนานหลายปี ศึกษาแนวคิดของหวังหยางหมิงร่วมกับผู้เรียนทั้งหลาย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาจะเป็นหนอนหนังสือไม่เข้าใจทำนองคลองธรรมของโลก เขาถอยออกก้าวหนึ่งรักษาระยะห่างกับนาง แล้วกล่าวอย่างอ่อนโยน

"แม่นางเสี่ยวปา ถ้าเจ้ายินดี บ้านข้ามีผู้รู้วิชาทางการแพทย์ แม้จะเรียกไม่ได้ว่าล้ำเลิศ แต่ข้าเชื่อว่าด้วยวิชาแพทย์ของเขา จะต้องสามารถ

รักษาเจ้าได้ถึงเจ็ดแปดส่วน"

"เจ้าหมายถึงเนี่ยลิ้ว* หรือ" นางยิ้มเยาะที่หนึ่ง พลิกตัวลงจากขอบเรือ เดินไปหาเขา เห็นเขาถอยออกไปอีกสองสามก้าว ไม่รู้จริงๆ ว่าควรดีใจ หรือตัดพ้อเขาดี "เจ้าคอยหลบเขาอยู่ตลอดไม่ใช่หรือ เจ้าจะยอมพบเขา เพื่อข้าหรือไร เนี่ยยวนเสวียน ในสำนักศึกษาเจ้าได้รับเกียรติจากผู้เรียน เรียกว่าอาจารย์แปด แต่ก็มีหลายคนมากกว่าที่เรียกว่าอาจารย์หน้ากาก เนี่ยลิ้วเป็นถึงหมอมเหวตา ตามหลักแล้วเจ้าสามารถฟื้นคืนใบหน้าได้แล้ว เหตุใดถึงต้องหลบเลี่ยงเขาด้วยเล่า"

นางกล่าวพลางประชิดเข้าใกล้เขา ส่วนเขาฟังพลางถอยหลังออก ถอยจนไม่มีที่ให้ถอยแล้ว ถึงพื้นสองแขนกึ่งคานับรักษาระยะห่างสุดท้าย ระหว่างสองคน

"แม่นางเสวียปา ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิด เจ้าอย่าเข้ามาใกล้กว่านี้..." สองฝ่ามือพลันถูกนางจับไว้ พอเขาจะดึงมือกลับ นางก็ยิ่งจับไว้แน่นขึ้น นางก้มศีรษะประคองฝ่ามือที่พันผ้าพันแผลของเขาเบาๆ แล้วถาม ด้วยเสียงอ่อนนุ่ม

"เจ้ายังเจ็บอยู่หรือไม่"

"บาดแผลเล็กน้อยเท่านั้น แม่นางเสวียปาปล่อยเถอะ" เขาเอ่ยอย่าง ก่อเขิน

"จะให้ข้าปล่อยหรือ ได้สิ" นางยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย นึกสนุกขึ้นมาอีก พอนางปล่อยมือ เขาก็หดมือกลับทันที พอนางก้าวประชิดเข้ามาอีกก้าว เขาก็รีบยื่นมือมากันไว้

* เนี่ยลิ้ว หมายถึงบุตรชายลำดับที่หกของสกุลเนี่ย

เรือนร่างของนางไม่ถือว่าสูง ถ้าเขาเอามือกันเช่นนี้ก็จะคลำถูกเนิน
อ่อนนุ่มสองข้างของนาง นางกะพริบตาพูดด้วยรอยยิ้ม "ที่แท้อาจารย์
สอนวิชาความรู้เช่นเจ้าก็ยังมีความเป็นบุรุษ คิดอยากจะลูบคลำข้า
บอกแต่แรกก็ได้" นางก้าวยาวๆ มาข้างหน้าอีกก้าว แสดงให้เห็นชัดเจน
ว่าไม่กลัวฝ่ามือมารของเข

"แม่นางเสียวปาย่าเข้ามา!" เขาแผดเสียงออกมาอย่างแทบจะ
ควบคุมตนเองไม่ได้ ก่อนที่จะเก็บสองมือไปไว้ด้านหลังได้ทันเวลา

นางทำท่าแนบชิดเข้ามาอีก เขาไม่มีทางถอยแล้ว ได้แต่ยืนเกร็ง
ลำตัวแข็งผิปกติอยู่ตรงนั้น ใบหน้าสวมหน้ากากแห่งมองท้องฟ้าอย่าง
หมดคำพูด ไม่หันมองหญิงสาวในอ้อมอก

"นี่เจ้าเป็นหลิวชยาฮ่วย* หรืออย่างไร" นางพูดด้วยรอยยิ้มก่อนที่จะ
หลับตาลงสูดรับกลิ่นอันคุ้นเคยของเขา

"เจ้าจะลำบากทำเช่นนี้ไปด้วยเหตุอันใด"

"ลำบากอะไร อย่างไรเสียข้าก็ไม่มีผู้ใดต้องการอยู่แล้ว ไม่สู้เรากี่
จับคู่กันเลยดีกว่า เจ้าว่าดีหรือไม่" ศีรษะของนางหมุนลงบนแผ่นอก
ของเขา ไออุ่นของเขาราวกับค่อยๆ พุ้งขึ้นมาที่ลำคอของนาง

แต่ใรมานางไม่ชอบเข้าใกล้ตัวคนอื่น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงให้คนอื่น
เข้าใกล้นาง สื่อเออร์กับสื่ออีหลางต่างรู้นิสัยนี้ของนางดี ดังนั้นเมื่อต้อง
พักอยู่ห้องเดียวกับนาง พวกเขาก็จะต้องรักษาระยะห่างเอาไว้

แต่เขา คือคนเดียวที่นางเป็นฝ่ายเดินหน้าเข้าหาเอง

* หลิวชยาฮ่วย มีนามเดิมว่าจั้นจิน เป็นชาวแคว้นหลินสมัยขุนซิว ผู้เป็นแบบอย่างของการปฏิบัติตนอยู่ใน
ขนบธรรมเนียมอันดีงามของจีน เล่ากันว่าระหว่างการเดินทางไปทำธุระต่างแดน เขาค้างแรมอยู่นอกเมือง
มีหญิงสาวผู้หนึ่งขอเข้ามาหลบหนาวด้วยร่างกายที่หนาวเกร็ง เขาจึงให้นางเข้ามาอิงขบรับอุ่นในอ้อมอก
ของตน จนรุ่งเช้าวันใหม่ก็ได้ล่วงเกินหญิงผู้นั้นเลย

เรือนร่างของเขาไม่ได้เป็นชายหนุ่มมอมสูงอย่างตอนนั้นแล้ว และก็ไม่เหมือนหนอนหนังสือที่ปล่อยตัว นิ้วมือละเอียดของนางไต้ขึ้นบนแขน อันแข็งแรงของเขา คิดในใจว่าหลายปีมานี้เขาต้องทุ่มเทกำลังเพียงใด กับเป้าหมายของตนเอง...

ทันใดนั้น เขาก็พุ่งแรงผลึกมาโดยที่นางไม่ทันตั้งตัว จนนางล้มลงกับพื้น

"แม่นางเสียวปา โปรดให้เกียรติตนเองด้วย!" เสียงแหบหุ้มของเขา แสดงให้เห็นถึงความเด็ดขาด

นางตกตะลึง ก่อนที่จะหวั่นไหวออกมา

"บุรุษอ่อนโยนมากกว่าครึ่งไม่อาจปฏิเสธหญิงสาวที่พุ่งเข้าอ้อมอก เจ้าปฏิเสธข้า เพียงเพราะเจ้าไม่ชอบใบหน้าอัปมงคลของข้ากระมัง ก็ได้ ข้าจะไปตามเนียลัวมา เมื่อข้าได้รูปโฉมข้าคืน เจ้าค่อยรับข้าไว้ เช่นนี้ ดีหรือไม่เล่า"

"เจ้านี่ช่างเหลวไหลเหลือเกิน! ข้ามิรู้วาระหว่างเรามีความแค้นอันใดกันแน่ หากมีความโกรธแค้นกันจริง เจ้าก็รีบชี้แจงแถลงให้กระจ่าง ถ้าข้าติดหนี้เจ้า ย่อมต้องหาวิธีไถ่ถอน เจ้าเป็นสตรี ถึงแม้มีเรื่องไม่เต็มใจหมิ่นแสน ก็ควรที่จะทะนุถนอมตนเอง จะย่ำยีตนเองเพื่อเหตุอันใด" เขายิ่งพูดก็ยิ่งโมโห ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อเดินผ่านนางไปโดยไม่สนใจนาง ซึ่งล้มนั่งอยู่ตรงนั้น

บนใบหน้าที่หันด้านข้างของนาง มีรอยแผลเป็นมากเหลือเกินจนมองไม่ออกว่ากำลังแสดงสีหน้าเช่นไร นัยน์ตาดำดงามนั้นเคลื่อนไปทางขวา เล็กน้อยก่อนที่จะหวั่นไหวอย่างมีนัย

"เขาช่างหัวโบราณจริงๆ" นางพลิกตัวลงนอนแล้วหลับตา "เมฆลอยบนฟ้าเปลี่ยนแปลงเสมอ แต่เขากลับไม่เปลี่ยนไปเลย" ทว่าอย่างน้อยก็ทำให้นางโล่งอกไปพลางหนึ่ง

ได้ยินว่าเขาเป็นคนดีไม่ใช่โมโห นางกลัวจริงๆ ว่าเขาจะอ่อนโยนกับทุกคนไปหมด บุรุษประเภทนี้จะทิ้งรากปลูกรักให้คนอื่นได้ง่ายโดยไม่รู้ตัว ทว่าเขาไม่ใช่ นั่นจึงทำให้นางลอบดีใจอยู่ลึกๆ

เสียงทำย่ำบนดาดฟ้าเรือเบาๆ และหยุดลงที่ระยะห่างประมาณหนึ่ง "วิชาแอบฟังของเจ้าถูกทักขึ้นทุกวันแล้วสื่ออีกลาง"

สื่ออีกลางอาศัยจังหวะพูดสวนกลับอย่างหน้าด้านๆ

"ข้ากลัวอาจารย์เสียเปรียบ จึงเฝ้าดูอยู่ใกล้ๆ แต่ข้าไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น" เขานับถือนางเป็นอาจารย์ไม่ได้เรียนแค่กำลังวิชามือเท้า กระทั่งวิชาฝีปากก็ยังขัดเกลาจนคล่องแคล่วไหลลื่น น่ากลัวเหลือเกินว่าวันหนึ่งคำพูดหวานปานน้ำผึ้งของเขาจะหลอกได้กระทั้งตัวเขาเอง

"ข้าว่าเจ้ากลัวเขาเสียเปรียบมากกว่ากระมัง" นางพูดเหน็บ "เมื่อวานก็เป็นเช่นนี้มิใช่หรือ ทั้งๆ ที่ข้าเป็นคนร้องเสียงดัง ทว่าคนที่พวกเจ้าบุกเข้ามาปกป้องเป็นคนแรกคือผู้ใด คือเขา เสียแรงที่พวกเจ้าเคยให้คำมั่นก่อนหน้าว่าจะไม่ปกป้องเขาเป็นอันขาด"

แะแล้ว! จิตใจสตรีช่างยากแท้หยั่งถึงเสียจริง

เขากล่าวตอบทันที "ข้าถูกปรักปรำ ท่านอาจารย์! ความจงรักภักดีที่มีต่อท่านของข้ากับสื่อเออร์ฟ้าดินเป็นพยาน เขา...เขา...เขาเป็นคนสำคัญยิ่งของท่านอาจารย์ เราดูแลเขาก็ย่อมสมควร นอกจากนั้นแล้วเขาจะเป็นอะไรได้ สำหรับข้ากับสื่อเออร์แล้ว เขาก็เป็นแค่คนสกุลเนี่ย

คนหนึ่งเท่านั้น"

นางได้ยืนดังนั้นก็มึนหน้ายิ้มเหมือนไม่ยิ้ม ก่อนที่จะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

"แล้วสื่อเออร์ล่ะ"

"เขาเพิ่งเอาอาหารไปให้เนียหยวนเฉียว"

ก่อนหน้านี้นางเอกะจิตใจจะไปอยู่กับเนียหยวนเสวียนหมด จนลืมไปว่ายังมีเจ้าเด็กหนุ่มอีกคนหนึ่ง นางกระโดดลุกขึ้นปัดฝุ่นบนเสื้อดำเหลืองมองใบหน้าแข็งขันของเขา ก่อนที่จะกล่าวด้วยรอยยิ้ม

"ข้าเคยชินกับใบหน้าเจ้าที่มันย่นตาสีเขียว จู่ๆ ให้สื่อเออร์เปลี่ยนสีข้าก็คงไม่ชิน เหมือนที่ไม่ชินกับคำหวานที่เจ้าเอ่ยเมื่อครู่ ข้าอยากจะปรับตัวให้คุ้นเคยเสียจริง"

สื่ออิหลางรู้ว่านางกำลังเข้าหาเหย่ จากนั้นจึงเดินตามนางเข้าไปในห้องโดยสารเร็ว

เงาร่างเบื้องหลังของนางเล็กลง แต่ต่อให้ลอบจ้องตีนางเวลานี้ก็คงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของนางอยู่ดี

เขาไม่เหมือนสื่อเออร์ที่ชอบความท้าทาย หากไม่ได้เตรียมตัวให้พร้อม เขาไม่มีทางลงมือง่ายๆ ถึงแม้การทำเช่นนั้นอาจจะทำให้พลาดโอกาสไปหลายครั้ง แต่อย่างน้อยเขาก็กำลังสั่งสมแผนการเอาไว้มากขึ้น

'ถ้าสามารถเอาชนะข้าได้ จากนั้นเป็นต้นไปข้าจะปล่อยเจ้า พวกเจ้าไม่ต้องติดตามมาเสียงอันตรายกับข้า แต่ถ้าแพ้ก็ต้องรู้จักเคารพอาจารย์ข้าว่าอย่างไร พวกเจ้าก็ต้องทำอย่างนั้น'

วันนี้นางให้ทางเลือกอย่างใจกว้าง ส่วนพวกเขาก็ได้พักผ่อนไปแล้ว

ผู้กันตั้งแต่ตะวันขึ้นจนตะวันตก เขาบาดเจ็บสาหัส จนถึงวันนี้ยังรู้สึกเจ็บที่กระดูกสันหลังอยู่รำไร

เขาไม่รู้ว่ำนั่นคือเออร์คิดอย่างไร รู้ดีว่าตนเองในตอนนั้นไม่มีทางชนะได้ แต่เขาก็กัดฟันดิ้นรนลงไป!

เขาพยายามสู้สุดกำลัง เป็นการประลองขอคำชี้แนะโดยแท้ไม่ง่ายเลยกว่าจะมีโอกาสประมือกับนางอย่างสง่าผ่าเผย โดยไม่ต้องมีความเป็นศิษย์อาจารย์ แต่ต่อให้ได้รับความเมตตาจากสวรค์ให้เขาชนะนางได้ เขาก็จะช่วยนางบรรลุลความปรารถนาอยู่ดี

ความหมายของนางที่มีต่อเขา จะใช้แค่คำว่าอาจารย์แทนได้หรือ ความผูกพันในใจนั้นมากกว่า

ริมฝีปากของเขาเผยยิ้ม นึกถึงเมื่อครั้งที่นางแนบอิงในอ้อมอกของเนี่ยวนเสวียนอย่างเย็นอาย

"ถึงอย่างไรนางก็แสวงทำเป็นหญิงสาวพราวเสน่ห์ไม่ไหว" เขาแอบหัวเราะ

"เจ้าว่าอะไรนะ" ปลายหูของนางได้ยินเขาพึมพำกับตนเอง

เขาเก็บคำว่าร้ายเมื่อครั้งที่เขาเป็นแสดงความภักดี แล้วกล่าวว่า "อาจารย์ ท่านไม่ค่อยได้ใกล้ชิดบุตรบุรุษเพศ ย่อมไม่รู้ว่าจะเล่นกับใจบุรุษต้องลงมืออย่างไร ศิษย์ยินดีนำความรู้ทั้งหมดถ่ายทอดให้..."

หญิงสาวผู้หนึ่งที่หล่อหลอมหัวใจมาด้วยความเกลียดชัง กลับสามารถสั่งสอนจิตใจที่เป็นธรรมของเขาออกมาได้ สตรีเช่นนี้ หากเนี่ยวนเสวียนไม่รักษาไว้ดีๆ ก็ถือว่าเขาไร้โชควาสนา

...และถือว่าเขากับสือเออร์ก็ไร้โชคเช่นกัน ที่ต้องปรนนิบัติรับใช้

อาจารย์ผู้ทำให้คนอื่นเปลี่ยนมุมมองเช่นนี้ เขาทอดถอนใจ

เมื่อประตูห้องเปิดออก เนียหยวนเฉียวซึ่งกำลังคืบคลานเส้นผัดถั่วงอก ได้ยินเสียงเงยหน้าขึ้น ตะเกียบพลันตกจากมือโดยไม่รู้ตัว

"สืออีหลาง ไปเปลี่ยนตะเกียบคู่ใหม่ให้เขา"

"ยาง...อาจารย์..." สืออีหลางสีหน้าลำบากใจ

ชายหญิงอยู่สองต่อสอง เขากลัวว่านางจะเสียเปรียบ โดยเฉพาะก่อนหน้านี้ได้ยินมาว่าคุณชายสิบสองสกุลเนี่ยวาจาฉะฉานไหลร้อยล้นและยังชอบเกี้ยวพาราสีสตรี เขาจึงยังไม่กล้ารับรองว่านางจะไม่หลงคารมของอีกฝ่าย

ลืมไปว่านางวรยุทธ์อันดับหนึ่งเหนือผู้คน...

เขามองจ้องเนียหยวนเฉียวซึ่งตัวแข็งที่ออยู่ ก่อนที่จะวิ่งลงไปที่ครัวอย่างรวดเร็ว

"เนียหยวนเฉียว ใบหน้าเจ้าเป็นตะคริวแล้ว" นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม แล้วนั่งลงบนม้านั่งกลมโดยไม่ถือเรื่องเล็กน้อย

ม้านั่งกลมนั้นอยู่ข้างตัวเนียหยวนเฉียว ถ้าบอกว่าเขายังมีอารมณ์กินต่อ นั่นก็โกหกแล้ว เขาพยายามขยิบเปลือกตา แอบบิ๊บน้ำตนเองถึงสามารถฝืนดึงมุมปากขึ้นได้บ้าง

"ขอถามแม่นาง เจ้าคือผู้บงการจับตัวข้ากับพี่แปดมาที่นี่?"

"ถูกต้องแล้ว"

โธ่เอ๊ย!

หากเขามีโอกาสจะต้องตะบันหน้าเจ้าหนุ่มส่งข้าวนั้นหนักๆ สักที

ถึงกับล้าหลอกเขา บอกเขาว่าเทพธิดาผู้หนึ่งคือผู้ลักพาตัวพวกเขา
ทำเอาเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ที่เตรียมไว้อย่างดีด้วยความเบิกบานใจ
กินข้าวด้วยความเบิกบานใจ ตั้งตารอพี่สาวเทพธิดามาเยี่ยมเขา
ด้วยความเบิกบานใจ...

ช้าเร็ว เขาต้องถูกสตรีทำร้ายจนตายเป็นแน่

นางอ่านสีหน้าที่เขาพยายามกลบเกลื่อนออก ก่อนที่จะกล่าวด้วย
รอยยิ้ม "แสดงว่าสื่อเออร์หลอกอะไรเจ้าเข้าแล้วกระมัง"

เกือบจะโพล่งถามออกไปว่านางกำลังยิ้มอยู่ใช่หรือไม่ ใบหน้าของนาง
ช่างน่าเกลียดเหลือเกิน น่าเกลียดจนกระทั่งนัยน์ตาคู่นั้นของเขาค้างแข็ง
เป็นหิน ยากที่จะเคลื่อนย้ายออกจากใบหน้านาง แต่ก็ยังแยกไม่ออกว่า
ภายใต้รอยแผลเป็นตัดสลับนั้นเผยรอยยิ้มอยู่หรือไม่

เขาพลันยื่นมือออกไป หมายถึงสัมผัสแผลเป็นของนางให้แน่ใจ
ว่าเกิดจากไฟเผาหรือแล่ฟาดกันแน่ ทว่ามันก็เหมือนรอยฟันของกระบี่
อยู่เหมือนกัน...

นางเอียงหน้าหลบเล็กน้อย ด้วยไม่ชอบให้ผู้ใดแตะต้อง

ดวงตาหงส์ของนางใสสว่างมีชีวิตชีวา ในนั้นไม่มีแววเกลียดชังหรือ
อาฆาต นั่นหมายความว่าไม่ได้จับคนมาด้วยความโกรธแค้น

ตั้งแต่พ้นขึ้นมาจากวันนี้เขายังไม่ได้พบพี่แปด เพียงได้ยินชายหนุ่ม
ที่รับผิดชอบเรื่องอาหารเอ่ยถึงพี่แปดว่าอีกฝ่ายสบายดี เขาไม่ได้ผิน
บุกเข้าไปช่วยพี่แปด เพราะมองออกว่าพวกเขาไม่มีเจตนาเป็นศัตรู

แน่นอนด้วยว่าพอได้ยินว่าผู้ที่วางแผนลักพาตัวคือหญิงสาวใจเขา
ก็อ่อนลงครึ่งหนึ่ง กับสตรีแล้ว...เขาจนปัญญา โดยเฉพาะสตรีที่ต้องตา

ในทันทีที่เห็นครั้งแรก

"พูดตามตรง โดยปกติสตรีที่ข้าชอบล้วนอายุมากกว่าข้า และสุดท้ายก็กลายเป็นพี่สะใภ้ข้าไปหมด เจตนาให้ข้าได้แต่มองอยู่ไกลๆ มีอาจหยอกเย้า" เขาพูดขึ้นโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ และยังคงจับจ้องนางไม่ละสายตา

นางตกใจเล็กน้อย แต่ก็ไม่หลบเลี่ยงหัวข้อสนทนา กล่าวด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้าว่า "เจ้าจะบอกอะไร"

"ข้าจะบอกว่าสองวันก่อนข้าแปลกใจที่ความจำของตนเองแย่งลงเรื่อยๆ..." เนี่ยหยวนเฉียวหรือตาลง ไม่มองใบหน้าที่อัปลักษณ์เพียงพอให้เขาตกใจจนหมดสตินี้ต่อไป เพียงกักเก็บแววตาเหมือนเคยรู้จักนางเอาไว้ "เราเคยพบกันใช่หรือไม่"

รอยยิ้มนางแข็งค้างไปในทันที

"ต้องเคยพบแน่ ถูกหรือไม่" เขาดีใจที่เห็นท่าที่ตอบสนองของนาง เป็นการโมโหเล็กน้อย ก่อนจะใช้ฝ่ามือตบหน้าผากตนเอง แล้วเอ่ยว่า "ข้าต้องเคยพบเจ้าแน่ๆ!"

"เจ้าเคยพบข้า จำข้าได้ แต่เขาจำข้าไม่ได้"

เขา?

ในสมองเนี่ยหยวนเฉียวพลันว่างเปล่าไปชั่วขณะ จากนั้นก็นึกขึ้นได้
โธ่เอ๊ย! หรือว่าคนที่นางอยากจับตัวมาไม่ใช่ข้าเนี่ยหยวนเฉียว แต่เป็นพี่แปดผู้ท่องไปทั่วหล้าเพียงลำพังผู้นั้น

"เขาจำข้าไม่ได้ก็ช่าง" นางรีบเรียกสติกลับมา เห็นแววตาของอีกฝ่ายดูประหลาดขึ้นเรื่อยๆ รู้ว่าเขากำลังพยายามรำลึกเรื่องราวต่างๆ

"ข้าไม่มีเจตนาร้ายกับพี่แปดของเจ้า"

"ข้ารู้"

"และข้าก็ให้คนไปบอกคฤหาสน์สกุลเนี่ยแล้วว่าข้าจะเชิญพวกเจ้ามาเป็นแขกสักกระยะหนึ่ง เจ้าไม่ต้องกังวล"

"หา?!" เขายังคงจ้องดวงตาทองสีของนางอย่างพยายามครุ่นคิด ก่อนที่จะหลุดปากกล่าวออกไป "ในเมื่อเจ้าสนใจพี่แปด ก็แปลว่าไม่ใช่โจรจับคนเรียกค่าไถ่ แล้วเจ้าบอกอะไรพวกเขาไป...ทางที่สิบบอกว่าข้านำสงสารขนาดไหน ลำบากมากเพียงใดด้วยเถอะ ข้าไม่ได้โกหกนะ นิ้วมือเรียวดุจด้นหอมของเจ้าถึงแม้จะดงาม แต่ยามจัสกัสดจุดนั้นช่างไร้ความปราณีเหลือเกิน ทำเอาข้ายังเจ็บแปลบอยู่จนวันนี้" เขาเอ่ยร้องทุกข์

คนร้องทุกข์ส่วนใหญ่ มักจะแสดงสีหน้าขุ่นเคือง บิดหน้าบุดเบี้ยว แต่เนี่ยหยวนเฉียวร้องทุกข์กลับเหมือนเด็กน้อยกำลังกระเจ้ากระเอดอย่างยิ่ง

การร้องทุกข์เช่นนี้ดูสนิทสนมเหลือเกิน สนิทสนมจนเกือบจะคิดว่าเวลาเดินย้อนกลับเสียแล้ว...

นางยิ้มพลางถอนใจ

"หากวันเวลาหมุนกลับได้ ไม่แน่ว่าข้าอาจยังคงเป็นเด็กสาวรับใช้ไร้เดียงสาผู้นั้นอยู่" น้ำเสียงของนางอ่อนโยนลง ทว่าจากนั้นก็ปลุกใจกลับมาอีกheimก่อนจะกล่าวอย่างเบิกบาน "ช่างเถอะ วันเวลาย้อนกลับอะไรนั้นข้าไม่อยากจะหรอก" เพราะถ้าเวลาไม่เดินไป นางจะตามหาเนี่ยหยวนเสวียนเจอเช่นในวันนี้ได้อย่างไร

"เนี่ยหยวนเฉียว เจ้าวางใจเถอะ ข้าเร็วข้าก็ต้องส่งเจ้าไปสำนักศึกษา

แน่นอน และถือว่าได้ให้คำตอบกับเนียชือแล้ว" นางรู้ว่าเนียหยวนเฉียวเป็นที่รักใคร่ของเนียชืออย่างมาก

เห็นเนียหยวนเฉียวมองนางนิ่ง กะพริบตาปริบๆ แม้แต่คำพูดของนางก็ไม่ได้ฟัง

"ข้าเห็นรอยยิ้มของเจ้าแล้ว ข้านึกว่าใบหน้าเช่นนี้จะไม่มีการมณเสียอีก" จู่ๆ เขาก็นำมือจับใบหน้าของนาง นางก็หลบหลีกได้โดยไม่ต้องเสียแรงเลยสักนิด

เขาร้องขึ้น "วรุฑ์หยอดเยี่ยม!" มองมาตั้งนาน ถึงพบว่าขณะที่นางพูดไม่ต้องขยับกล้ามเนื้อหน้าเลย

ใบหน้าอัปลักษณ์ของนางไม่ได้เป็นมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากการได้รับบาดเจ็บ ทว่าหน้าด้านซ้ายเหมือนถูกไฟลวก หน้าด้านขวาเหมือนถูกมีดกรีด บางรอยก็ช่างเหมือนรอยแผลถูกผ้าขัด สามารถเอารอยแผลอันน่ากลัวทั้งหมดมารวมอยู่บนใบหน้าเดียวได้เช่นนี้...เบื้องหลังของคนผู้นี้ช่างน่ารันทดจริงๆ

"นี่เป็นหน้ากากหนังมนุษย์กระมัง" เนียหยวนเฉียวพลันพูดขึ้นมา เห็นแวตานั้นยังคงยิ้มอยู่ ถึงแม้ดูจากใบหน้ายังดูไม่ออกก็ตาม

เดิมที่เขาเองก็จำนางไม่ได้ จนกระทั่งสังเกตเห็นเวลานางพูดมักจะคิดไปในทางที่ดี ไม่ตัดพ้อโชคชะตาฟ้าดินแม้แต่บ่อย สตรีประเภทนี้ที่มีความเกี่ยวข้องกับพีแปด เขารู้จักเพียงคนเดียวเท่านั้น

"ข้าควรเรียกเจ้าเช่นไร"

"เรียกข้าว่าเสี่ยวปาเถอะ"

"พีแปด!" เขาแส้มองไปทางประตูห้องพลางร้องขึ้น

นางก็หันมองตามไปโดยไม่รู้ว่า

ตรงประตูว่างเปล่าไร้ผู้ใด ลมหายใจของเนี่ยหยวนเฉียวปะทะใบหน้า นางตอบสนองทันทีที่เงิบโตะให้คว้าโดยลื้มไปชั่วขณะว่า เครื่องเรือนบนเรือทั้งหมดถูกตอกตะปูยึดไว้แน่น สองแขนของเนี่ยหยวนเฉียวโอบเอวบางของนางเอาไว้ทันที

"เนี่ยหยวนเฉียว ปล่อยนะ!" นางจ้องเด็กหนุ่มที่ก้มหน้าก้มตากอดนาง สลัดอย่างไรก็สลัดไม่ออก

"ข้าไม่ปล่อย ไม่ปล่อย!"

"ถ้าไม่ปล่อย จุติจบของเจ้าจะเป็นเช่นไรรู้หรือไม่"

"ข้ายอมถูกเจ้าตีตายก็ไม่ยอมปล่อย ไม่ง่ายเลยกว่าจะหาเจ้าเจอ ข้าจะปล่อยเจ้าโดยง่ายได้อย่างไร"

นางหยุดคิด "เจ้ารู้ว่าข้าคือผู้ใดหรือไม่"

"เหตุใดจะไม่รู้ ข้าชอบหญิงสาวที่อายุมากกว่าข้า ก็เป็นเพราะเจ้า!" ไม่ปล่อย ไม่ปล่อยเด็ดขาด ถ้าปล่อยแล้วผู้ใดจะรู้ว่านางจะเล่นพิเรนทร์อะไรกับเขาหรือไม่

กลิ่นกายของหญิงสาวจะไม่เปลี่ยนแต่กลิ่นกายนางกลับเปลี่ยนไปมาก แม้แต่การแต่งกายของนางก็ไม่เหมือนเดิม จะต้องเป็นผู้ใดคอยเตรียมทุกอย่างให้เบื้องหลังนางเป็นแน่

"ประจบสอพลอเกินไป ถ้าเจ้าจำข้าได้จริง ก็น่าจะรู้ว่าข้าไม่ชอบให้ผู้ใดเข้าใกล้ตัวข้า"

"ข้า...ข้าจำได้ ถึงแม้ข้ายังเด็ก ถึงแม้ข้าจะจากหอหยั่งชินกลับบ้านเดิม ที่หนานจิง ข้าก็ไม่เคยลื้มเจ้า ได้พี่สาว ข้าจะปล่อย แต่เจ้าต้องสัญญา

ไม่ว่าจะโกรธแค้นอะไรที่แปด ก็อย่ามาลงที่ข้า หรือถ้าข้าไม่ทันระวังทำให้ เจ้าโกรธ เจ้าก็ห้ามรังแกข้า" เขาพูดด้วยความตื่นเต้น

มีคนประเภทหนึ่ง ชวนให้ทั้งรักทั้งหวั่นกลัวในเวลาเดียวกัน นอกจากนางแล้วจะเป็นผู้ใดไปไม่ได้ มิน่าที่แปดที่นิสัยดีเพียงนี้จะ ผูกความแค้นได้อย่างไร ที่แท้ก็คือนาง

"ได้ ข้าสัญญา" นางตอบอย่างไม่ค่อยสบายอารมณ์

"ไม่ยังไม่พอ! ข้าจะให้เจ้าใช้ที่แปดสาบาน ต่อให้นาคด่าล่วงเกินเจ้า ตรงไหน เจ้าก็ต้องเห็นแก่หน้าแปด ให้โอกาสข้าได้ถอนความผิด ไม่เช่นนั้น ต่อให้เจ้าฆ่าข้าในฝ่ามือเดียว ข้าก็ไม่ปล่อยเด็ดขาด!"

นางกลอกตา กำลังจะตอบตกลง สื่ออีหลางก็ถือตะเกียบใหม่ เดินเข้าประตูมา พอเห็นภาพตรงหน้าก็ร้องขึ้นเสียงดัง

"เนี่ยหยวนเฉียว เจ้ากล้ารังแกนาง?" ในสมองผุดภาพที่คนทั่วไป ลือกันว่าสกุลเฉียวมี 'เจ้าหนู่มลามก' ขึ้นทันที

อารมณ์โมโหคุกรุ่นขึ้น ในขณะที่บึ้งไปข้างหน้า มือหนึ่งก็คว้าคอ ด้านหลังของเนี่ยหยวนเฉียว มือซ้ายอาศัยจังหวะนี้ฟาดไปที่สะบักของเขา

แต่การตอบสนองของนางไวกว่า เอาตัวมาขวางหมัดหนักของเขา เอาไว้ นิ้วมือทั้งห้าคว้ามือเขาสะบัดออกไป สลายพลังยุทธ์ไปกว่าครึ่ง

"สื่ออีหลาง! เจ้าโมโหจนลืมญาติพี่น้องแล้วหรือ" นางตะคอก

ในช่วงวิปริตานั้น พวกเขาประมือแลกหมัดกัน เนี่ยหยวนเฉียว มองเห็นแค่ครึ่งหนึ่ง ตอบสนองไม่ทันเลย ได้ยินเสียงร้องตะโกนของนาง ลอยเข้ามาทางข้างหู นึกถึงหลังจากที่ถูกจับตัวขึ้นเรือ นอกจากนาง บนเรือก็มีเพียงสื่อเออร์ที่ส่งข่าวให้เขากับสื่ออีหลางตรงหน้า

ถ้าเขาจำไม่ผิด พี่สี่เคยบอกเขาว่าคนที่อยู่กับนางคือพี่น้องสกุลเนี่ย...

"หา?! หรือว่าเจ้าก็คือพี่สี่บเอ็ดที่ชะตาอาภัพสุดแสน ผีกรวยฤทธิ์ไปได้ครึ่งทางหนีออกมาก็ถูกจับกลับไปอีก ต่อมาถูกซ้อมจนทนไม่ไหว แม้แต่อาหารค้ำในคืนส่งท้ายปีก็ไม่สามารถกลับมากินพร้อมหน้าพร้อมตา กับครอบครัวได้ ดึกคืนเที่ยงคืนเขียนจดหมายด้วยเลือดส่งนกพิราบมาขอร้องให้พี่สามช่วย แต่นกบินมาถึงสกุลเนี่ยเหลือเพียงแค่ตัวเดียวตัวอื่นๆ ทั้งหมดถูกยิงตก ช่างน่าสงสารยิ่งนัก ขนาดข้าซึ่งปกติไม่เจ็บปวดใจเพื่อชายใด ยังอดไม่ได้ที่จะน้ำตาไหลให้หยดสองหยดตอนกินอาหารค้ำในคืนส่งท้ายปี" เขาพูดจบภายในรวดเดียว ทำเอาสีหน้าของสี่อึ้งลง ทั้งอายทั้งโมโห อย่างกับอยากจะบีบคอเจ้าเด็กบ้าตรงหน้าให้ตายทั้งเป็น

"ที่แท้ยังหลุดรอดไปได้ตัวหนึ่งหรือนี่" นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม

"อาจารย์ ท่าน...ท่านต้องเชื่อข้า ข้าก็แค่รายงานว่าสบายดีเท่านั้น..."

"ข้าไม่ได้ว่าอะไรเจ้าสักหน่อย จะตื่นเต้นตกใจไปโย"

เนี่ยหยวนเจียวมองเนี่ยสี่อี่* ไม่ละสายตา แล้วเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย

"เจ้า...เป็นพี่สี่บเอ็ดของข้าจริงหรือ ได้ยินว่านัยน์ตาของพี่สี่บเอ็ดข้าเป็นตาแมว ยามราตรียังสามารถมองเห็นคนที่อยู่ออกไปเป็นพันลี้ได้อย่างชัดเจน เหตุใดนัยน์ตาเจ้าถึงเป็นสีดำล่ะ"

"ไม่ใช่เรื่องของเจ้า!" เนี่ยสี่อี่ติดัง เขาเกลียดที่สุดในชีวิตกับการมีคนพูดถึงนัยน์ตาแปลกแตกต่างของเขา โดยเฉพาะเจ้าหนุ่มลามกที่ทำให้เขารู้สึกรังเกียจผู้นี้ "ตอนที่เจ้าควรสนใจคือจะร่วมมือกับแผนร้าย

* เนี่ยสี่อี่ หมายถึงบุตรชายลำดับที่สิบเอ็ดของสกุลเนี่ย

ของนางอย่างไร...ไม่สิ ข้าหมายถึงแผนการ!"

"ร่วม...ร่วมมือ?" ก็ไฉนละสิ ถ้าไม่ต้องการความร่วมมือจากเขานางจะยอมรับสารภาพง่าย ๆ เช่นนี้ได้อย่างไร

จบกัน แยกแล้ว พี่ที่ท่านฝากผิดคนจริงๆ ฝากผู้ใดไปส่งข้าก็ได้ เหตุใดต้องเป็นพี่แปดด้วยนะ

หนังสือระเนียบหยวนเฉียวซาไปหมด ช่วงเวลานั้นรู้สึกว่างๆ ไร้ผล ปีนี้ช่างหนาวเย็นเสียเหลือเกิน...

แม่น้ำยามย่ำราตรีช่างน่ากลัวจริงๆ

เนียบหยวนเฉียวเดินเลียบบนดาดฟ้าเรือรอบหนึ่งพลางมองไกลออกไปด้านนอก เป็นแผ่นฟ้ามืดดำสนิท รวากับท้องฟ้าและผืนดินผืนสวนรวมเป็นสีเดียวกัน ทั้งเรือลำนี้อ้างว้างเพียงลำพัง

เขาเป็นเปิดแล้ง* อย่าว่าแต่ว่ายน้ำไม่เป็นเลย ขนาดกระโดดลงแม่น้ำให้ว่ายไปทางไหนเขาก็ยังไม่วู้ ความรู้สึกไร้ความสามารถเช่นนี้ไม่เคยมีมานานแล้ว

"พี่...พี่แปด"

น้ำเสียงตัดพ้อที่ฟังแล้วคั่นหูดังขึ้น เนียบหยวนเฉียวรีบหันมาทันที พลางกล่าวด้วยความดีใจ "หยวนเฉียว พวกเขาปล่อยเจ้าออกมาแล้วหรือ"

"ใช่ ก็แค่เรือลำเดียว ข้าจะไปไหนได้ นางมีใจกลัวว่าข้าจะอดสู จึงปล่อยข้า ทว่านางบอกว่าข้ายังเป็นตัวประกัน พี่แปด ท่านคงเข้าใจใช่หรือไม่ คำว่าตัวประกันก็คือถ้าท่านทำให้นางไม่พอใจ ข้าจะเป็นคน

* เปิดแล้ง เดิมหมายถึงเปิดที่ถูกเลี้ยงแต่บนบก ไม่ให้สัมผัสน้ำ ภายหลังใช้เปรียบเปรยถึงคนที่กลัวการลงน้ำ ว่ายน้ำไม่เป็น

รับเคราะห์นั้นแทนท่าน"

"พีแปดทำให้เจ้าเดือดร้อนแล้ว" เนี่ยยวนเสวียนกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน เห็นเนี่ยยวนเฉียวทอดถอนใจ รู้ว่าเขาเป็นคนกระฉับกระเฉง มีชีวิตชีวา ยากที่จะทนรับการถูกควบคุมเช่นนี้ได้

"ไม่เป็นไร ขอเพียงท่านทำตามความต้องการของนาง บทสรุปของข้าก็ไม่น่าสมเพศแล้ว" เขาพลอยถามไปตามเหตุการณ์ "พีแปด ท่านกับนาง... มีความแค้นอันใดกันแน่"

"นางไม่ยอมบอก ข้าเองก็ยังไม่ออก"

"หา? นางยังไม่ได้บอกอีกหรือ"

เนี่ยยวนเสวียนเห็นเขาตกใจ จึงถามขึ้น "นางบอกเจ้าหรือ หยวนเฉียว เจ้าอย่าปิดบังข้า บอกข้ามาตามตรง ข้าผิดต่อนางตรงไหนกันแน่"

เนี่ยยวนเฉียวกะพริบตาทีหนึ่ง ลังเลเล็กน้อย แล้วจึงเอ่ยขึ้น

"พีแปด แม้แต่ความทรงจำสักเพียงนิดท่านก็ไม่มีจริง ๆ หรือ" เห็นเขาส่ายหน้า เนี่ยยวนเฉียวเห็นท่าไม่ดีจึงชี้ชวน "หรือว่าแต่ไหนแต่ไร พีแปดไม่เคยยั่วโทสะสตรีเลย"

"หยวนเฉียว เจ้ารู้หรือว่านางเป็นผู้ใด"

"ไม่ ๆ ๆ ข้าจะรู้ได้อย่างไรละ" ทหารกองหน้าเป็นไม่ง่ายเลยจริงๆ ประจวบเหมาะพอดีที่เขาไม่ต้องไปส่งนักศึกษาเป็นการชั่วคราว แต่ก็ทนเห็นพีแปดถูกนางแก้งเล่นไม่ได้ แฮ่อ จะว่าให้ถึงที่สุด เขาก็ยังเป็นพีแปดที่ทำให้รู้สึกลำเอียง "พีแปด ข้ารู้แค่ว่าชื่อเล่นของนางคือเสี่ยวปา ท่านก็เป็นคนลำดับที่แปด คนหนึ่งเหล่าปา* คนหนึ่งเสี่ยวปา เหล่าปา

* ในภาษาจีน คำว่า 'เหล่า' เมื่อวางหน้าตัวเลขจะหมายถึงลำดับในครอบครัว 'เหล่าปา' คือลูกคนที่แปด ส่วนคำว่า 'เสี่ยว' โดยมากมักใช้นำหน้าชื่อเด็กหรือผู้หญิงเพื่อให้ฟังน่าเอ็นดู ในที่นี้ 'เสี่ยวปา' จึงตั้งล้อไปกับ 'เหล่าปา'

กับเสียเวลา อะไรจะบังเอิญเช่นนี้ ฎุกใหม่ ในโลกนี้ คนที่เป็นลำดับที่แปด มีไม่มากนักหรอก"

เนี่ยยวนเสวียนตกใจ "บังเอิญมาก หยวนเฉียว ตาเจ้าติดอะไร สกปรกหรือ เหตุใดจึงขยิบตาให้ข้าตลอด"

เจ้าพี่แปดทีม

เขาแอบถอนหายใจ "พี่แปด อายุนางดูเหมือนกันมากแล้ว ข้าแอบถาม ศิษย์ของนางยังตกใจ นางอายุเท่ากับท่านเลย"

เนี่ยหยวนเฉียวพูดไม่มีหัวไม่มีท้าย เนี่ยยวนเสวียนจึงกล่าวว่า "อายุของนางเกี่ยวอะไรกับข้า หยวนเฉียว ตาของเจ้าเจ็บใช่หรือไม่ ลมแม่น้ำพัดจนรู้สึกไม่สบายใช่หรือไม่"

เนี่ยหยวนเฉียวได้ยืนดั่งนั้นแทบเป็นลมล้มพับ เขาจ้องเนี่ยยวนเสวียน แล้วพูด "พี่แปด ท่านสมองทื่อหรือไร! ข้าขยิบตาทหมายถึงบอกท่าน เป็นนัย เข้าใจหรือไม่ นางคือ...คือ...คือ...นางอัปลักษณ์ แต่นางยิ้มแล้ว น่ารักมาก ข้าชอบนาง หญิงสาวที่ข้าชอบจะไม่มีทางแยกไปสักเท่าไร พี่แปด หากท่านไม่เอา ข้าเอานะ!"

คำพูดของเขาสับสนไปหมด เนี่ยยวนเสวียนไม่ได้สับสน เพียงมอง ว่าเขาคงสติเลอะเลือนไปชั่วครู่

ก็ถูก เป็นครั้งแรกที่ถูกลักพาตัว หยวนเฉียวไม่ตกใจถึงจะแปลก

"ข้าไม่ได้สนใจนางเลยสักนิด ไม่ต้องพูดถึงว่าเอาหรือไม่เอา"

เนี่ยยวนเสวียนขยี้ศรัทธาของอีกฝ่ายก่อนที่จะกล่าวอย่างอ่อนโยน "เจ้า ไม่ต้องกลัว ไม่ว่าเรื่องอะไรข้าจะรับหน้าเอง และนางก็ต้องการแก้แค้นข้า มีโอกาสเมื่อไรข้าจะให้นางปล่อยเจ้าก่อน" เม็ดฝนละเอียดเริ่มโปรยปราย

ลงมา เขาพูดต่อว่า "อย่าอยู่บนนี้นานนักเลย เดี่ยวจะเป็นหวัดเอา"

"เฮอะ ข้าถูกขังอยู่ในห้องจนเกือบจะสำรอกและอุดอุ้งตายอยู่แล้ว
ข้าอยากสูดอากาศอยู่ที่นี้มากกว่า!"

เนี่ยยวนเสวียนไม่ถือสาคำพูดกระแทกกระทั้นของเขา

"ถ้าอย่างนั้นข้าจะไปเอาร่มให้"

"เจ้าพี่แปดหนอนหนังสือ สมอทิม ข้าพูดไปตั้งเยอะเขายังไม่เข้าใจ
อีกหรือ ไม่คิดบ้างเลยว่าข้าปกป้องท่านขนาดไหน ข้าสู้สุดสัฬพยายาม
บอกท่านเป็นนัย ชี!" เนี่ยยวนเฉียวมองจ้องเงาหลังของอีกฝ่าย รู้สึกโมโห
จนเหนียว จึงพลันหลุดนึ่งยอลงไปกับพื้นดาดฟ้าเรือ

นางให้เขามาอยู่เป็นเพื่อนพี่แปด โดยหลักคือกลัวว่าพี่แปดจะ
เป็นห่วงเขา เขาก็มา และด้วยความเป็นญาติสนิท จึงยอมเสี่ยงอันตราย
พูดบอกเขาเป็นนัย เขาก็ยังไม่เข้าใจอีกหรือ

"คงไม่กระมัง ก็เพราะพี่แปดเป็นคนละเอียดอ่อนเอาใจใส่ ไม่ว่า
เรื่องอะไรก็คิดอย่างรอบคอบ ดังนั้นจึงมีแต่คนถูกชะตาเช่นนี้ คราวก่อน
อาจารย์ที่สำนักศึกษาของเขายังฝากส่งจดหมายกลับบ้านเกิดให้พวกเรา
โน้มน้าวพี่แปดว่ามีคนยินดียกบุตรสาวให้แต่งงานกับเขา ไม่ว่าภายใต้
หน้ากากจะเป็นรูปโฉมเช่นใด เขาจะไม่เข้าใจความนัยที่ข้าสื่ออย่าง
เข้าใจง่ายที่สุดนี้ได้อย่างไร" ในขณะที่เนี่ยยวนเฉียวกำลังปวดหัว
อย่างหนัก ก็พลันนึกถึงความรู้สึกนึกคิดของพี่สี่ที่มีต่อพี่แปด

'พี่แปดของเจ้าเป็นคนดี แต่ระดับความดีของเขาแตกต่างกันไป
ตามบุคคล โดยเฉพาะสตรีซึ่งดีเกินไปจะก่อความยุ่งยากให้กับตัวหน้าตาเขา
ไม่หล่อเหลา แต่โลกนี้ก็ย่อมต้องมีสตรีผู้ฉลาดอยู่บ้างที่มองจิตใจไม่มอง

หน้าตา เขากำลังปกป้องตนเอง กับสตรีแล้วเขาทำได้ถึงขั้นมองแต่ทำเป็น
ไม่เห็นได้'

ตอนนั้นเขาถามพี่สี่ว่าเพราะอะไร พี่สี่ตอบเพียงว่าเขายังอายุน้อย
โตขึ้นจะเข้าใจเอง

ตอนนี้เขาโตแล้ว แต่...มันเพราะอะไรล่ะ...

"ข้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี!" เขารำร้อง

ยามนี้ฝนยังตกหนักขึ้น ทว่าเนี่ยวนเสวียนก็ยังไม่กลับมาสักที

5

ทางเดินมืดสนิทไม่มีแสงเทียนใดๆ เนี่ยยวนเสวียนเดินคลำทางไป
เดิมคิดว่าจะไปขอร่มจากนางหรือไม่กี่ชายหนุ่มสองคนนั้น ใครจะรู้ว่า
เดินมาตั้งนาน ก็ยังไม่พบผู้ใดเลย

"นั่นใครนะ"

เขาได้ยินเสียงก่อนจะมองอย่างถี่ถ้วน และเห็นแสงเทียนอ่อนเบา
ส่องออกมาจากด้านล่างของสองห้องโดยสารเรือตรงหน้า เขารีบเอ่ยขึ้น

"แม่นางเสียวปา ข้าอยากขอขอยืมร่ม"

"ร่ม? ข้างนอกฝนตกหรือ เจ้ายังมีแกลใจผ่อนคลายอารมณ์
บนดาดฟ้าอีกหรือ ก็ดี เช่นนั้นเข้าไปเดินเป็นเพื่อน"

"ไม่ต้อง แม่นางเสียวปา ข้าเพียงอยากคุยความหลังกับน้องชาย
ร่ม...ไม่ต้องแล้วก็ได้ ข้าขอตัวก่อน"

"พูดอีกทีก็คือเจ้ากำลังตำหนิที่ข้าชังน้องชายเจ้าไว้นาน จึงไม่อยาก

ให้เข้าไปปรบกวณพวกเจ้าสินะ ก็ได้เข้าไปก็ได้ ถ้าเจ้าต้องการร่วมก็เข้ามา
หยิบเองก็แล้วกัน"

"ห้องนอนสตรี จะให้ชายใดล่วงล้ำได้อย่างไร"

"ชักช้าอืดอาดจริงๆ ข้ายังไม่หลับเสียหน่อย เจ้าเข้ามาหยิบไปได้
ไม่อย่างนั้นเจ้าโดนลมหนาวก็ช่าง แต่ถ้าน้องสืบทอดของเจ้าเป็นหวัด
ความผิดของเจ้า...ก็ยิ่งทับถมมากขึ้น"

เดิมทีเนี่ยวนเสวียนจะไปแล้ว แต่พอนึกถึงหยวนเฉียวจึงทำได้
เพียงเดินไปผลักประตูเปิดออกช้าๆ และเปิดประตูทิ้งไว้เช่นนั้น ก่อนจะ
กล่าวขึ้น

"แม่นางเสียวปา เจ้าจะลำบากเช่นนี้ไปใย ไม่สนทนากับกระเจ้า
หรือเจ้าจะขังพวกเราไว้บนเรือตลอดไป"

"เจ้าเรียกข้าแม่นางนั้นแม่นางนี้เช่นนี้ ข้ากลัวพัวพันเลยว่าแม้แต่
ชื่อเล่นข้ามีที่มาอย่างไร เจ้าก็ไม่สนใจอยากรู้"

เขาไม่สนใจแน่นอน อย่างเดียวที่เขาสนใจก็คืออยากรู้ว่าเขาติดหนี้
อะไรนางกันแน่ เมื่อใดนางถึงจะปล่อยเขาลงจากเรือสักที

"นั่น ร่มอยู่ทางซ้ายมือของเจ้า หยิบไปได้เลย"

เนี่ยวนเสวียนก้มหน้าลงมอง ก็เห็นร่มกระดาษเคลือบน้ำมัน
วาดเป็นภาพบรรยากาศฤดูใบไม้ร่วงวางอยู่คันหนึ่ง เมื่อหยิบมันมาแล้ว
ก็เงยหน้าตรงกำลังจะกล่าวขอบคุณอย่างสุภาพ ทว่ากลับเห็นนาง...

เขาพลันเซถลาไปสองสามก้าว คิดจะวิ่งออกจากประตูห้อง กลับมี
เสียงตึงตังขึ้นจากการที่ไหล่ขวาของเขาชนบานประตูก่อนที่บานประตู
จะปิดลงโดยทันใด

นางเผยยิ้มเล็กน้อย "เนี่ยยวนเสวียน ดูเจ้าลนลานเข้า ทำเป็นกระต่ายตื่นตูมไปได้"

เขาเบนสายตาดูด้วยความยากลำบาก "เจ้า...เจ้าช่างไม่รู้จักระดากาย!"

"ข้ารู้จักกระดากายดี ถ้าเจ้าสังเกตดีๆ ข้าก็น้ำแดงนะ"

"เหลวไหล! แม่นางเสวปา เจ้าต้องการล้างแค้นข้า ไม่เห็นจำเป็นต้องทำลายชื่อเสียงเกียรติยศตนเอง!"

นางยิ้มก่อนที่จะกระโดดขึ้นมาจากอ่างอาบน้ำ แล้วก้าวข้าๆ เดินเข้ามาใกล้เขา "นิสัยของเจ้าช่างจริงจัง ทำให้อดอยากจะรังแกเจ้าไม่ได้!"

สองฝ่ามืออ่อนนุ่มสัมผัสที่หน้าอกของเขาเบาๆ เขาหันมองนางด้วยความโกรธตามสัญชาตญาณ เมื่อเห็นว่าเสื้อผ้าของนางไม่เรียบร้อยเผยให้เห็นลำคอขาวนวลเนียนก็รีบผลักนางออกทันที

"เจ้า...เกลียดข้า แล้วโยต้องลำบากป็นปีทำลายตนเอง!"

"ข้าเคยพูดหรือว่าข้าเกลียดเจ้า เนี่ยยวนเสวียน ข้าออกจะชอบเจ้าอย่างมากโข อย่างไรก็ตามเราต่างอุปนิสัยเหมือนกัน ก็จับคู่กันเลยสิ้นเรื่อง" นางหัวเราะคิกคัก

"ข้าไม่ได้มีใจต่อเจ้า จะพูดอะไรเรื่องขึ้นใจ! แม่นางเสวปา พอฟ้าสว่างเจ้าเอาเรือเทียบฝั่ง ข้าจะไม่บอกเรื่องที่เจ้าลักพาตัวข้ากับผู้ใด แม้แต่จนกว่าการข้าก็จะไม่ไปฟ้อง"

"เสวปาๆ เจ้ารู้หรือไม่เหตุใดข้าชื่อเสวปา ตั้งแต่ต้นจนจบ เจ้าไม่สนใจข้าเลยสักนิด แต่ข้ากลับทุ่มเทใจให้เจ้าทุกวิถีทาง"

ความดุดันในน้ำเสียงของนางทำให้เขาหันสายตากลับมาโดย

ไม่รู้ตัว สองนัยน์ตาของนางจ้องเขม็งที่เขา นัยน์ตาดำเผยให้เห็นแววตา
แน่วแน่เด็ดขาด ดูท่าจะ...รอดตัวยากเสียแล้ว

เพียงแต่...พอมองใกล้ๆ ก็พลันรู้สึกว้าวตาทองนางนั้นคุ้นเคยมาก

"อี" ไม่ตอบแปลว่าปฏิเสธ เช่นนั้นข้าจะทำสิ่งที่ไม่อาจแก้ไขได้ละนะ..."

"แม่นางเลอะเลือนแล้ว พุดเรื่องเหลวไหลเหล่านี้ออกมาได้!"

เขาดำหนิ เพิ่งเคยพบสตรีไม่ยังคิดเช่นนี้เป็นครั้งแรก

นางยิ้มเผยให้เห็นฟันเรียงสวย แล้วกล่าวขึ้น "ท่านอาจารย์หัวโบราณ
ชอบพุดแต่หลักการปลอมๆ" พุดจบ นางก็ปิดปากหัวเราะออกเสียง
"เราสองคนช่างเข้ากันจริงๆ ข้าอายุไม่น้อยแล้ว ถ้ายังไม่แต่งงานอีก ก็ไม่มี
ผู้ใดเอาแล้ว"

เสียงหัวเราะของนางยังคงเสียดแทงหู เขาหรีดตาลงเล็กน้อย นึกถึง
เมื่อครั้งที่หยวนเจี๋ยพุดถึงว่านางอายุเท่ากับเขา

ไม่เหมือนเลย! นางเหมือนเด็กน้อยซุกซนคนหนึ่ง ไม่เหมือน
หญิงสาวที่ยังไม่ได้ออกรือนวัยยี่สิบห้าปีเลยสักนิด

"หนึ่ง สอง สาม เห็นข้าเปลือยกาย เจ้าก็ต้องรับผิดชอบ" จู่ๆ นางก็
ยิ้มขึ้นมา

เขาได้ยินดังนั้น หางตาเพียงทันทแลเห็นนางลงมือถอดเสื้อ ก็รีบ
ผลักรางออกทันที ก่อนที่จะหมุนตัวหลบเสียง

ข้างหลังมีเสียงหัวเราะเสียงต่ำดังมาตลอด เขายังคิดก็ยังโมโห แต่
ไม่อยากหันกลับไป เพราะถ้าหันกลับไป ก็คงไม่มีทางหวนคืนได้จริงๆ แล้ว

เขาไปหาเรื่องดาวพิฆาตน้อยผู้นี้มาจากที่ใดกันแน่ เขาความจำ
ดีมาก บทความเมื่อสองสามปีก่อนก็ยังสามารถท่องได้อย่างลื่นไหล

จะลืมหึงสาวผู้หนึ่งที่เคยผูกความแค้นด้วยได้อย่างไรกัน

หรือว่า ไม่ใช่ความแค้น

เขาหรีตาคีหนึ่ง มองออกไปเห็นสีดำด้านนอกไม่มีขอบเขต
ลมหนาววูบหนึ่งพัดเข้ามา กระทั่งเขาก็กังแทบจะอดที่จะร้องบอกหนาว
ไม่ไหว

"แม่นาง โปรดให้เกียรติตนเองด้วย รีบสวมเสื้อผ้าเถอะ"

"ข้าไม่หนาว จะสวมด้วยเหตุใด"

เขาได้ยืงก็หันหน้ากลับมา เห็นนางถอดเสื้อชั้นนอกแล้วด้านใน
ยังมีเสื้อบางอีกตัวหนึ่ง จึงไม่นับว่าเสียมารยาทมาก

"เจ้า..." อารมณ์โมโหพุ่งขึ้นมาที่ลำคอ "เจ้าแก่งข้า?"

"ข้าไม่ได้แก่งเจ้า เพียงแต่เห็นเจ้าหัวโบราณจนข้าทนไม่ไหว
เลยหยอกเล่นนิดหน่อยเท่านั้น"

"เจ้านี่ช่าง..."

"เกินเยียวยา ข้ารู้ เอาเถอะ เห็นเจ้าโกรธ ข้าขอโทษก็ได้" นัยน์ตา
ของนางเคลื่อนไปทางขวาเล็กน้อย ผืนสำรวจมรอยยิ้ม

ปากไม่ตรงกับใจ!

หากนางขอโทษด้วยใจจริง คงไม่กลอกตาให้วุ่นวายเช่นนี้

จับพลั้นนั้นเองราวกับมีแสงสว่างวาบขึ้นในหัวของเขา

เมื่อครู่เขา...กำลังคิดเหลวไหลอะไรกัน

นางป้องปากอดไม่ไหวหัวเราะออกมา หัวเราะจนตาโค้ง หางตาหงส์
ของนางถูกรอยแผลเป็นบิดเปื้อนจนแยกเค้าเดิมไม่ออก...แต่...แต่นั้น...

เป็นไปได้หรือ!

เป็นไปได้ยังไง!

เหตุใดจึงนึกไม่ถึงนะ หญิงสาวเพียงคนเดียวที่จะสามารถมีความแค้นกับเขาได้...หญิงสาวผู้นั้นถูกทอดทิ้งมานานมาก นานจนซ่อนฝังอยู่ส่วนลึกในใจเขามานานนับสิบปี และถูกนึกถึงขึ้นมาบ่อยมาก

เลียนยาง...

บริเวณหน้าอกบีบรัดแน่นขึ้นทันทีราวกับความรู้สึกเก่าๆ ถูกสาปให้กลับฟื้นคืน เขาปล่อยมือที่จับรั้วโดยไม่รู้ตัว

"เนี่ยยวนเสวียน เจ้าเป็นอะไรไป" นางถามด้วยความเป็นห่วง

ทันใดนั้นเขาจับมือนางแน่น ฝ่ามือของนางเป็นผิวด้าน ไม่ถือว่าอ่อนนุ่ม แสดงให้เห็นว่านอกจากฝึกวรยุทธ์แล้ว ก็ไม่ได้มีเรือนร่างล้ำค่าอะไร "เจ้า...เจ้า...พลังยุทธ์ของเจ้าดีจริง" เขากล่าวออกมา "อายุยังน้อยก็มีฝีมือถึงเพียงนี้ เป็นชาวยุทธ์ใช่หรือไม่"

"ข้าไม่สนใจเรื่องยุทธภพเลยสักนิด"

"อาจารย์ของเจ้าจะต้องไม่ใช่คนธรรมดา"

"เขาเป็นเพียงคนธรรมดาเท่านั้น ทำไมหรือ เจ้าไม่สนใจในตัวข้าสักนิดเลยไม่ใช่หรือ" นางพูดด้วยรอยยิ้ม เห็นเขายังคงจับมือนางแน่น ไม่ปล่อย อยากจะลอบดึงมือกลับเสียๆ แต่เขาก็ยังไม่มีแววจะยอมปล่อย

หากนางคิดจะสลัดเขานั้นง่ายมาก เพียงแต่รู้สึกประหลาดใจที่เขาซึ่งเป็นคนหัวโบราณเป็นฝ่ายจับมือนางเช่นนั้น

"มีทราบนามของท่านอาจารย์เจ้า..."

นางมองเขาครู่หนึ่ง ลูกนัยน์ตาเคลื่อนไปทางขวาช้าๆ โดยไม่รู้ตัว ก่อนจะพูดขึ้นอย่างไม่ค่อยมั่นใจ

"อาจารย์ไม่ชอบให้ข้าเปิดเผยชื่อ"

ในคืนไร้พระจันทร์ อากาศหนาวเย็นลอดผ่านบานหน้าต่างเข้ามา พลอยทำให้แขนขาเขาแข็งชา

เมื่อครู่เขาไม่ได้ตาฝาดจริงๆ แต่เป็น...ท่าทางของนางที่ช่าง...คั่นต้ายิ่ง
สวรรค์!

เป็นนางไปได้อย่างไร เป็นไปได้อย่างไรกัน!

"เจ้าหนาวหรือ" นางถ่มมือของเขา เหยหน้าเผยรอยยิ้มหยอกเย้าเขา
"ให้อุ่นบนกายข้าทำให้เจ้าอบอุ่น ดีหรือไม่"

คำพูดของนางช่างปลุกเร้า หากเป็นก่อนหน้านี้อาจต้องโมโหที่นาง
ไม่รู้จักหนักเบา แต่ตอนนี้...

เสียวปลา เสียวปลา ที่แห้ววนเฉียวบอกเขาเป็นนัยมาตลอด เป็น
หญิงสาวที่เกิดวันเดือนปีเดียวกับเขา นาง...มาตามหาเขาอีกครั้ง

เพื่ออะไรกัน

หางตาเหลือบเห็นนอกหน้าต่างมีคนซ่อนตัวลอบมองอยู่หลังเสาเรือน
นั่นคือเนี้ยหยวนเฉียวและเด็กหนุ่มสองคนนั้น เด็กหนุ่มสองคนนั้นที่
มากับนางเป็นผู้ใดกัน

สิบปีที่ผ่านมา เขาไม่รับรู้และไม่ถาม คนที่บ้านก็ไม่มีผู้ใดบอกว่า
นางอยู่ที่ไหน เขาเจตนาหลบเลี่ยงทุกสิ่งเกี่ยวกับนาง จนกระทั่งวันนี้
ยามนี้รู้สึกถึงสารพัดความรู้สึกตักทายในใจราวกับหินก้อนใหญ่ทับตัว
บอกไม่ถูกว่าเป็นความดีใจหรือเศร้าใจมากกว่ากัน

"เนี้ยหยวนเสวียน เจ้าไม่ตอบข้าเพราะเขินอายหรือ" นางไม่สังเกต
ว่าเขาผิดแผกไป ยังคงแสดงรอยยิ้มเย้าหยอกเขาต่อ "ไม่ตอบหรือ เช่นนั้น

ข้าจะถอดเสื้อให้เจ้าดูอีกครั้ง เจ้าลองเดาสิว่าข้างในยังมีเสื้ออีกชั้น หรือเป็นเสื้อชั้นในหนึ่ง สอง สาม ข้าถอดละนะ!"

"อย่า!" เขาร้องตะโกน ขณะเดียวกันก็ดึงหน้าต่างปิดลง กันไม่ให้ คนข้างนอกกลอบมองเข้ามาได้

นางตกใจเสียงตะโกนของเขา และก็ประหลาดใจมากที่คราวนี้ เขาไม่หันหน้าหนี แต่กลับจ้องตรงที่เรือนร่างของนาง

นางหัวเราะแห้งๆ ก่อนที่จะดึงเสื้อที่ถอดลงครึ่งหนึ่งแล้วกลับขึ้นมา ไขหน้าภายใต้แผลเป็นน่าเกลียดนั้นค่อยๆ แดงเรื่อ นางพูดอุบอปปอยู่ในคอ "คราวนี้เจ้าเห็นทั้งหมดของข้าเข้าจริง ๆ แล้ว"

"เหตุใดเสียงของเจ้าเปลี่ยนไป" เขาถามด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

"หา?! ข้า...เสียงของข้าเดิมก็เป็นเช่นนี้ สองวันมานี้ข้าก็นับว่าพูด ไม่น้อย เหตุใดเจ้าไม่เห็นสังเกต"

ใบหน้าของนาง เสียงของนางเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นคนแปลกหน้า แต่อุปนิสัยดีอันซุกซนนั้นไม่เปลี่ยน

เนี่ยยวนเสวียนก้าวไปข้างหน้าในฉับพลัน อาศัยจังหวะที่นางหลบ ไม่ทันเฝ้าเข้ากอดนางแน่น

เขามันโง่ ต่อให้นางเปลี่ยนไปเพียงใด เขาก็ควรจะจำนางได้ตั้งแต่แรก ต้องโทษที่เขาไม่เคยมองนางตรงๆ เลย...

"เนี่ยยวนเสวียน เจ้าเป็นอะไรไป" แม้นางอยากจะรังแกเขา แต่กลับ รู้สึกว่าตนเองถูกรังแกแทน "เจ้ากอดข้าโดยไม่สนหลักการชายหญิง ห้ามใกล้ชิดเช่นนั้น เจ้าต้องรับผิดชอบนะ"

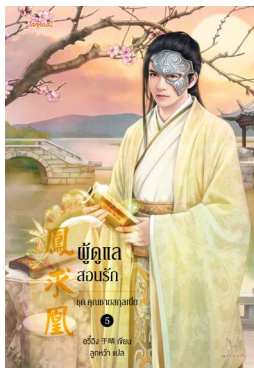
หากต้องรับผิดชอบ เขาก็รับตั้งนานแล้ว ยังจะรอถึงตอนไหนหรือ

เขาคิดมาตลอดว่าในใจตนเองนั้นว่างเปล่าไม่เคยมีผู้ใดอยู่ภายใน
ตอนนี้ได้พบนางถึงรู้ว่าสิบปีที่ผ่านมาภายในใจไม่ได้ว่างเปล่า แต่กลับ
มีคนคนหนึ่งพำนักอยู่มาตลอด

เขาหลับตาลง ขบฟันเอาไว้ เพื่ออำพรางความตื่นเต้นยินดีในใจ
นาง...มาหาเขาแล้วในที่สุด

"เนี่ยวนเสวียน ถ้าเจ้ายังกอดข้าต่อไป ข้าคงต้องคิดแผนร้ายแล้ว"
ภายใต้หน้ากากหญิงมนุษย์แดงเรื่อไปหมด แต่ก็ไม่ยอมผลักเขาออกไป
"เหตุใดเจ้าตกอยู่ในสภาพเช่นนี้..."
เพราะเหตุใดใบหน้าของนางกลายเป็นเช่นนี้ เพราะเหตุใด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625406.html>